

ஹ ௨

ஞானரத்திரக் குறவஞ்சி ஞானதிரவிய உரை.

காப்பு—கொச்சக்கலிப்பா

பொன்னுலகு பொருந்துமனப் பொருளறியத் தளமறிய
யின்னுலகில் மெய்ஞ்ஞானம் விளங்குகிற வஞ்சிதனை
உன்னுமத் தன்னினைவி லுன்னியுதிப் பொருநாகையத்
தன்னிறையைத் தன் தினைவாய்த் தரிப்பதுவே காப்பாமே.

இதன்பொருள்:—ஞான உலகமான கவர்ன யோகத்தில் குடி
கொண்டிருக்கும் தகுதியைப் பெறுகிறதற்குக் காரண கருவியாகிய
மனமாயை என்னும் அந்த காரங்களை அறுத்து விடக் கூடிய உபாய
வழியை அறிவிறதற்கும், அதற்குரிய திரவிய சாதனங்களான கல்,
பூசும், ஞானம், மெளனம், கியானம் பிச்சாயாத வைராக்ஷியம் ஆகிய
வேண்டுமான ஸாதனங்களைக் கைவல்யப்படுத்திக் கொள்ளவும்,
பெண்களின் மாயா விஞ்ஞாத வலைகளால் சிக்கலுண்டு அவை தினைபென்
ளும் போலையைப் போர்த்துத் திரிகின்ற உலக வாகிள்ளான பாபஸ்
பாப ஜனங்களுக்காக வேண்டி மன இரக்கம் வைத்துச் செல்கின்ற
மஹா வினக்கமான பொருளாகிய என்னுடைய ஞானக்குறவஞ்சி
என்னும் மதுரிபாவின் கவஞ்சியத்தை, இந்தப் பூலோகத்தில் தல்வ
வெளி ரங்கமாகச் சொல்லி விடுவதற்காக எந்தப் பொருளும் ஒரு
கருமத்தை தினைத்து உதர்ப்பனயில் தன் நாட்டத்தை உயர்த்துவதற்கு
முன்னமே தனது “அறுஷி” என்னும் கொலையின் உத்தியோகஸ்தர்
களான தாளுக்கு அறியு. அதாவது பூதங்களைக் கொண்டு உள்ளத
உஷ்ண ஆகியின் மாரக்கமாய உதயமாகி வந்து நடத்திவிடுகின்
ருளே; அந்த மகத்துவப் பொருளானது, படைப்பினங்களின்

மன உதய நாட்டமேயன்றி எந்த விதத்திலும் வேறவிதமே யல்ல வென்று உறுதிசெய்து, அந்த உறுதியையே என் ஞானக்குறவன் சிக்கு காவலாக முன்னிலையாக ஏற்படுத்தி நிற்பாட்டுகின்றான்.

இதன் பின்னும் வரக்கூடிய வஹகா தீர்வத்தின் துறையிலுள்ள ரகசிய அபஸங்களை, அன்பர்கள் தங்கள் தமது சற்குருபர்களிடம் கற்றமட்டும் நிலைமையில், தன் மதியைக் கொண்டும் தூண்டியறிய வேண்டும். எப்படியும் இருதயத்தை ஒருமைமையில் திருப்பி என் உணர்வை நோக்கும் பட்சத்தில் நல்ல தெளிவாய் வந்து அடங்கிப் கொள்ளும் என்பதை நான் வெகு தீவிரமாய் ஜனங்களுக்கு இரங்கிச் சொல்கின்றேன்.

ஞான தீர்விய வுரை,

(தூல் முகம்)

சிங்கி, சிங்கா, என்றதன் சாராய்ஸமான விபரம்

வெளிப்படையான அத்தகத்திற்கு இந்த நுலானது குறவன் சிவாய் இருப்பதனால் குறப்பெண் என்பது சிங்கியாகவும், விடை கேட்கக்கூடிய குறவனானவன் சிங்கனாகவும் பொருட்படும். ஞான விதமான அத்தகமானது எப்படியென்றால் கவலமான ஜீவாதி உலகம் னுக்கும் தாய்க் கருவியாகிய நூறுல் முஹம்மதிய்யா என்ற ஒளியா னது. சீவனான வியாபகியாக இருப்பதினால் அதை சிங்கியாகக் கொண்டும், அதனிடத்தில் சிங்கனாகிய ஆதமி, தான் மறந்து விட்ட அமானித் சிந்துகைப் பற்றி விடை கேட்கின்றான். அவ்வாறு கேட்கும் ஆதியியானவன் ஒரு தாவியான சீஷனாகவும், அதற்கு விடை கூறும் முஹம்மதியா வெள்ளும் சீவாந்த சற்குரு மணியானது ஒரு காயி வான பிராகவும் வைத்துக் கூறப்படுகிறது. இவ்வாறு கூறப்படும ஞான தீர்வியங்களை அன்றிக் கொடுக்கும் அந்த அஸவியத்தான முஹம்மதென்பதே ஆஸ்க்கான பெண்ணாகவும், அதை அகிதீ பெற் றுக் கொள்ளக்கூடிய ஆதமி என்னும் மறதியுள்ள அடியான் என்பவன் மடவுலுக்காகிய மகனாகவும் வெவ்விடை யவரோல் தோன்றப் படும். இந்தப் பாசியான அத்தகத்தை வெளிப்படுத்திய தோரும்

நூலின் சார்புஸத்தை முடித்துக் கொண்டு இனி நூளைக் குறவஞ் சிபின் ஞான திரவியமான மஹா அர்த்தத்தை, நமது மனித வர்க் கத்தார்களுக்கு உரிய பொருட் சாதனங்கள் யாவற்றையும் விட அதிமமான அரும் பெரும் பொருளாக உடைத்து விடுகிறேன். உண் றிவுள்ள விவேகவாக்கள் பிடித்துக் கொள்வார்கள். மற்ற மதத் தறிவு அதாவது கலங்கதிகள் அறிவுடைய ஈளர்கள், கிட்ட இருப் பவர்களைத் தெரியாத விழிகண் குருடணப்போல் ஏமாற்றியோடுகிந்து வாய்சன்னதம் பேசுவார்கள் என்றறியுங்கள்.

கண்ணிகள்.

1-வது திருப்பாடல்

ஆழிக்கு முன்ன சதாதியு யென்னடி சிங்கி அது
அந்தக் கருங்குழி முந்த விருளறை சிங்கர.

திரவிய வுரை.

வினா:—ஏ ஆழிக்கண்ணவனே! ஆதியாகிய இந்த ஆலம் இன் ஸரணுக்கு முன்னாக; அதாவது இந்த சீரத்திற்கு முன்னால் இதை ஸமைப்பித்துக் கொண்டு வந்ததான அதாவதாகிய பரஞ்சோதியை னது எதுவாக இருக்கும்? அதை நய்ய விபரப்படுத்திச் சொல்வாயாக.

விடை:—ஏ மடவுடிகண்ணவனே! கேட்பாயாக, அதாகிறது ஆலம் அஜ்ஸாம் என்று சொல்லுகிறது. அதன் மக்ஸ்தானது, நாயு டைய கர்ப்பக் குவளையாக இருக்கும் அதற்கு முந்தின அதாவதி யென்பது, பூர்வீகமான அருவமாகிய இருளையாக இருக்கிறது. அந்த இருளில் இருந்துதான் அதாகிறவான பூதப் ஐந்துப் வெளி யாகி உலகங்கள் உண்டாயின. இப்படிதான் திருளத்தை உணர்ந்து பழகிக் கொள்ள வேண்டியது.

கருத்துரை

ஒரு விதையில் இருந்து பல பணருகனாக முளைத்தெழுந்த விருட்சமானது. ஆதியில் அந்த விதையில் மறைந்து இருளாக

இருந்ததைப்போல் ஆலத்தில்வெளியான மஞ்சள்கூத்தின் அந்தரங்கமானது இருளாகத்தான் இருந்ததென்று ஆராய்ந்து கொள்ளவும்.

2-வது திருப்பாடல்

ஆதியாய்வந்த வரும்பொரு ளேதடி சிங்மி அது
சேரதிமி லாதி சொருபா பெழுத்தது சிங்கா.

வினா:—ஆமா ஆஷிக்கானவனே! அப்படி உற்பத்தியான இந்த சீரத்திற்கு ஆதி என்ற எப்படி பேர் உண்டாயிற்று. அவ்விதம் என்ன அருமையான நிவ்விய பொருளை அது சுமந்தது. அப்படி யேதும் குட்சமம் உண்டாயிருந்தால் அதை மெதுவாக வெளியாக்கி விடவேண்டியது.

விடை:—கேள் மடவுலிக்கானவனே! நீ கேட்பது தியாயந்தான். ஆசை என்ற அக்கினி மூலாதாரத்தில் திண்டும் இருபத்தைவாயிரம் நரம்பு ஸ்தானத்தின் வழியாக எழுந்து வருப்போதே அந்த வித்து நாதத்தின் உள்ரங்க வடிவமாக அந்த அக்கினிக்குள்ளே முதன்மைடான ஆத்மா என்னும் றாஹுல் குதுஸியானது மெதுவாக நுழைப்போய் தான் தரபுடைய உதிரப் பிண்டத்தைக் கொண்டு சிக உருவங்கொண்டது. அந்த உருவத்தை உண்டாக்கித் தச்சுனாவிவன் அந்த ஆசை யாகிய ‘‘றாஹுல் குதுஸி’’ யாகத்தானிருக்கும். ஆனதினாற்குள் அல் லாவும் குர்ஆன் ஷரீபில் அல்லது ஹதீது குதுஸியில் ‘‘கவக்குல் இன்ஸான அலா குறத்திர் றகுமான்’’ என்று திருவுளம் பற்றியிருக் கின்றான். இதன் அர்த்தமாவது, மனிதனைப் படைக்கப்பட்டது அல்லா உடைய வடிவில் திளறுமாக இருக்கும். இதை விபரிப்பது இதை விடக்கடப்பாகச் சொல்வதில் ஷரீ அத்தின் மரியாதையாகாது.

கருத்துரை

குரிய வெயிலின் வெப்பத்தினாலும், தண்ணீரின் குளிர்ச்சி யாலும், ஆசையான மண்ணிடத்திற் புதைந்த ஒரு வித்தாளது. எவ்விதம் தன் அசல் சொருபத்தைக் காட்டிக் கொண்டு பூனைத்து

வெளியாகின்றதோ அதுபோல் ஒருமையாகியிருந்த உஷ்ணம் என்னும் தன் ஆசையானது. தான் நினைத்த நாட்டத்தில் தானே நுழைந்து, மண்ணான இரத்தத்தில் புதைத்து, ஐடல வெப்பமும் இரத்தத்தின் குளிர்ச்சியும் கூடி முளைத்து தான் அர்வாவில் இருந்த தன் அசலான சொரூபத்தில் வெளியாகின்றான். “அக்ஷ” என்னும் நுணுக்க புத்திரான்களுக்கு இக்ஷும் விவரிக்கவச வேண்டும். அப்படியும் வெண்ணையாய் உடைப்பது எம்மதத்திலும் அது சிலாக்கிய மில்லாத தோஷ மாகத்தான் இருக்கின்றது. ஆனதாலே இது நிரம்பவும் போதுமான கீஸ்தரிப்பான அத்தமசக இருக்கும்.

இனி மூன்றாவது கண்ணியின் அர்த்தம் என்ன வென்று சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள்.

3-வது திருப்பாடல்

சோதியி லாதி சொரூபமான செப்படி சிங்கி அது
வேதமாய் முப்பொரு ளொன்றாய் முடித்தது சிங்கி.

தீரவிய உரை.

வினா:—ஆமா ஆஷிக்காளானே! அவ்விதம் கூடி வந்துள்ள ஜோதியில் ஹத்தலாவின் வடிவம் எவ்வாறு வந்தது? அதை நல்ல விபரப் படுத்தி யருளவேண்டும்.

விடை:—மஹாவிக்காளவனே! வேதமென்ற அறிவு தன் நாட்ட மென்னும் உதிப்பேற் கவந்து நினைவாகி, நினைவு ஆசையாகி ஆகக் கூடி அறிவு உதிப்பு நினைவின் ஆசை என்ற மூன்று சொருபமாய் பிரிந்து இவ்விதம் உபாதினோல் கவந்து கொண்டு, அப்பாகி அம் மூன்றும் ஒன்று கூடி இன்ஸான் என்ற சூக்கும சரீரத்தைக் கொண்டு வந்தது என்பதாம்.

கருத்துரை

ஆதியின் சொரூபம் என்பது இரண்டு நேதரங்களுக்கு இடையே ஆசனம் கொண்டு இலங்குகிற “நாறுஜன்” அல்லது கரப கெணஸன் என்பது. அதைத்தான் தமிழ் ஞானிகள் லாலை மனோம்ணி என்றும், இன்ஸான் காயிக்காரர், ஹஹக் ருதவிரி என்

றும் நாமங்குடிகுளம். சொரூபம் என்று கட்டிக் காட்டியதின் தாற்பரி
யாகவது, அந்த ஒளியானது வெளிப்படையான ஹவா என்னும்
தித்திரையிலிருந்து உற்று நோக்குகிறார்கள்ளுக்கு ஒரு சிங்கலகஸ்ப்
பிரமாணம் தான் தெரியும் ஷட தித்திரையில் தின்றத் தெளிந்தவர்
களான மஹான்களுக்கு அது ஹக்கான தன் அசர் சொரூபமாகத்
தோன்றும். எதுவகையிலும் இன்ஸான் என்கிற மனித வர்க்கத்தான்
தன்னைப் பற்றி யாச் என்று விசாரனை செய்தலாகிய உன் உணர்ச்சி
செய்வயிலேயோ, அது மட்டும் ஒவ்வொருவனும் கேவலம் ஆடிமைத்
தனம் என்கிற ஈனப்போர்வையைக் கழற்றி யெறியாத பெண் சொரூ
பத்தில் தான் இருக்கின்றாள். வறதாளியத் தென்னும் ஒன்றுபட்டு
வஸ்துடல் வஸ்த்தாய் கலந்து வீரயிக் கொள்ளும் வகையிலும் இன்
வான் செய்கிற எவ்வித நிஷ்கடனிலும் வெளியாகும் போதென் வான்
அது பெண் சொரூபத்தில் தான் வெளியாகும்.

ஏ! தாட்டமுடைய சஸ்தாவில் தடக்க வத்தவனே! இதற்கு
உதாரணமாக ஒன்று வேண்டுமானால், மஹாத்மா ஹஸனுல் பஸீ
என்பவர் ரூபிஅத்துல் பஸீயாவை விவாகஞ் செய்கக் கேட்டனுப்பின
போது அந்த அபிமான மறுமொழியாக அவசிடப்போய் தீர் தற்போது
பெண்ணை இருக்கிறீர்? அல்லது ஆண்பலா விருக்கிறீர்? என்று
கேட்டுவா! என்று சொக்கியதை தன்கு உணர்ச்சி செய்துபார்!
தெளிய விளங்கும். அவ்விதம் இருக்கும் ஸ்திரீசொரூபத்தான் ஒருவன்
மரணக்குஞ் சமயம் அவனை மருட்டி நாதத்தைக் கழற்றிவிட்டுப்போய்
விடுகிறது. அந்த நாதம் வெளிப்பட்டதும் சரீரம் பிணமாய் விடுகிறது
இதனால் கருமம் எதை ஒட்டி தித்திர தென்பதை பூதித்துப்பார்! எண்
ஜரண் சரீரத்திற்கும் சிரசே பிரதானம் என்பது எது? அதுதான் மூளை
முடைய பீடமாகிய நேத்திரம் நேத்திரத்தான் பிரதான ஆத்மாவாகிய
அந்த “ஹ்மாய் குதுஸின்” கொலுவிருக் கையாக ஏற்பட்டிருக்
கிறது. அது மயங்கினால் சரீரம் மயங்கும். அது எழுந்தால் சரீரம்
எழுந்து நடக்கும். அது ஏறினால் சகலமும் இந்த சரீர பூதியங்களான
தஸ்ஸுகள் சரீர உறுப்புக்களுக்கு எவும். ஆனதால் அது இன்ஸானுக்கு
இன்றி வலையாத அசல் வடிவமாக இருப்பதினாலே தான், அது

நாட்டில், ஓட்டப், ஆட்டப் இம் மூன்றுக்கும் இராஜ கருவியா யிருந்து தன் தொழிலை சர்வ ஒழுங்கு போல் நடத்திக் கொண்டு, இம்ஸாளை என்னென்ன சடயங்களில் என்னென்ன கருமங்களை செய்கின்றானோ அவை முழுமையும் கணக் கெடுக்கின்றது. இதை தான் குணங்குடி மஹாதான் தாமது பாடலில் “தேத்திர மிரண்டினும் தோய் விளங்குது நீடுடாணி போன்றது தேடரிதாய் கத்திர முன்னது” என்று; காட்டாளை ஷெய்கு ஒலியவர்க்கள்,

வெண்பா

“கற்பித்தார் கற்பித்தார் கஷ்கஷ்சின் ப்ரமாணம்
கற்பித்தாரே எனைக்குக் கற்பித்தார் - மெய்ப்பித்தார்
எகச்சீட்டுத்தந்தார் காசினி யெல்லாம் ஆள்
* எகச்சீட்டுக் கள்ளே மயம்”

என்றும் தந்தையார்? “இலங்குங் கருங்கடல் லக்கணத்திற்
இடக்குர்வளை பெள்ளை இடைகொண்டோடி, அலங்கும் தெளிவா
கக் காண்டியாளும் அததான் குதுரையென றறிந்துகொளவே”
என்றும் திருவாய் மலர்ந்திருக்கின்றார்கள்.

4-வது திருப்பாடல்

மூப்பொரு ளென்றது முன்சொன்ன தாடிய சிவம் அது
அப்பொழு மாய மாயையாம் தாமடா சிங்கா.

திரவிய உரை,

வினா:—அமர ஆஷிக்காளவனே! நீ இறங்கு முன் கூறியதில்
மூன்று வகையான பொருள் என்று விவரித்துக் கொண்டு வந்தாயே
அதன் முழுத்தாற்பரியத்தான் என்ன. அது சொருகிக்குத் தன்மையில்
ஆராக இருக்கலாம், அதை வெளிப்படுத்துவாயாக.

விடை:—மட ஷிக்காளவனே! அதாகிறது; மேற் கூறிய
இஷிக்கொள்ளும் ஆகைக்குக் காரணமாக இருந்த தமது தகப்ப

* மைச்சீட்டுக்குள்ளே என்பது தேத்திரத்தின் கரும்படவத்
தின் உள்ளே என்று பொருள். மயம் என்பது - நூறாவில் குதஸ்
யாகிய உறுதி, அதாவது “தான்” என் கிறதற்குரிய ஒளிவு என்று
பொருள் உணர்க.

னும் அப்பால் அந்த ஆசைவென்ற வித்து தாதுவானது சென்று குடியிருந்து விடாந்து உருவெடுத்ததற்குக் காரணமாக இருந்த நமது தாயாளவனும், இவைகள் இரண்டும் கூடத்து சம்பந்தப்பட்டு வினைத்து இன்னின் வேலத்துடன் வெளிவந்திருக்கின்ற ஆதமி என்ற தூவ சீரியான தாமுமாக இருக்கின்றோம் என்பதாம்.

சுருத்துரை

முக்கடர் என்று ஞான வாகைகள் சொல்லியதன் கருத்தும் இது தான். முக்கடர் என்றால் மூன்று ஒளிவு என்று பொருள். அது இங்ஹொரு அர்த்தத்தில், மூன்று உயிர் என்றதில் சொல்ல வாம், மூன்று உயிர் என்றால் தகப்பன் ஒரு உயிர், தாய் ஒரு உயிர், இவை இரண்டின் மூலமாக ஜனித்து வந்த சிவ ஒரு உயிர் ஆக மூன்று உயிர். இதுவே முக்கடர் என்று சம்பியமாய் வழங்கிற்று. இதன் முழு திசையக் கருத்தும் ஆசிரியர் கீழே சொல்லப்படுகிற சிவ குறிப்பான கவிதைகளில் புத்திமாண்கள் இலேசாகவே விளங்கியதாய் முடியும். இதைப்பற்றி சில ஷெய்குமார் தமது முடிவுகளுக்கு முக்கடர் என்பது அல்லா, முஹம்மது, ஆதம் என்று சொல்லி வகைப்பாட்கள் அப்பவும் அது இப்படித்தான் சரி அர்த்தம் கொள்ளும். மேலே எவ்விதத்திலும் மாற்றமாகப் பொருள் உற இடந்தராதது.

ஞான வெட்டியாளனில் அத்தனும் "மூப்பாலும் பாழாய் முடிவி லொரு குளியமாய் அப்பாரும் பாழென்றதி." என்ற தெள்ள வென்றது:—தானான தினைவு உதிப்பில் புருத்து உதயமாகி, உள் னாலாகி, ஆசையாக் தாதமாயிற்றே, அந்த மூன்று கிருத்தியங்க ளும் உபாதிசால் பாழ்பட்டு அதாவது பனுவாகி முடிவில் மீதியா விருந்த தூவ சீரமானது குளியமான இந்த உலகப்பாழில் வந்தி ருக்கிறது. இதுவும் வழிதெரித்து தப்பித்துக் கொள்ளாத பட்சத் தில் வீண் அபத்தமாய் கைசேதத்துடன் பாழ் பட்டுப் போய், மூன் அசலாய் இருந்த குறிப்பற்ற பூதிய வாயில் தோலும் போய், தலித்தாக் கொள்ளும் என்பதாம். ஆனபோதே மனித ஜனன மெடுத்து வந்த ஒவ்வொருவனும் தன்னை ஸீசாரனை செய்வதில் தன் அறிவைத் தன்னளவில் தனிமையாகவே திற்பாட்டி நட

வடிக்கை நடத்திக் கொண்டு தாளவாகு வேண்டியது பெரியதோர் அவசியமான கடமையாக இருக்கிறது. இதைப்பற்றி "குந்தி மாகிய தோளி கவிழும் சுடர்" என தேர்படுத்து இக்கனமே சொன்னேன்" என்று நமது மஹானுசிய மஸ்தான் அவர்களும் ஜனங்களுக்கும் வற்புறுத்தியிருக்கிறார்கள். அறிவையுடைய மஹான் கள் எவ்வளவோ பித்தறி மிருக்கிறார்கள்; நமக்கென்ன நமது வேலைவென்னமோ தல்ல காரியத்துடன் பார்ட்போம் என்று மனிதன் தன்னைத் தவறவிட்டு அஞ்ஞானப் புலியானது பதிவு பார்த்துக் கொண்டலையின்ற காணகத்திற் குள்ளே மருண்டுபோய் திடுகின்றான். அகன்மாத்நாய் ஒரு நாண்டிக புலியிடித்தால் அப்போது முழிப்பான். முழித்ததனால் ஒரு உதவியுள் காணமாட்டான். இப்படிப்பட்டவன் பரமாயுப் போவதே திசையமென்பதாய்.

5-வது திருப்பாடல்

எப்படி யுலகத்தி னீப்படி யுருவானோம் சிங்கி அது
அப்பன் தன்னட்புக் கொப்பிய தாயலே சிங்கி.

திரவிய உரை.

வினா:—ஆமா சூஷிக்காளவனே! இந்த உலகத்தின் கண்ணே நாம் இந்த தூல சரீரத்தை எந்தவிதமான காரணத்தைக் கொண்டு உருவெடுத்தோம்! அதன் விபரத்தை தெளிவாகச் சொல்ல வேண்டியது.

விடை:—கேள் மடவூலிக்காளவனே! நமது தகப்பனுடைய இத்தரிசியமாகிய கக்கிலத் துளியை தன்பால் பொறுப்பாக ஏப்பிக் கொண்ட நமது தாயலே இந்த சொருபத்தை எடுத்துக் கொண்டோம் என்பதாய்.

சுருத்துரை

தகப்பனது கக்கிலமாத்நிரம் தனியே விருத்ததானால் இந்த சரீரம் உற்பத்தியாகாது. அத்துடன் தாயின் கரோணிக்கும் கலந்து இரண்டும் ஒன்று கூடி அக்னி கலையுடன் திண்ணு உதிர மண்டலத்தில் தங்கி அவயவங்கள் உண்டாயிற்று. உதா

ரணப், வெறும் மறை மரத்திரம் பெய்யும் பட்சத்தில் அதனும் ஒரு புறமுள்ளும் எழுத்து நிற்காது. அதை மண்ணானது தங்கிடும் தங்கிக் கொள்ள சம்மதித்தாலே நான் அதுவும் இதுவு? ஒன்று சேர்ந்து முகூரவதான அக்னிமென்ஷும் சூரிய வெப்பத்தின் சிபத்தைக் கொண்டும் எல்லாவற்றை விடப் பொருளும் முறைத் தெழுத்து உலகப் பிரயோஜன மாயிற்று. இந்த தூவ உடம்பானது உருவத்திரங்கிறதற்குக் காரண கருவியாயிருந்த தாயின் உதிர்மான அகத்தத் தொடக்கில் கிடந்து முழு ஜடலமும துடக்க உருவாக விளைந்து இவ்ஸா- வெளியாகி யிருக்கின்றான். இதற்கு உதாரணமாக திருக்குச்சுள் ஷரீரில் 'மாளிட வர்க்கங்கனே? நீங்கள் சில வெளிப்பாடையான தவங்களை மரத்திரஞ் செய்துவிட்டு மோட்ச விடாகிய கவர்க்கத்திற்கும் புதுத்து விடலாமென்று நினைக்கின்றீர்களா? உங்கள் உருவாகிய அந்தத்துடக்காக நன்கு அறக்கமுன் துப்புறவு செய்து வந்தாலொழிய அப்படியாகாது என்று தேவகட்டளை சொல்லியிருக்கிறது. ஆனதால் தான் மனிதனுக்கு மறத்தவன் என்ற பெயரால் கொடுக்கப்பட்டது. அதற்கு சிகிச்சையானது, ஒரு மந்திரமும் ஒரு மருந்தும், ஒரு தந்திரமும் இருக்கின்றது. அது என்னவென்றால் மந்திர பெயர்ப்பா (ஹூ) என்ற உச்சரிப்பு, மருந்தென்பது அந்த உச்சரிப்புடனே நினைவை ஒரே கூர்ய கழிமுறைப் பார்வையில் நிலைக்க வைத்தல். தந்திரமென்பது அப்படி நிறுத்திய நினைவு இடவலம் பிரித்து ஒடி விடாமல் அதிலேயே கவனமாக இருந்தல் என்பதாம்.

6-வது திருப்பாடல்

பரா பரத்தனிற் பஞ்சவண்ண மேதுச் சிங் அது
வேராகித் தூரான வித்து திறமடர சிங்கா.

திரவிய உரை

வினா—ஆமா ஆழிக்காளடனே! இந்த ஜடலத்தின் அகன்ற வெவியாகிய தேந்திரத்தின் கண்ணே ஐந்து வித நிரங்கல் இருக்

கின்றனவே; அவைகள் எக் காரணத்தினால் உண்டாயின. அத்த
விபரத்தை தல்ல தெளிவு பெறச் சொல்வ வேண்டும்.

விடை:--தேவ் மஉஷ்டிக்கானவனே! அது தான் ஆதீவாக
வந்து கடைசி வரையிலும் ஜடவத்துடன் கலந்து நுத்துவின்ற
தே! ஈந்த வல்லமைப் பொருளான தாதவித்திறுமைய கய குண
குணங்களிலுண்டான வர்ணங்களாக இருக்கும் என்பதாம்.

கிருத்துரை.

காணுமிருந்த நாட்டமாளது ஒரு உதிப்பை நினைமித்து
ஆகாயை வெளிப்படுத்தியது; அதுவே ஆசையமாகவும் தீய
திறங் கொண்டது. அப்படி எழுந்த ஆகாயமானது ஆகாசமில்
கலந்து உவ்ணமாகிய நெருப்பானது கருப்பு திறங் கொண்டது;
அவ்விதம் நெருப்பானது ஆவியாகி அசைவு பெற்றுள்ள உதான
வாய்வானது காற்றாகி பச்சை திறங் கொண்டது அவ்வாறு
காற்றானது குளிர்த்துப் பெற்று கத்த ஜலமாகி சிவப்பு திறங்
கொண்டது. அவ்விதம் ஜலமாகியபின் நுரைத்து பல அணுக்களின்
சுப்பந்தமாகி மண்ணாகி வெண்மை திறங் கொண்டது. அவ்விதம்
மண்ணாகிய பூதீயமானது தண்ணில் தின்றுப் பலவித சிருஷ்டியை
நினைமித்து தன்னிறத்துடன் கூடிய இத்தீயிவத்தைத் திரளச் செய்
தது. அவ்வித்திரிய மானது இந்த சரீரமாய் உருவெடுத்தக் கடைசி
யிவ் தானது முன் அவதார பூதியங்களான ஐந்து வித திறங்களையும்
தல்ல பவிரங்க கோலத்துடன் காண்பித்துக் கொண்டு சரீரத்தின்
பிரதான ஆத்துமாவாக தேதிர பிடத்தச் தீயை நடத்தி வருகிறது.
அதைத் தான் ஸ்ரானவாசுடெளல்லாய் ஹஹால் குதுஸி என்றும்,
ஐனுல் எகிஸென்றும் ஒருமித்துக் கூறியிருக்கின்றார்கள் அதைப்
பற்றி அறிவிக்கத்தான், இலட்சக் கணக்கான தீர்க்கதரிசிகளான
பரிமார்களுக்கும், ஆயர்களான நஸூரில் மார்க்கையும், வேதாசுபம்
களையும், கோடக்கணக்கான தத்துவ சாஸ்திரங்களையும், மனித
வர்க்கங்களுக் கிடையில் அநேகாரோகம் எப்பினைப் பிரமாணத்துடன்
வெளியாக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இதன் குட்சம் விதங்களைப் பற்றி
ஆசிரியர் கீழே தல்ல தெளிவாய் சொல்லிக் கொண்டு வருவதைக்
கவனியுங்கள் என்பதாம்.

7.8 வது திருப்பாடல்

ஒன்றுக்கு னைவர்க ளுண்டான தெப்படி சிங்மி அது
வொன்றோடே யொன்றாக வேரடி யினைத்தது சிங்மா
மூலக் குகைக்குள் னே மூக்கட ரேதடி சிங்மி அது
நாதத்தி லுப்புக மன்பா யுதித்தது சிங்கர.

திரவிய உரை

வினா:—ஆமா ஆலீக்கானவனே! இந்த சரீரத்திற்கு அடிமூலமாகிய கீழாஸனத்தின் கண்ணோ மூக்கடருடைய வல்வமைவானது விதை சப்பத்தமாக நிற்கின்றதே அது எப்படி வந்து விட்டது? அதன் விபரத்தைச் சொல்வாயாக.

விடை:—கேள் மடவுடிக் கானவனே! அதன் சகலியமாவது மனுஷீக இத்திரியமாகிய விந்து நாதத்தின் உன்னை ஆராயம் தெருப்பு, காற்று, தண்ணீர், மண் என்ற ஐந்து பூமியங்களும் குடிபுகுந்ததினால் அவிநித்திரியத்தின் அஸ்திபாரம் மூலாதாரமாகையால் அதில் தாது தாய் தந்தை தாய் என்னும் மூன்று கடருக்கையம்பராவே அமைந்து கொண்டது வரஸ்தவமே என்பதாம்.

கிருத்துரை

ஆலம் அறுவாறில் ஒருவன் எக்கோலமான ஆயிவில் உற்பனமாய் இருந்தானோ! அதே பிரகாரம் அவன் தகப்பன் தாயுடைய ஆலையையும் அந்த ஆலையுடன் சம்மந்தப்படுத்தி வைத்திருந்தது. அக்காரணத்தினால்தான் தான் என்ற ஆலையானது பூதங்கள் அதாவது வகண் முதலியவற்றில் புகுந்து மறிந இரண்டு ஆல்களான தாய் தகப்பன் மார்களுடைய சரீரத்துடன் கலந்து உதாரமாகிப் பிறகு விந்தாய் திரண்டு அப்பால் நாதம் என்னும் கடரொளியாகிய மோகப்பல்லக்கில் ஏறிக்கொண்டு இந்த உலகத்தாக் ஒருவருக்குத் தெரியாமல் பிரதானச் சகலமண்டலம் சென்று இந்த மாதூடம் என்கின்ற வேஷத்தைத் தரித்து வெளியாகினான் (உதாரணம்) கோட்டாரற்று ஞானேசர் அவர்கள் திருவாய் மலர்த்தருவிச் செய்கிருக்கின்ற அம்மாளை ஆயிரத்தைப்போர் அதில்:—

ஊராச் சூரியாமல் ஒருத்தர் கண் காணாமல்
 ஊரினடுவேவத் தொளித்திருந்தான் அம்மாளை
 ஊரினடுவேவத் தொளித்திருந்தா னெயரையில்
 பெருமதியாமல் பிறந்தானே அம்மாளை
 பிறத்தல்லோ லோகமெல்லாம் பிறக்கின்றனம்மாளை

என்று பாடியிருக்கும் ஞானப்புகையாவை மிக ஊக்கிற்பார் அப்போது.
 தான் முக்கடர் இன்னது இளியது என்று பட்டப் பகல் போல்
 எள்ளுருபு. அதுவேயன்றி தலைப்பாகையைப் பெரிதாய்க் கடிக
 தீனமணி பிடித்து பகல் வேஷம் போட்டுக் கொண்டு வரும் கண்ணப்
 பயல்களைக் கேட்டால் அவள் என்ன சொல்வாள். எதையோ
 ஒரு இஸ்மைச் சொல்வாள். அது ஏட்டுச் கரைக்காய் கறிக்கு
 உதவுமா? உதவாதே. அதுபோல் அவன் இஸ்மானது உன்
 துடக்கைக் கழுவு சக்தி யுடையதாகுமா? ஆகாது. ஆலாவுடைய
 ரகசியமாகிய மாரி பாவாளது தென்னா மரத்திலுண்டான இனதீர்க்
 குள்ளே எவ்விதம் தண்ணீர் வந்து கூடிற்றோ அவ்விதம் ஏவ்வொரு
 இன்ஸானுக்கும் விதி மதிக்கின்ற புறத்தால் தானே உதவ மரக
 வேளரும். அவ்விதம் உதவமாகினதால் உணர்ச்சி செய்யும்
 ஞானந்தான் அஸ்திபாரமான நரசாதனமாக இருக்கும் என்பதே.

— — —

9-வது திருப்பாடல்

மூலக் குகையெனினும் கோட்டைக் கரசன்யார் சிங்ங் அது
 முப்பொரு ளொன்றும் முடிந்த தினைவடா சிங்கா.

திரவிய உரை

வினா:—ஆமா ஆஷிக்கானவனே! நீ முன் சொன்ன மூலக்கு
 கையென்றும் இந்த சரீரக் கோட்டைக்கு ஒரு அரசன் வேண்
 டுமே! அவன் யாரா மிருக்கலாம். அதை இன்னது தான் என்று
 தகல் தீர்மானமாகச் சொல்.

விடை:—கேள் மடவுலிக்கானவனே! அதாவது தான் முன்
 பாட்டில் சொல்லி வந்தேனே அந்த உஜ்ஜிதே கிதம்களான மூன்று
 பொருள்களும் ஒன்று சொந்த தினை வெல்லும் ஹக்கானியாக

இருக்கும். அதுதான் சகல உலக சிருஷ்டிகளையும் உண்டாக்கி வஸ்துகள் அடங்கியும் தீர்மானமாக நடத்தாட்டிக்கொண்டு வருகின்றது அதுதான் மூப்பொருளிக முடிவில் ஏற்படுகிற மீச்சமாக இருக்கிறது எ..பத..

கருத்துரை.

மூன்று பொருள்களும் ஒன்றாய்ச் சேர்ந்து திரிவானது எப்படி என்றும், ஆகாரமானது உதிரமாகி, உதிரமானது நாயமாகி நாதமானது திரிவாகிவது என்று நல்லுணர்ச்சி செய்து கொள்ள வேண்டியது. இதுதான் தீர்மானமான முடிவு. அப்பால் அது இங்ஸான் என்ற சரீரக் கோட்டைக்கு அரசன் என்று கூறியதாகவது, அது இராஜ கருவியாகிய உஷ்ண நாடியாக பித்தத்துடன் கலந்து நிற்பதனாலே அதுவே தாமரைக்காய் என்னும் மங்களாயில் அதாவது குள்ளரிடத்தில் உதயமாகி அப்பால் அறுபெண்ணும் தேந்தாத்தின் தடுவே சிறிதான தேற்றமாக இலங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. அதுதான் இந்த ஜடலத்தில் பிரதான வடிவமாக இருந்து அதன்பின் மக்களான பூத தப்ஸுகளை தன் பிரதி நிதிகளாக வைத்து நடத்திக் கொண்டு வருகிறது. அதற்குப் மூலாதாரமாகிய உத்திக் கமலத்திற்கும் ஒரே குழாய் நின்று இடது விலைப் பக்கமாக வளைந்து வட்ட மிட்டுக்கொண்டு வியாபித்திருக்கின்றது. அதன் வழியாகத் தான் அந்த பிரதான ஆத்மாவானது ஆதியில் துழைத்து அவ்வழி யாகவே தேந்திரத்திற்குப் போயிற்று. அதுதன் பின் மக்களான பூததப்ஸுகளைப் பாள்வையிட வா தாடிற்றானால் சரீரம் மயங்கி நித்திரை செய்யும். அது அந்தக் குழாய் வழியாக எந்த எந்த தப்ஸுகளைச் சந்திக்கின்றதோ அந்த வித மெல்லாவற்றையுப இங்ஸான் எனனும் தப்ஸு அம்மாருவானது ஸ்மரணையில் சாபித மாய்க்காணும். அதுதான் சொர்ப்பனம் அவ்வது களவு என்று சொல்லப்படும். இதன் ரஸத்தையில் வந்து நடக்கின்றவனே! நீ ஆன்மகனாக இருப்பையேயானால் அறிவை தங்குய்த் தீட்டிக் கூர்மைப் படுத்தி வைத்தாக கொன். உலக வாசிகளின் மருட்டாள படைடைப் ஏறிட்டுப் பாசாதே விலகி தட வெண்பதே.

10-வது திருப்பாடல்

முலக் கிழங்கு முனைத்திட மெவ்விடஞ் சிங்கி
நாதத்திலான நடுநிலை உயிலவோ சிங்கர.

திரவிய உரை

வினா:—ஆமர ஆஷிக்கானவனோ! நீ மேற்கூறிய மூலதாரத்
திக் அஸ்தியான வேர்க்கிழங்கானது முனைத்து எழுந்த ஸ்தலமா
ளது எதுவாக இருக்கும். அதை நல்ல தீர்மானமாகச் சொல்.

விடை:—கேள் மடவுலிக்கானவனோ! இத்திரியத்தின் காரண
மாக வெளி வந்த ஸ்தல சரீரத்தின் நடு மத்திய நிலையான கண்
னாக இருக்கும் அதுதான் நடு நிலை யென்று ஞானவான்கள்
சொல்லிக்கொண்டு போனது என்பதாம்.

கருத்துரை

மூலதாரத்தின் வேர்க்கிழங்கென்றது கருநாக என்கிற பிர
தான உஷ்ணவாய்வாக இருக்கும் அதாவது இரத்தாருட்குய
மாய் நாதவித்துவின் சூட்சும வெப்பமாய் ப்ரகாசத்து, முனை
யென்ற அருஷிக் இடமாக ஒளிசெய்ய, அறிவுக்கும் அறிவாக
நெத்திரத்தின் உட்களே இவ்விவ்வித பாஞ்சோதி எதுவோ அது
வாக இருக்கும் அது எக்காலமும் நின்று ஜெனிக்கின்ற இடம்
தேதரமாக இருப்பதினாலே, மஹாத்மா சாஷிபவர்களே அதை
கண் என்று சொன்னால், ஞானத்தெளிவு போதாத எளிய ஜனங்
களின் சொற்: அறிவுக்கு எட்டாமல் நூறு விடும் என்று தெரிந்து
அப்படிச் சொல்வதை மறைத்து அறிவுடைய கனவான்களுக்கேற்
லும்படியாக “நடு நிலை” என்று நிமிட்டிக் காட்டினார்கள். அர
சன் நகருக்கு நடுவாக இருப்பது போல அந்த உஷ்ண நாக என்
னும் உஜ்ஜிதமானது சரீரத்தின் அரச ஆய்கமான கண்ணிடத்து
நிறவின்றது. விதியுள்ள அன்பர்கள் தெளித்தறித்து சாட்சி சொல்லி
சமரண உறுதிப்படுத்திக் காயிலாகிக் கொள்வார்கள் என்பதாம்.

11-வது திருப்பாடல்

முன்னே முனைவாய் முனைத்திட மெவ்விடம் சிங்கி அது
முனை முனையிரு கண்ணிக எக்லவோ சிங்கர.

திரவிய உரை

வினா:—ஆயா ஆஷிக்காஸவளே! நீ முன் சொன்ன அந்த ரஸாதா அஸ்திபெண்ணும் பாஞ்சோதியானது, ஆதியில் அதாவது கருப்பததில் சிசவு உற்பத்தியாகுத் துவக்கத்திலேயே வேறொரு முறைத் ஆதிஸ்தலம் என்பது ஒன்றை வேண்டுமே! அது எத்தனை வினக்கிச் சொல்.

விடை:—கேள் மடவுலிக்காஸவளே! அதாவது முணியின் அஸ்திவாரமாகிய சுழிமுனை அதாவது மூக்கத் தண்டின் “நுனை” கைப் பிடித்து முணியில் அஸ்திவாரம் போட்டு, அங்கிருந்து கண் கருவூழ் சித்திரப்படம் வரைந்து அதன் வழியாக மற்ற எல்லா அவயவங்களையும் சமைத்து, மேற்சொல்லப்பட்ட கண்ணிடத்திலேயே சதாவும் தின்று வெளிச்சம் செய்கின்றது. என்பதாம்.

கருத்துரை.

வித்துநாதமானது தன் அல்லாள் திறமாகிய வெண்மையை முணியாக ஸ்திரப்படுத்தி, அதன் வலுவிலேயே தன் குழந்தையான தஜ்வியாத்நெனும் அறிவை நுகழ்த்து அதற்கு நுகமத் தென்னும் நாமரு குட்டி அவகிருந்து பிரதா—கல்பாக்ய கவாச மண்டலமாகிய சுழிமுனையின் ஆதாரத்தினாலே இருதயம் வந்து காரியஸ் தர்களான பூதநபஸுகளை ஆக்ஞாபித்து, அதாவது அதிகாரஞ் செய்து கொண்டு, இரு கண்களில் ஒளித்தும் ஒளியாமலும் இவங்கிக் கொண்டிருக்கின்றது. அதனுடைய கரத்தியான வெளிச்சத்தான் சரீரத்தின் தாலாகித்து நானூற்றி நூற்பத்தெட்டு இடகலை, பிங்கலை பெண்ணும் கவாச நாமு ஸ்தானங்களுக்கும் உதிரவோட்டங் களுக்கும் ஊக்கமும் வல்லமையும் கொடுத்து நிலைக்கச் செய்கின்றது. இதுதான் அல்லாஹ் என்னும் திருநாமத் துடனே இந்தப் பெரிய உலகமெல்லாம் பேர் வழங்கிக் கொண்டு வருகின்றது. இன்னும் இதற்கு ஆயிரம் விதமான கய குணங்கள் உண்டு அதில் ஒவ்வொரு குணங்களுக்கும் ஒவ்வொரு பெயர்களே முண்டு. நாலாவது வசனத்தில் ஜென்மிக்கின்ற சூரியனுடைய பாக் காந்தியானது எப்படி உலகத்தின் பரந்த வெளிகளெல்லாம் வந்து உஷணஞ் செய்து துவக்குகின்றதோ! அப்படி சரீரத்தின்

நாலாவது வரணம். அதாவது:—வாய் ஒன்று, அதற்கு மேல் மூக்கு இரண்டு, அதற்கு மேல் செவி மூன்று, அதற்கு மேல் கண் நாலு, ஆகிய நாலாவது வரணமாகிய நேத்திரத்தில் திள்ளும் ஜென்மித்து நிதிவிக்ரக வயப்பாணது. சரீரமாகிய பதினெண்ணிரும் ஆலகொலாய் பரத்து விசி பேரொளி செங்கின்றது என்று இந்த ஜெனியு களால் புத்திரங்கள் தல்லுணர்ச்சி செய்து கொள்ளவேண்டியது.

“எத்தொழிலைச் செய்தாலும், ஏதவத்தைப் பட்டாலும்,

முத்தர் மனமிருக்கும் மோனத்தே”, என்று நாதரங்கள் அறிவித்திருக்கின்றன சரீக்கிணைவ உணர்ந்துபாசி! என்பதாய்.

12-வது திருப்பாடல்

விக்கனே யுருவாய் முடிந்திட ரெவ்விடம் சிவ்கி அது
பெண்ணாணு மாகப் பிரந்த தலமடா சிங்கர.

திரவிய உரை

வினா:—ஆமா ஆஷிக்காளடனே! அவ்விதப் வந்த உஜ்விதானது, கடைசியாக இந்த சரீரத்தை வெடுத்து முடிவாகிப் போன இடமானது எது? அவை இன்ன தென்று தெளியச் சொல்.

விடை:—சேன் ப உஷ்-விக்காளவனே! அதாவது, தமது தாயுடைய உதிர்க்குழியில் ஆண் சொருபமென்றுப், பெண் சொருபமென்றும் சமைந்து கொண்டதே அந்த இடமாக இருக்கும என்பதாய்.

கருத்துரை

உஜ்விது என்பது விந்து நாதத்தில் கலத்திருந்த உஷ்ண ஜோதி யாக இருக்கும் அந்த உஜ்விதானது இந்தஸ்தாவத்தை உத்பத்தி செய்து முடிப்பதற்காக பலவிதமாய் உட்கொண்ட உணவுகளே இரத்தமாகி, அவ்விரத்தம் விந்துநாதமாகி, அவ்விந்து உடம்ப சரீரமாகி, அப்பால் தான் என்ற வல்லமையை சரீரமாதிக்க மும் வியாபித்துக் கொண்டு, பிணக்கென்றும் இருவினையைக் காட்டி விட்டு தன்னை மறைத்துக் கொண்டது. இதுதான் முடிந்த தென்பதற்கு உண்மையான அர்த்தமாகும். அன்றி அற்றுப்போனது

என்று பொருள் படுத்தும் பட்சத்தில், அது பொய்யான ரூபிரிவத்தான அச்சத்தைக் காட்டி வழி கெடுத்துவிடும் என்று அறியவும். பெண் சொரும ஆண் சொருமம் சமைத்த இடம் என்று மஹாத்மா சாகிப ஸ்சாதி ருவாய் மலர்ந்த சூட்சுமரவது வயிற்றில் சிகவு கருத்தரித்த கெர்ப்பப் பையை, அதுதான் கவிமர பூரணமான தேவர் திவ்யிய ரகசிய ஸ்தலம். அதை உலகத்தார்கள் மாக்கொடி யென்று சொல் வார்கள். அதில் தான் பதினெண்ணாயிரம் ஆலங்களும் இருக்கின்றது. அதை விஸ்தரிப்பதற்கு ஆசிரியர் அவர்கள் கீழே சொல்லுகிறார்கள் காணுங்கள்! என்பதாம்.

13-வது திருப்பாடல்

இந்த வுடனுக்கு வேரென்ன துரென்னசிங்கி அது
இந்த வுடனுக்கு குமரதி மூலமே சிங்கர;

திரவிய உரை

வினா:—ஆமா ஆழிக்கானவனே! இந்த சீரத்திற் கு வேர் ஒன்று இருக்கவேண்டுமே! அது என்ன? வேரிலுந்தால் துரென்று இருக்கவேண்டுமே! அது என்ன? அதை நல்ல தெளிவாக விளக்கிச் சொல்வதாக.

விடை:—கொடா மடவுவிக்கானவனே! அதாவது இந்த சீரத்தின் பிரதான ஆத்மாவாகிய ஸ்ராவம் குதுஸி என்னும் உஷ்ண ராஜகருமியே வேராகவும், இந்த சீரத்தின் முதன்மையான இந்திரிய ஸ்தானமான மூலாதார மானதே தூராகவும் இருக்கின்றது என்பதாம்

கருத்துரை.

ஸ்ராவம், ஸ்ராவானி என்ற இரண்டு ஆத்மாக்கள் இந்த சீரத்தில நடைபெறுகின்றது. அஸ்தெவ்வித மெனில், உலகத்தில் குரியன, சத்திரன் என்ற இரண்டு ஒளிகள் விளங்குவது போல் கருபத்தில் ஸ்ராவம் குரியனாகவும், ஸ்ராவானி சத்திரனாகவும் இருக்கின்றன. விபரம் குரியனானது வலது நேத்திர லொளியாக நின்று வலப்பிரியாகிய வலது நாசியின் துவாரத்தின் வழியாக பீங்கை, பெண்ணும் சுவசத்தைப் பற்றிப் பிடித்திழுக்கின்றது. சத்திரன

எது இடது நேத்திரத்தில் நின்று இடம்புரியான இடது தாசியின் துவாரத்தில் வழியாக இடதுபுறம் யென்னும் கவசத்தைப் பிடித்து முக்து விடுகின்றது. இவைகள் இரண்டும் எப்போது தமது குறு நத்துவன அநாவது தளது வல்லமைமையக் கொண்டு அந்த இடதுபுறம், பிங்குலமான கவசங்களை இழுத்து விடுகிறதை எட்டெசு முக்கின்றனவோ அப்போதுதான் ஜடயம் அடித்து விழுந்து விடும். ஆனதினாலேதான் மஹாத்மா ஸாஹிபவர்கள் அவைகள் இரண்டுமையும், இந்த மானுடத்திற்கு வேர்தூக்கைச் செய்வதற்காக,

இப்படியாக ஒவ்வொரு மனிதனும் தான் என்ற வல்லமைப் பொருளான இவ்விரண்டில் ஒன்றாகிய ஸாஹிபியை, அதாவது தப்ஸு அம்மாருவைப் பழகுவாக்கி, அதாவது இவ்வாழ்வாக்கி மந்திரென்குடியி ஸாஹிபை எப்போது அநாவது தப்ஸு மூதமடுக்கின்றவை இன்னும் விபரம், உஷ்ண கரத்தி இன்னும் விபரம், தான் என்ற நினைவை காயும் தாயுமாக நினைப்பதாக ஸாஹிபு படுத்திக் கொள்ளக் கடமைப்பட்டு அதன் தந்தையேனாகளான உறுதி, பருத்தநிபு, வைராக்ரியம், கியானம், இவைகளுடன் வெளிவந்திருக்கின்றன. வந்தவுடன் அந்த அரும் பெரும் காரியாதிகளை வெல்லும் மறந்து விட்டு உலகத்தில் செய்கிற வேலையை விட்டு சிறங்கு கொறித்துக் கொண்டிருக்கின்றன என்று சொல்லும் பழமொழிபோல், ஒவ்வொரு புண்யவான்களும் ஏக தடபுடவாய் தன்னை மறந்து அலைகிறார்கள். அவர்களுக்கு இப்பொழுது தெரியுமா? இறுதியில் தெரிந்து பெருந்த கைசேதப் படுவார்கள். என்னையும் என் கண்டய இந்த அருமையான உலகப் பேரபவரமான திரவிய வுணாயையும் நினைத்து தாம் உணர்வது கைதவர விட்டதற்காக என்னிர் விடுவார்கள். அப்போது ஒரு பிரயோசனமும் அடையவே மாட்டார்கள் என்பதாம்.

சூரியனை நினைப்பதே சந்திரனைப்போல் படுத்திக்கொள், என்ற கருத்துக்கு விபரம் கேட்பதற்கு முன்பு. அதற்கு உதாரணம் சந்திரன் தன் சொருபம் தெரியுப்படியாக உலகமெல்லாம் தெரிவித்து அப்பால் சிறிது சிறிதாக மங்கி இறுதியில் அறவே இவ்வாழ்வாய் தேய்ந்து அழிந்து போவதை ஊன்றிக் கவனித்துப் பாசு.

1/-வது திருப்பாடல்

இந்த வுடலுக் குயிர்வந்த தெப்படி சிங்கி அது
தொத்தி நடுக்குழி தொப்பூழ் வழியடா சிங்கா.

தீரவிய உரை, கருத்துரை.

வினா:—ஆமா ஆஷிக்கானவனே! அவ்விதம் பெரிதான ரகசிய ன்னோதந்தடன் சமைந்த இந்த நூதன சரீரத்திற் குள்ளே றூஹான அந்தப் பிரதான ஆத்மாவானது என்னென்ன விதமாக எந்தவழியாக வந்தது. அதைத் துல்லிபமாகச் சொல்லி வருவ வேண்டியது

விடை:—ஏ மடவகுவிக்கானவனே! அதாவது பாரிய நூதன மானதோர் ரகசியப்பாறை தான். அதைச் சொல்லுகிறேன் அறிந்து கொள். இந்த சரீரத்தை உண்டாக்குவதற்கு முன்னதாக விந்து நாதத்தில் கலந்து கொண்டு வந்த அந்த நாதனுடைய, தாயுடைய நேத்ர ஜோதியாகக் கலந்து தன் வடிவம் என்ற பிளவின் அதாவது சிதரக் கண்ணாடியை கர்ப்பக் குவளனரையில் எடுத்துக் காண்பித்து, றூஹானி பென்னும் சிந்தனாது அந்தப் பிராணைப் பர்த்து ஜடலத்தின் அங்கங்களை ஒன்றொன்றாக தாயின் துடக்கின் உதரத்தின் ஆதரவால் உண்டாக்கிற்று. அப்படி உண்டாக்ந்தும் காரியஸ்தனாகிய றூஹானிக்கு ஆண் என்றும், பெண் என்றும் ஆக்க சக்தி இல்லாத தினுலே அடிக்கடி தன் காரியஸ்தனாகிய றூஹ் என்றும் எஜமானைக் கேட்டுச் செய்யுக் பொருட்டு அவனுடைய ஆணமாகிய நேத்திரத்திற்கும் தன்னுடைய மகாமாரிய மாங்காய்க்கும் இடையில் மரக்கொடி பென்னும் ஒரு தந்திக் குழாயை ஏற்படுத்திக் கொண்டு அதன் மூலமாய் நடவடிக்கை நடத்தி வந்தது. கடைசியாக விதி, மதி, இரணம், மரணம், தொழில், பண்பு, வேற்றுமை உதரிய இலட்சுனதிகளை பெயர்வாய் சரிவரச் செய்து அமைத்த வுடன், தானிருக்கும் ஸ்தானத்தில் றூஹானி அமர்ந்து கொண்டது.

அப்போழுதே சிசுவுக்கு இடக்கூடியான கவாசம் வந்து சற்று நெளிச்செண்டாகும். அப்போது தான் கர்ப்பவதியான தாயான வளுக்கு சற்றுப் பிரஸவ நோயானது தோன்றும். அப்பால் மாறிப்

தொட்டியில் விடத்தி தாராட்டு வாய்க்கில் அப்பாள் நீ என்ற பொய்
போர்வையானது எவ்விதம் கிழிபட்டொழிந்து போகிறதென்ற
தானே உணர்ந்து கொள்வாய். இதைப்பற்றி குணங்குடி மஸ்தான
அவர்கள்

“முத்திரதும் வித்தை முனையிற் வைத்துச் சோட்டி
நித்த மறவாமல் நினைத்திருப்ப தெக்காலம்” என்றும்

மற்றும் இத்தால் மூலபாடல் ஆசிரியரான மஹாத்மா சாகிபவர்கள்

“மமான நனக்கு மிகலா நெறிக்கு மிதனடுவே
தேயாய் களியுண்டு செப்பரி தேசெப்பி லஞ்சிலொன்றை
ஆமா மெனக்கவி மாவா லெழுப்பி யறித்துணர்ந்தாற்
சீமாண் நனப்பெற்று வாழ்வி ரெனநயி செப்பினரே”

என்றும், இன்னும் சதகோடி மஹான்களுள் சதைப்பற்றி நிற
சாட்சி சொல்லி மிகுப்பதை ஊன்றிக் கவனித்துக் கொள்ளுங்கள்
என்பதாம்.

17-வது திருப்பாடல்

மாக்கொடி வெண்பதை மானிட ரேன்கொன்றுச் சிவ்வி அது
மட்டி லடங்காத மாகவி மாவடா சிக்கா.

திரவிய உரை

சிறு:—ஆமா ஆஷிக்கானவனே! இப்பேப்பட்ட வல்லாரைப்
பொருளான மாக்கொடி என்பதை மானிட கோலத்தில் வந்த வ
ரான தமது நயிபவர்கள் எள்ளவென்று சொன்னார்கள் அதை
இன்னதென்று நீ எனக்குச் சொல்வாயாக.

விடை:—மேன் மடவுலிக்கானவனே! அதாவது இவ்வள
வல்லவனென்று ஒரு மதிப்பிட்டுச் சொல்வதற்கு அடங்காத
கவிமா என்னும் மூல மத்திமாகவே இருக்கின்றது என்று
சொன்னார்கள்.

சுருத்துரை

மானிட கோலத்திற்குக் காரண கருவியாகிருந்த முடம்பது
நயி யவர்களின் சிபத்தானது தாத்தான ஒளிவாக இருந்ததினாலே
ஸாஷரிபவர்கள் தாயகமவர்களை மானிடர் என்று கூட்டி காட்டி

உடம்பானது சத்து அற்ற கீழே விழுந்த வுடன் இது எந்த எந்த பூதங்களிலிருந்து என்னென்ன ஆகாரத்துகளை எடுத்துண்டு ரெத்தமாகி அவ்விரத்தத்தை கொண்டு ஒவ்வொரு அவயவங்களையும் ஒழுங்கு போல் அமைத்துக் கொண்டு வெளிதோன்றியதோ; அத்தப் பூதங்களில் போய் மறுபடியும் மீண்டு கொள்ளும். அது எப்படியானால் கற்றுடன் கவாசங்களும், நெருப்புடன் உஷ்ண நாடிகளும், தன்னிருடன் இரத்த ஓட்டங்களும், மண்ணுடன் “ஹவா” வெண்ணும் நபஸு அம்மாருவின் குறை குணங்களில் போய்ச் சேர்ந்து சரீர மென்பது அறவே மில்லாமல் ஸ்ரூபம் அழிந்து, உதிர்ந்து போய்விடும். அப்பால் இருப்பது என்ன வென்று யோசி! அது தெரியுமா? அது நான் இந்த நான்கு பூதங்களிலும் பிரதான இராஜ கருவியான ஆகாயம் ஆகாய மென்றால் என்ன? அதுதான் இந்த சரீரத்தை வைத்து நடத்திக் கொண்டு வந்து சகல ஜீவாதிவர்களையும் படைத்து, பேச, உண்க, குடிக்க, ஆட, ஓட, எழுப்ப, இருக்க செய்கின்றது. அது நான் தமது ஊராட்ட மென்கிற நினைவு. அந்த நினைவு நான் அல்லாஹ் என்னும் பெரிய திருநாமத்திற் குரியது. அதுதான் அறிவு

ஆர்ப்பா! என்னுடைய இந்த ஞான திரவியத்தைக் கையாட வந்தவனே! உன் புத்தியைக் கூர்லா யாக்கி வைத்துக் கொண்டு இப்போது நான் சொல்லி வந்த இந்தக் கடப்பாளை நினைவாளில் யோசித்து, பொன்னுக் குன்றை பொன்னை வைத்துக் புடம் போடுவது போல் திராமயமாகிய அந்த மஅரிப்பத்துல்லா என்னும் நினைவில் உன் நினைவைப் பொருத்தி இன்ஸான் காமிய் என்னும் இணையற்று, நாட்ட ஊராட்டங்களை பல ஒழியை விட்டுப். அந்த ஒரு வழியில் திற்பாட்டி சற்று அநில அதாந்தீ நரிபடு. அதாவது உன்னை நீ இக்லைவென்று லாமக்கான் அளவில் வைத்து பருவாக்கிப்பா! அப்போது பேராப்பணம் என்ன இருக்கிற தென்று கண்டு கொள்வாய். இது தான் பரவரவக்களான பெரிய பெரிய குதுபுமாக்களும், அத்தாபுகளும் இருந்து சாதித்து வந்த வழிவினாக உலக மருட்டிய எமாந்து அநிகன்ற குருட்டு ஜனங்களே பத்திரம்! இதைக் கவனித்து இதளாளில் நடந்து கொள்ளுங்கள்.

19-வது திருப்பாடல்

முன்னே யறிவா லறிவகை பென்னடி சிவ்வி
முச்சுடர் முன்று முடனுயி ராத்துமா சிங்கர.

அதி

தீரணிய உரை

வினா:—ஆமா ஆஷிக்கானவனே! அல்லாவுடைவ ம அரிபத்தை அறிந்து கொள்ளும் விஷயத்தில் முதல் முதலாயது அறிவின்ற முழுச்சுடரான ஞான அறிவின் விதங்களென்ன அவைகளை நல்ல வழி விபரமாக சொல்வாங்க.

விடை:—தேளப்பா மடவுடிக் கானவனே! ஞானத்தில் நீ முதலாவது அறிந்துக் கொள்ள வேண்டிய ஒன்றும் படிக்கட்டா னது முச்சுடர். முச்சுடர் என்றும் ஒன்றுவித வெள்ளிவு, அந்த ஒன்று மெண்ண வெணாள், அதாவது தந்தை ஒரு வெள்ளிவு, அதன் பிறகு தாய் யொரு ஒளிவு. அதன் பின் தான் ஒரு ஒளிவு ஆக ஒன்று முச்சுடரென்று அறிந்து கொள்ள வேண்டியது.

கருத்துரை

தந்தையின் ஒளிவு, தாயின் ஒளிவு என்பது கச்சியம், கரோணிதம். ஆக இவ் விரண்டும் இல்லா விட்டால் தானென்ற ஒளிவான ஆசையானது விடைபாது. அவர்களிருபேரும் உலகத்தில் அதுபவித்த பல ஆகாரங்களின் மார்க்கமாக “இஷ்ட” என்னும் ஆசையானது ஆசாயமென்ற பூதமாகி, அப்பூதம் நெருப்பென்னும் மோகமாகி, அம்மோகம் காற்றெனும் கவாசமாகி, அச்சவாசம் மண்ணென்ற சரீரமாவிற்று இதனால் சரீரம் என்ற ஆலத்தில் இன்ஸான் எவ்விதம் இருந்தது? அப்பால் எவ்விதம் வந்தது? அப்பால் எவ்விதம் மோசம் போகின்றது? என்று பெண் பா ளும் நல்ல அறிந்து ஞானியாகி விடுவான. ஆனதாலே இந்தப் பெரிய விபரம் விபரமான நமது தீரணிய உரையின் உதவியால் அறியத் தெரியாத பாவியாளவன் ஊழிகாலம் ஐயம் பிறப்பென்னும் நரக

தேவனை அடைவான் ஆனதினாலே தான் பாவா ஸமீகத்து பீயா
ப்பானி அவர்கள் தமது கவிபாக்களை நோக்கி சொன்னதாவது:—

“ஓ மஹாக்கனே! நீங்கள் அல்லாவுடைய மஅரிபத்தைக்
கொண்டு உலகத்தில் மானுடர்களுக்கு முக்கடர் மார்க்கமாகத்
தெரியப்படுத்துங்கள். அவர்களுக்கது காதில் நுழைந்து கருத்தில்
அமைவாமல் போகும் பட்சத்தில் அந்த நாய்களை விட்டு விலங்கு
கள் அவர்களைகிறது “திட்டமாக தோஸ்க்கே அங்கார்” அதாவது
தரகத்தில் தெருப்புக்கு இறைகளாக உளை மூதேவிகளாக இருந்து
பேர்மாற்றப் படுவார்கள்.” என்று திருவாய் மலர்த்து சொல்லி
னார்கள். பேர் மாற்றப் படுவார்கள் என்று சொன்ன சொல்லா
ளது மிக்க பாரதூர மானது. அதை விபரீதக் தமக்கு அவ்வளவு
அவசரமில்லை. தேவையான ஆண்பிள்ளைகள் எப்படியாவது என்னி
டம் தேரில் வந்து அந்த சமூகிய வைரபுலையை அப்படியே பானம்
பானமாய்ப் பிணத்தெடுத்துக் கொண்டு போகலாம். அப்படி
செய்து கொள்ள வேண்டுமே ஒழிவ மற்றப் படியில்ல என்பதே.
இன்னும் அந்த டிக்கடர் என்பது இந்த சரீரத்துள்ளே உடல்.
ஹ்மம், ஹ்மாளி என்பவைகளாக இருப்பதை ஊகிதிக் கணிக்க
வேண்டியது.

20-வது திருப்பாடல்.

பின்னே சநிவர்க் கொக்குள தெப்படி சிக்கி அது
பேதக மற்ற பெருவெளி யானது சிங்கா.

திரவிய உரை,

வினா:—ஆமா ஆஷிக்காவனே! முன்னே அறிந்து கொள்
லும் விதம் அப்படி இருந்தால் கடைசியாக அறிந்துக் கொள்ளும்
விதம் எப்படி? அது ஒரே ஒரு வஸ்தென்று மஹாத்துமாக்க
ளான ஞானவான்க் கெல்லாம் முறைவிட்டுக் கொண்டு போகிருந்
திக்ருக்கனே, அதென்ன ஒரு வஸ்து? அதை மெதுவாக வெளி
யாக்கி விடுவாயாக.

பட்சத்தில் அதுவரையில் இந்த சரீரத்தை நடத்த வந்த மற்ற கீழ் அதிகாரிகள் யார் யார்? அவர்களை இன்னவர் இனியவரென்று ஒரு விடுத்தத்திற்கு இரண்டு விடுத்தம் சொல்லிவிடு. அப்பதான இதற்கு யுள இந்த சஸ்தாவை அறியாத பங்களுக்கு அதன் முழு தாற் பரியமும் தங்கு வினங்கும்.

விடை: - கேள் மடவுலிக்களவனை! அதன் விபரம் என்ன வென்றும் சொல்லுகிறேன். அந்த ஆகாய மெல்லும் மோக நிலைவுக்கு காரியஸ்தர்கள் நான்கு பேர்களாக இருக்கும். அவர்களில் ஒருவது அக்னி இரண்டாவது காற்று, மூன்றாவது தண்ணீர், நான்காவது மண் என்கிறது.

கிருத்திரா

மோக நிலைவு என்கிறது தஜுவீ எக்தர "நூஹும் குதுஸி" இதற்கு மலிக்குல குத்தூஸ் என்றும் பெயர் உண்டு. அதுதான் அல் லாஹ் என்றும் பெரிய திரு நாமத்திற்குரியது. அப்பால் இதன் காரியஸ்தர்கள் நால்வரும் முதலாவது அக்னி என்றது இஸ்ராயீல், அப்பால் காற்று என்றது இஸ்ராயீல், அப்பால் தண்ணீர் என்றது மீக்காயீல், அப்பால் மண் என்றது ஜிபுரீல், "மலிக்குல குத்தூஸான" தஜுவீவி இருக்கும் ஸ்தானமாவது நேத்திரம். அதாவது புருவமத்தி அல்லது மூலை. இஸ்ராயீல் உடைய ஸ்தானமாவது செவி. இஸ்ராயீல் உடைய ஸ்தானமாவது மூக்கு மீக்காயீல் உடைய ஸ்தானமாவது கண். ஜிபுரீல் உடைய ஸ்தானமாவது நாவு, இதற்கு எம்பிளையாவது :-

எ! அறிவைத்தெரிய வந்தவனே! இதில் சற்று நின்று கவனித்துப் பார்! ஒரு சரீரம் சாவும் விதத்தைப் பற்றி உன் உள்ளறி விடத்தில் விஜரணை செய்! முதலாவது நூஹும் குதுஸி அதன் ஸ்தானத்தை விட்டும் பிரயாணப் படும்போது சரீரத்திற்கு அநீவு தீங்கிவிடும். இஸ்ராயீல் தீங்கும்போது செவி அடைபட்டுப்போகும். இஸ்ராயீல் தீங்கும்போது நாசித் துவாரங்கள் அடைபட்டு கவாச நிலைகள் ஒன்றோடொன்று சிக்கலாகி கற்பட்டுப் புறம் டென்று இருப்பதும். மீக்காயீல் தீங்கும்போது கண் தெரியாமல்

பால் சமைத்து அதில் எந்தெந்த இடத்தில் பூதசாஸ்களை அமைக்க வேண்டுமோ, அந்தந்த ஸ்தானத்தில் நெருப்பு, காற்று, தண்ணீர், இவைகளை அகடந்து, ஆகாவமென்கிற அறிவானது விசையைத் திருப்பி ஒட்டுவதுபோல், இந்த சரீரம் என்னும் மன பாண்டத்தி லுள்ளே மற்ற மூன்று பூங்களுமே குழைத்து கொண்டு சக்தி கொடுக்க, அதை அறிவெனனும் நூறுமுகத்துளியானது தன் னாட்டம் என்னும் ஒரு ஓரிக்மத்தால் நடத்துகின்றது. இது தான் ம அரிபாவின தீர்ச்சையான கவேகம் என்றறித்து கொண்டு, தான் மேலே அதே இடங்களில் தலில் வெட்ட வெளிச்சமாய் தூண்டிக் காட்டியிருக்கின்ற ஸல்லபத்தை அந்த ஸ்தானத்தில் வைத்து ஒரு கலப்பற்ற கற்பூர விளக்கைப் பேரல் கண்டு கலிமா எனனும் மன உருதியை நிலைக்கவைத்து ஷாஸ்விது சொல்லிக் கொண். அப்படிச் சல்லாசம் இப்போது நீ சொல்லி மீருக்கும் பொய் சாஷியைக் கொண்டு நீ ஈடேறுவது என்னும் லக்ஷியத்தைக் கடை பிடித்து நீ எமாளி யாயப்போய் கடலியில் கைசேதப் படுவாய் அல்லா ருர் ஆனில் “ஓ! பளிதர்களே! உங்களில் எவன் என்னை இந்த மண்ணுவகத்தில் வைத்தே கண்டு சாட்சி சொல்லா திருப்பானே! அவன திட்டமாக மேலுவகத்தில் இரண்டு கண்ணும் குருடனாக என்னைத் தரிசியாமல் தட்டழிவான்.” என்று சொல்லியதன் சாரம்சத்தை சந்தே ஒரு நிமிஷம் மக்க ஸல்லாந்து படுத்துக் கொண்டு உன் ஹக்கைப்பற்றி யோசித்தப்பார். அப்போது அதன் மகத்தான கிருபை மீருத்தால் உனக்கு வெளியாகும்.

— — — — —

23-வது திருப்பாடல்.

தண்ணி யறியுத் தலமேது சொல்லடி சிவ்வி
கன்னிடை யான தடுநிலை யல்லவோ சிங்கர.

அத

திரவிய உரை

வினா:— ஆமா ஆஷிக்கானவனே! அய்விதம் கண்டு ஷாஸ்விது சொல்லிக்கொண்டு “தாவி” என்ற பரமாத்ருமா வானது இந்த சரீ

ரத்தில் எந்த ஸ்தானத்தில் அமைந்திருக்கிறது. அதை அறியும் விடம் எப்படி.

விடை:—தேவப்பா தாவிபாள மலவுக்குே! உன்னுடைய தேரத்தில் இரண்டிற்கு நடுகத்திப ஸ்தானத்தில் வைத்துக்கண்டு அறிந்துக்கொள்.

கருத்துரை

தானென்ற ஆகாயமானது தன்னுட்ட மென்றும் திணவாக அதவாது பிரதான ஆத்மவாண அறிவாக நின்று, இந்த ஸ்தல சீரத்திற்குள்ளே இரண்டு கண்களுக்கு இடையே நின்று இவங்கு வின்றது அந்த ஸ்தானத்தைத் தான் அக்லாகுத் தா ஆவா குச் ஆளில் அநேக இடத்தில் “காபகெளஸனி” என்றும் “ஹதீதுகுது னி” என்றும் “மாகாள் மஹமுதென்” என்றும் “கய்தானஸ்தரீ” என்றும் பல ஸ்ரூபப்படுத்திச் சொல்லி யிருக்கிறது.

வெண்பா.

“கப்பத்துக்குள்ளிருந்து எககாட்டும் பெண்ணரசை
இன்புற்றுச் சேவதற் கெஞ்செய்வேன்—அன்புற்ற
மத்திரமே ஹரி ஹரி மருத்தவாரும் பார்ப்பை
தத்திரமே க்யாணமது தான்”

என்ற அருமைப் பெரியோராகிய காட்டாண வெய்க்கொலி அவர்கள் திருவாய் மலர்ந்து கூறியதன் உட்கருத்தை விசாரணை செய்தபாற். இதில் மஹானவர்கள் “கம்பம்” என்று கட்டினது தான் நான்மேலே சொல்லி வந்தகண்களின் நடுமத்தி என்றது. எககாட்டும் பெண்ணரசென்றது தன்னுட்டமென்கிற ஹஹும் குதுளி என்று சத்தேஹ மற உணர்ந்து கொள்வாயாக.

இன்னும் உதாரணம் வேண்டுமா இதைப்பார்க். “காட்டி
யறைத்தென்னைக தேகட்டி கொள்ளாதே கண்ணே பெண்ண
ரசே, ஒருவாணனும் தானு மோர் வீட்டுக்குள் பட்டபாட்டைச்
சொல்ல நாவாயிரம் போதாது.” என்று ஜிஷ்த்தயா தரீகத்தின்
காமில் சற்குரு நாயகரான கடையதல்துரீ உதுமாக் வெப்பை

ஷெய்கலீகன் திருவாய் பலித்திருப்பதன் உட்கருத்தைக் கவனித்துப் பார்க்! இந்த பாசுதூரமான பல உதாரணங்களாலும், குர்ஆனுடைய சுவர்களுத்திரங்களின் பாத் தின் அர்த்தம் களாலும் நீ உன்னை அறிந்து உன் சுவாதீன சுயேச்சையைப் பெற்றுக்கொள். விண் ஏமாவித்தன மாயிருந்து காலமெல்லாம துளியா வென்னும் மாயாப்பாப்பு சகவாசத்தில் மருண்டு விண்மர டிக்கொண்டு இருந்து நீ பெறவேண்டிய சகல வக்லமை உருத்து களையும் கைவிழந்து கடைசியில் நீ வெகு ஆத்திரம் பரத்திரமாய் ஒரு இடுப்பை வளைத்து வளைத்துக் கட்டிக்கொண்டு சம்பாதித்து மெய் பென்று பூட்டி வைத்திருந்த ஆஸ்திரமும் பொய்யாயி் போய் உன்னையும் பொய்யாக்கி வினாய்க்கெட்டிழந்து நசைமாய் ப் போகாதே! பத்திரம் இந்த என்ஞான நீரவத்தை ஒரு கைவலீ வமாய்த் தேடி பெடுத்துத் தோளில் முடிந்து போட்டுக்கொள். சொன்னேன் தவறிடாதே! என்பதாம்.

24-வது திருப்பாடல்

என்ன விதமாகத் தன்னை யறிவது சிங்லி. அது
தன்னவன் ருயித்ததை யாதிதா மானது சிங்கா.

திரவிய உரை.

வினா:—ஆமா ஆஷிக்கானவனே! நீ அவ்விதம் சொல்வி வந்த கற்பனைகளால் இன்ஸான் தன்னை இன்னவென்று எப்படி யறிந்து கொள்கிறாது அதை நல்லதெளிவு பெறச் சொல்வாயாக.

விடை:—தேவ் மஉஷூலிக்கானவனே! அதாவது எவ்விதமானும், உன் தகப்பனை மோகத்தளவில் ஊசாட்டஞ் செய்வித்த தன்னாட்ட மென்னும் வறுதாளியத்தை இன்ன தென்று. அதாவது தன் நினைவென்று உருதியாக அறிந்து, அப்பால் தகப்பனுடையவும், தாயுடையவுமான இந்திரியங்களால் உற்பத்தியாய் வெவ்வேற்தது நீ என்று அறிவதுதான் தன்னை யறிவதில் முத்தின மன்ஸூலாக இருக்கும்.

கருத்துரை

தன்னை யறிவது இந்த விதமாக அறித்தால், தான் என்ற வல்லமை இன்ன தென்று எளிதில் விளங்கும். அதற்குத்தான்

நரிகன் சிரோமணியான நமது நாயகமவர்கள் “இன்ஸான் தன்னை அறிவது பறந்து என்னும், அப்பால் தலைவனையறிவது கன்னத் தென்றும் கட்டளை செய்தார்கள்” தன்னை இன்னமாதிரிதான் என்று எவன் திட்டப்படுத்திக்கொள்வானோ! அவன் மிகவும் இலோக அந்த மகாமிவையே தன் தப்பையும் இன்னதுதான் என்று உணர்ச்சி செய்து விளிக்கொள்வான். இதைப்பற்றி நரிகன் சிரோமணியான நமது நாயகமவர்களும், “மன் அறப் நபஸஹு” பகத் அறப்பறப்பறா” என்று சாட்சி கூறியிருக்கின்றார்கள். இந்த திருவாக்கியத்திற்கு உரிய அர்த்தமாகிறது, எவன் ஒருவன் தன்னுடைய பூதியங்களை அறிந்தானோ! அவன் தன்னுடைய தப்பாளியாக வெள்ளும் பூரணத் தையும் அறிந்து கொள்வான்” என்பதாம்! இதனால் சந்தேகமற்ற மாரிபாவை அறிந்து கொள்ளவும்.

25-வது திருப்பாடல்

இதறைய யறிவது மெப்படிச் சொல்லடி சிங்கி அது
இதறையெங்கு திகளுந் தன்னை வரமடா சிங்கர

திரவிய உரை.

வினா:—ஆமர ஆஷிக்காளவனே! நீ தன்னை யறிவது இன்ன விதம் தான் என்று முடிவு சொல்லி விட்டாய். அது போல் தன் தலைவனையும் அறிவதை இன்ன தன்மை தான் என்று சொல்லி விடு.

விடை:—சேளப்பா மடவாழ்க்காளவனே! அதையும் முடிவாக சொல்லுகிறேன். அந்த தலைவனாகிய தப்பாளியாகிறது, இந்த வுடலென்னும் பதினெண்ணாயிரம் ஆலத்திலும் ஏகமமையின்று காரியாதிகளை நடாத்தாட்டி வரும் தன் ஊசாட்டமென்னும் நினைவாக இருக்கும்.

கருத்துரை

நினைவு எப்படி யப்பாளியானின் சிபத்தில் உள்ள தென்றும், அகாவது நினைவு ஊசாடாத பட்சத்தில் உலகம் ஒன்றே கடை

யாது எப்படியென்றால், ஒருவன் பேசிக் கொண்டிருக்கும்போது திரெம்ம படுத்துறங்க நாடுவான். அந்த நாட்டமே நினைவு. அது அவனை நித்திரையில் வைத்தாட்டுவிறது. அவ்வகை வந்ததையும் மற்ற பூதங்களையும் மயக்கி தூங்கவைத்து விட்டுத்தான் தூங்காமல் அசையாமல் அருமியாய் இருக்கின்றது. ஜடலமும் மற்ற நபஸ்களும் ஒன்றுடன் ஒன்று விபரீதப்பட்டு மரணித்த பிறகு அந்த நினைவானது தன் குதூரத்தென்னும் வல்லமை ஹிக்கமத்தால் அறிவென்னும் வாகனத்திலே பிரபோகம் பண்ணிக்கொண்டு அந்தாமாய் பாய்ந்து விடுகிறது. அப்பால் அது மற்ற கோகல் களை தன் முகப்பத் தென்னும் உதிப்பில் நின்றும் ஸ்ருதிக்கிறது. இந்த இயல்பில் வந்து நுழைந்து பார்க்க வேண்டிய வட்சியம் முக்கியம் தேவையான தலை. ஏனென்றால் மஅரிபா என்பது இரகசியபரதையான தாலில், அதன் உள் உடைவான பாரிய கடவுளைப்பற்றி சற்று மறைத்துக்கொள்ள வேண்டிய கடமை ஞான நால் எழுதும் ஆசிரியர்களுக்கு இருக்கின்றது. எழுதுவதும் சொல்லிக் காட்டுவதும் சில மகாமகள் வரையிலும் தான் ஆகும். அதற்கு மேலிட்ட மகாமில் எழுத்தும் பேச்சும் கிடையாது. ஆலோசிப்பும் ஊசாட்டமு மாத்திரம் உபயோகப்படும் அதற்கு மப்பால் உள்ள லாமகாளில் ஆலோசிப்பும் ஊசாட்டமும் தானே ஒழிந்துபோய் நெருப்புடன் வீரகு கலந்த மாதிரி வஸ்துடன் வஸ்தாவ வீரவிக் கலந்து சதா ஆதந்தியாய் நினைவுடன் கனவாய் மிதந்து கொண்டிருப்பது தான் ஞானத்தின் அந்த யாயிற்று. இந்த இயல்பை உணக்கு இயல்பை உதாரணமாய்ச் சொல்வார்களா? ஒருவனையுமே இந்தக் கலிகால புரட்சியில் தீதம்பாதே! இவ்வளவு பார தூரமான அருப்பெரும் பொருளை இப்படி விஸ்தரிக்கும் தக்கான மஹான்கள் உன்னிடம் வலியவரமாட்டார்கள். எல்லா காரியங்களுக்கும் உன் முயற்சியே காரணம்:—உதாரணம்.

“அறிவை அறித்தவர்கள் ஆயிரத்தி லொன்று அருளை யறித்தவர்கள் இலட்சத்தி லொன்று குருவை யறித்தவர்கள் கோடியினி லொன்று குருவை யறித்தவரைக் காண்பதுவுமரிதே.”

என்ற மாதிரி நீ அவர்களை யறியவும் உனக்கு வல்லமை போதாது. என்னுடைய திரவியவுரையே உனக்கு காமிலான குருபென்று இதன்படி தவத்தைச் செய்து கொள்வாயாக என்பதாம்.

26-வது திருப்பாடல்

தன்னுள் விளங்குந் தவமென்ன சொல்லடி சிங்கி அது
தன்னை மறந்து தவத்தி லிருப்பது சிங்கா.

தீர்விய உரை

வினா:—ஆமா ஆஷிக்காணவனே! தானாகிய இந்த இன்ஸான் ஜடலத்திற்குள் விளங்கி யறியக்கூடிய தவமானது, எப்படிச் செய்திற்று? அதன் விபரம் தெரிவப்படுத்தவேண்டும்.

விடை:—தேவன் மடவுவிக்காணவனே! அதென்ன வென்றால், ஜடலத்தை மறந்து விட்டு ஏக தவத்தில் இருந்து கொள்கிறதாக இருக்கும்.

கீதூர்திரை.

ஜடலத்தை மறந்து விட்டு ஏக தவத்தில் இருக்கும் விபரமாகிறது:—ஐந்து பூதிய வாசன்களையும் அடைந்து, உலக எண்ணக் களை அற ஒழுந்து, ஒரு கவையும் இவ்வாமல் அவயம் ஒடுங்கி ஒரிடத்தில் தளர்த்தும், பசித்தும், தூக்கமற்று விழத்தொந்து கவாசத்தை “இம்” என்று உத்திக் கமலத்தில் இருந்து இழுத்து “தம்” எவ்வின்ற தாமரைகள் தடுவே அல்லாஹ்வி என்ன வைத்து. சூரியகலையுடன் சந்திரகலையையும் பரஸ்பரப்படுத்தி அதாவது கலந்துகொள்ளச் செய்து வெளியே விடுகிறது. அவ்விதம் செய்யுப சமயம் துணிவான விபரபகம் ஒன்றேயே அந்த மன நாட்டத்தை வந்து ஊசாடிடப்படாது. அவ்விதம் ஊசாடுவதால் நீ செய்த தவமெல்லாம் தாச மடைத்துபோய் இங்கும் அங்கும் தற்கெதி கெட்டுப்பாழ் பட்டுப்போவாய், இது இருக்கட்டும்.

அப்பா அறிவுடைய பகனே! நீ நான் சொன்ன விதம் போல உன்னை பளவாக்கி நினைவுடன் விசை இயக்கெனும் உடனான மோகத்தை அதன்பேரில் வைத்து ஒர்மையை நலவ ன்றிரப்படுத்து வாயானால், உன்னைப்பெண்ணும் பரிபூரண

தந்த நினைவானது உள்ளில் தின்றும் இவ்வாறாகி வெளியாகும். அது வெளியாகும் பழையபாண ஸ்தலமானது நேத்திரமென்னும் பெரிய திருநாமத்தின் அறுவேறு அல்லாங்க இருக்கும். அதில் தீயும் உத்திரின்னும் ஒரு பட்டு நீ என்பது இவ்வாறாகி ஏக மோகமான பொழுது, நீ என்னும் குதவியானது தஜ்ஜீ யாத்நாவி, முதலாவது ஒரு கத்த வெண்மையான ருனியாய் ஒரு விளக்குச் சுட்டபோல் கழியுனை என்னும் மகாயிம் வெளியாகி மறைவதும், அப்பால் தின்றது திற்க பனீர் பனீர் என்று மிக் வெட்டி மறைத்ததற் போல சுட்டீயி மறையும்; அதை கண்காட்சி யாக தரிசித்த நாக்களில் உளக்கு ஒருவித மயக்கமும் திவக்க மும் வரும். நாட்டமும் ஒரு இடத்திலும் தறிபடாமல் நோக்கினை நோக்க மெல்லாம் உக்கண் பார்க்கவக்கு ஒரு ருனீ மயமாகவே தோன்றித் தெரியும். அப்பால் சிலகாலம் கலாசம் பத்தனப்பட்டு இடிக்குடன் ருநித்து உத்திர மறந்த தன்மையாக, சில வாரங்கண் வரைக்கும் சொக்கி வரசியுடன் நாட்டத் தட்டி தின்ற குலாவி அப்பால் பழைய நிலைமையில் இறக்கி விடும். இதை இன்னாள் கையில் ஆசிரியர் “உறுஜ் துஜு” என்று சொன்னார்.

அப்பால் சிலகாலம் இவ்விதம்செய்த தவமானது மீதப் பாய்ந்தால் அதாவது தன் நிலைக்குள்ளான் நிலை பட்டவுடன் உன்னாஹ் என்னும் கமல மூகம்மதியா வென்ற துறாணி யான தன்னாட்டமானது, ஒரு முடிவுரை கீருக பத்து வயது வானிப் ஸ்திரியின் ரூத்திம் காவில் தக்கஜோடிட்டு நிலைக் ரத்தனக்கீர்டம் இட்டு ருனீவென்னும் போர் வைக்குள் மறைத் தவனாய் உள் வடிவத்தில் வெளியாகுவான். அது தான் நீ என்ற தன் நாட்டமாக இருக்கும். அவ்விதம் வெளியான அந்த ரூத்தானது மகா சிவகாமி குருபத்ததை யுடையவன். ஆகையால் அவன் காட்டும் அனேக வித்தை இத்திர ஜால வினேத நூதனசல்லப சரசத்தில் நீ சொக்கி யதனிடம் வரம்பெற்ற பிறகு உளக்கு அவன் இறுத்தன மென்னும் இடகண் பீங்கண் என்ற பாலாயித்ததை உள் வாயில் வைத்து காட்டு வான். அதில் ஒரு திவலை உள்வாயில் நுழைந்த மாத்நிரத்தில் இனி ஒரு பொழுதும் உளக்கு பரி என்பது இவ்வாறாய் அறிவுப்

யும் தான் பெற்றுக்கொண்டு, எக்கோலும் அழியாத கலம்பென்ற எல்லாவித ஏகாதி பத்தியங்களும் உரிய கதந்தரத்தைத் தானாகவே அடைகிறது. இப்படித்தான் மஹாத்மாக்களான குத்புமார் கள், எல்லா கதந்தரத்தையும் அடைந்து நினைத்த பாரிய கருமங் களைச் செய்தார்கள். ஆனதாலே நீயும் அவ்விதம் செய்தால் உனக்கும் அந்த மஹாப்பரஸ்பரம்பத்த கத்தாம் தடைஇடல் மா மலகிடைக்கும். அப்போது இந்த உலக கோடி சரா சங்களெல் லாம் நீயாகவேயே நின்றிருக்கிற ஒரு யாதுராமான தனுக்கியைத் தெரி லாம். ஆனதாலே இதற்கு மேல் சொல்லும் வகையில் இத் த மஹாவிஸ்தப்பை அநியாதவன் ஒருபேர்தும் அந்த பதவிக்கு உரியவனாக மாட்டான்.

28-வது திருப்பாடல்

என்ன விதமாக வெள்ளைப் பொருத்தலாம் சிங்கி அது
எல்லா மறத்து மிகுனா மிகுபது சிங்கா.

திரவீய உரை

வினா:—ஆமா ஆஷிக்கானவனே! அவ்விதம் ஒரு வஸ்து வெவ்வுறும் பிரதான கருவியாகிய திணைவுடன் தன்னுட்பத்தைக் கலந்து கொள்ளும் விதம் என்ன மாதிரி நீ தான் விவரப்படுத்த வேண்டும்.

விடை:—கேட்டா மடவுலிக்கானவனே! அதாவது நீ யாதித்யன் இந்த துவ சீர்த்துடன் என்னென்ன தெழுவில் மிருத்தியை
கறையோ! அவனுக்கு அத்தனைமும் விட்டொழிந்து உன்னை சாஸ்பத
மயம் உத்தரப்பர்ச்சாயாணம் சுத்த மகாமில் வெறும் இருநிலையே
யுந் தீ வேலுருபுபாதினையும் காண்கமட்டாய்

கருத்துரை

அவ்விதம் ஒரு ம யான நிலப்பரத்தில் தரிப்பையாளும் த்
பறப்படுத்திக்கொண்டு ஹக்கைக்கலந்து விட்டதான மேல் ப த வி
யில் உயர்ந்து கொண்டாய். இதனால் சாக்ரததற்கு முன்

சாவி நது என்று குரணவாசுகளெல்லாம் சொல்லிக்கொண்டு போனதும் இதுதான். எப்போது நீ மரண மென்றாய் அருவருப்பான பாணத்தை அநுமிப்பதற்கு முன்னே இந்த விதமான வல்லமை துரிக்கமீதாய் மரணீர்த்துக் கொண்டாயாகில் இனி ஒரு முறை உனக்கு அந்த அருவருப்பான மரணம் ஏற்படும் மென்று நீ கனவிலும் நினைவாதே, உதாரணம் குரண வகுப்பார்:—

இஷ்டப்படிக்கு வாங்குகொண்டு சொஞ்சவும்
எனக்கு பயத்து பயமன் தின்று கெஞ்சவும்; (வங்கென்ற)

என்று சொல்லிப் போயிருப்பதை நீ சற்றுக் கவனித்துப்பார். உன் மனக்கூலுதையானது உன்னைக் கண்ட மட்டும் இழுத்துக்கொண்டு போய் உலக மருட்டுடன்கிற, பீங்காட்டளையில் விடும். அதிலெல்லாம் நீ மயங்கித் தூவாதே ஒரு உட்புக எல்லாக்கும் பிரயோசனப்படாது. பெரிய எதிர்ப்பு கைமெய்யான இந்த அந்நிப சொற்ப உலகத்தின் மாய கவங்களை உண்புறங்காலம் தள்ளி ஒதிக்கி விட்டு தப்பினேன் என்று என் திரவிய குரண மென்னும் ஆகாய விமானத்தில் வந்து ஏறிக்கொள். இதுதான் கூடிய சீக்கிரம் உன்னை ஹக்கில் கலக்கச் செய்து உன்ன படியே உனக்கு உரிய சதந்திரத்தை வாங்கி உனக்குக் கொடுக்கும். அப்போது நீ காலகாலமும் அழியாவரம் பெற்றிருந்து சகல பேரின் பங்களையும் அனுபவித்து மற்ற சிருஷ்டிகளை வெல்லும் ரகசீகரம் எஜமான தளத்தில் தரித்து வெற்றி பெற்ற ஜயசீலனாக வாள். இந்த மகாயில் தரித்திருந்து கொண்டிருக்க, மஹாத்மா ஷெய்குமார் குறுமஹல்லாஜி “அனல்ஹக்” அதாவது தான்தான் அல்லா என்பவன் என்னும் அசத்தம் புலிகிற ஒரு உண்மை வாக்கியத்தைச் சொல்லினார்கள். இதையும் நல்ல ஊதரிக் கவனித்துப்பார்.

29-வது திருப்பாடல்

ஒகிறென்று சொன்ன வுயிர்தினை வெண்ணடி சிங்கம் அது
உன்னு லுதிப்பல முன்னும் தினைவடா சிங்கா

திரவிய உரை

ஈனா—ஆமர ஆஷிக்கானவனே! நீ ஒன்றென்று சொல்லி
கொண்டு வந்த அந்த நினைவென்னும் உயிர் நினைவானது ஒரு
மத்தில் எதுவாக இருக்கும்? அதை விஸ்தரித்துச் சொல்

விடை :—கேளடா மஉஷா—அக்கானவனே! அதாவது உன்
சரீரம் விநாத்து உதிப்பாகும் முன்னையே உதிப்பதி யான நினைவாக
இருக்கின்றது.

சுருத்துரை

ஒரு கருமத்தை உன்னி உதிப்பென்ற சப்தம் உண்டாகு
வதற்கு முன்னமே அந்த உதிப்பை எண்ணிக் கொண்டு உன்னி
ந்தே! அதாவது தன்னுட்டமென்னும் நினைவாகத்தான் இருக்கும்.
இதை உன் முன்னே எடுத்துப்பாச் அப்போது தெரியவரும். இன்
னும் நல்ல உணர்ந்துப்பாச். நீ ஒரு இடத்துக்கு போகும்போது
உன் சரீரத்தை எது நடத்துகின்றதோ, அதுதான் நினைவு. அந்த
நினைவு என்னி தன்னளவில் உன்ன அதாவது பூதநபஸுக்கு
உதிப்புசெய்ய, நபஸுக் கள் எழுந்து சரீரத்தைத் தூக்கிக்
கொண்டுபோகும். அதனால் சரீரம் எப்பது ஒரு கட்டைத்துண்டு
என்று, அதற்குள்ளிருந்து ஆடுகிற தெருப்பு, காற்று, தண்ணீர்,
மண் தாளுக்கு பூத சத்திகளும் இந்த சரீரக்கட்டையைத் தூக்கி
எடுத்து இழுத்துச் செல்கின்றன. அப்படி இழுத்து கொண்டு
போகும் பூதசத்திகளுக்கு அறிவைக் கொடுத்து அதனதன் காசி
யங்களை நல்ல ருபங்காக நடத்திக்கொண்டு போகும். கக்காள்
என்கிற மேல் சத்தியானது அந்த நினைவாக இருக்கும். அந்த
நினைவு ஒன்றே சரீரத்தின் தலைமைத் தளத்திற்கும், உலகங்களின்
சிருஷ்டப்பிற்கும் காரண காரியமாக நின்று பரபரக்கின்றது
என்று சந்தேகமற் தெளிந்து, இருதயத்தில் உறுதியுடன ருப்புக்
கொண்டு அறிந்து, தன்னை அதனுடன் கலந்து கொண்டு நிர்மல
மாய் வசாட்ட மொழித்திருப்பதுதான் தவநினை.

ஆரப்பா! இந்த ஞானத்தெளிவை அறிந்துக்கொண்டு தவத்
தில் ஸுயலூவையாகிவிடு இதுவே தவம். வேறே நாட்டில் உட்கார்

வின்ற னுறையதுவியாக இருக்கும். எப்போது இன்ஸான் என் பவன் தன் கதத்தாங்களை இன்ன தன்மை தான் என்று அறிய வில் லையோ, அதுமட்டிலும் வலலமைத் தன் பிவலாத பேடியாகத் தான் இருக்கின்றான். ஆனபடியாலே அந்த தன் நாட்டமாளது ஒரு ஸ்திரீயின் ஸ்ரபுத்தி வொளியாகும் என்று ஞானவான்கள் முறியிட்டுக் கூறினது நம்பிக்கையான உறுதி என்பதற்குத் தடையி லில்லை. இதைத்தான் மறவின் கலூரார் தமது பூஜாவிதியில்,

“வாமியிவள் வாமய்வைத்துப் பூசைபண்ண
மதியுளக்கு வேண்டுமடா வத்கமரக
காமியிடள் வெருகாமி சிவகாமியுபி
காணரிது சிறுபிண்ணின்னிகண்ணி
ஆமிவனை யறித்தவர்கள் சித்தர்சித்தர்
அறித்தாளு மன தடக்க மறியவேணும்
தாமிவனை பூசைபண்ண நினைத்தவரறு
நாட்டிலே சொல்லவென்றால் நகைப்பாட்காரனே.

என்று சொல்லிப் போயிருக்கின்றார். ஒருபனிதன் தனக்குள்ள சர்வ கதத்தாங்கையும் ஞான குருவென்னும் அறிவிலு அறிந்து பரத்தோடும் பரமாயிச் சேர்ந்து கொள்ளும் வகையிலும் அவன் எப்போர்ப்பட்டயோகியானாலும் சரி, அச்சுனாலும் சரி, மற்றபடி எவனாலும் சரி, அவன் அநுமைத்தன்மை என்வின்ற கீழ்ப்படி யித்தான் இருக்கிறான் என்பதாம்.

31-வது திருப்பாடல்

எங்கும் பரத்த பெரும்பொரு ளென்னடி சிவ்கி அது
அங்கிங்கு மெங்கு மகண்ட பெரும்வெளி சிவ்கா.

திரவிய உரை

வினா:—ஆமா ஆஷிக்காளவனே ! ஏழை வஸ்தை நோக்கி னாலும் தானாக திறக்கிற பெரிய பொருளான தென்ன, அதை இன்ன தென்று வெளியாக்கி விடுவாயாக.

விடை:—கேள் மடவுக்கானவனே! அதாவது ‘‘அங்கு என்றசொல்லும் தாட்டத்திலும், இங்கு என்று சொல்லும் தேட்டத்திலும் இருந்து வெளியாகிவந்த மஹாபாரதாரமான பெரிய ஆசையமாகிய நினைவாக இருக்கும் என்பது.

கருத்துரை

அங்கு என்பது தாட்டமென்று எப்படி யாகுமென்றால், அங்கு என்று கட்டிக்கட்டின ஞானச் சொல்லானது, தகப்பனாடைய முனையிலிருந்து விளைந்த இந்திரியமாக இருக்கும். அப்பால் இங்கு என்றசொல்லானது தாயுடைய உதிரத்தில் கர்ப்பமாயிருந்த அந்த இந்திரியத் துளியானது இந்த மனித ஜடவத்தை யெடுத்துக் கொண்டதே அதுவாக இருக்கும். எங்கு என்ற சொல்லானது இந்த பூலாகத்தில் மானிடகோலத்தில் வந்து சகல வஸ்துவனையும் நிராயுணமாய் தின்றதே அதுவாக இருக்கும். நீ உலகந் உணர்ந்து கொள் என்பதாம்.

— — —

32-வது திருப்பாடல்

அன்று மின்றுமறி யாப்பொரு ளென்னடி சிவ்வி இரு
கண்ணையு முட விருள்ளறி யாப்பொருள் சிங்கர.

திரவிய உரை

வினா:—ஆமா ஆஷிக்கானவனே! எக்லைத்திலும் அறியாமல் நித்தியமாய் இருக்கப்பட்ட வஸ்தானது என்ன வென்று சொல்வாயாக.

விடை:—கேள் மடவுக்கானவனே! அதாவது நீ இரண்டு தேத்திராங்கையும முடிக்கொள். அப்போது உனக்கு ஏக இருள் மயமாகத் தெரியும். கண்முடினயிறகு இருளாக இருப்பது எப்படித் தெரிந்தது அதை ஒரு அகக்கண் பாக்கின்றது என்பதை நல்ல ஸ்பஷ்டமாய்த் தெரிந்து கொண்டாய் அமெவா

அந்த இருளாக தான் இருக்கும். அதுதான் என்னைக்கும் அழியாமல் நித்தியமாய் நிதிலின்றது என்பதாம்.

கருத்துரை

அந்த மனக்கண் என்ற நினைவு தான் “தான்” என்றது. அதை உணர்ந்து அத்துடன் கலந்து கொள்ளும் பட்சத்தில் சீரம் பொருள் மயமாய் கற்பமாய்விடும். அப்போது அந்த நினைவானது அழியா பல் நின்ற பான்மைபேய் தானும் தன் சீரமும் அழியாமல் எக்காலமும் நித்திய வாழ்வைப் பெறுவாய் என்பதாம்.

33-வது திருப்பாடல்

ஆய்கார லுடனுக்கு மாணிதா னென்னா சிங்வி அது
ஒய்கார மூலத்தி னுன்னொளி யல்லவோ சிங்கர

தீர்விய உரை

வினா:—ஆமா ஆய்க்கானவனே! இந்த ஆய்காரமுடைய சீரத்திற்கு ஆணியேரென்பது என்னதாக இருக்கும். அதை விபரித்துச் சொல்.

விடை:—சேன் மடலுலிக்கானவனே! அதாவது ஒய்காரம் என்று சொல்லப்பட்ட மூலாதாரம் என்றும், ஸ்ரீமது என்றும், உய்குக்குக் உள்ள ஓளிவாக இருக்கும் என்பதாம்.

கருத்துரை

மூலாதாரத்தில் உன்னொளி என்பதைப் பற்றி முன் சொட்டுகளில் தகல் தெளிவாகச் சொல்லி மிகுப்பதிலே இங்கு கார்ட்டு வெண்டியது அவசியமில்லை என்பதாம்.

34-வது திருப்பாடல்

ஆணியாய வந்த வரும்பொரு ளெந்நாடி சிங்ஙி முண்
தோணிய சற்குரு முத்தனம மடவவோ சிங்கர

திரவிய உரை

வினா:—ஆமர் ஆஷிக்கானவனே! அவ்விதம் ஆணியேவரான
மூலாதார ஒவிய என்பது என்ன அருமையான பொருளாக இருக்கும்.
அதை அறிந்ததாக்தான் சந்தேகமறும் ஆண்படியாலே அதைத்
தெளிவுடன் சொல்ல வேண்டியது.

விடை:—கேள் மடவுலிக்கானவனே! அதாவது உன்னுடைய
கதந்திரத்தை இன்னமாதிரி என்று ரூபித்துக்காட்டின அந்த
சற்குருவாகிய அறிவேன்னும் நுண்டவியின் திருதாமம் என்கின்ற
"தறு" என்றதாக இருக்கும் என்பதாம்.

35-வது திருப்பாடல்

இத்தப் பொருள்வந்த தெத்த வழியடி சிங்ஙி அது
அத்தக் கதிர்மதி வந்த வழியடா சிங்கர.

திரவிய உரை

வினா:—ஆமர் ஆஷிக்கானவனே! இத்த சீர்த்துமனே மூலா
தார ஒவியானது வந்தது எந்த வழியாக இருக்கலாம். தல்வ
பிரமாரக சொவியே அருகி.

விடை:—கேள் மடவுலிக்கானவனே! அதாவது ரூபியர்
சத்திரர் எந்த வழியாக வந்தனவோ அதே வழியாகத் தான்
இருக்கும் என்பதாம்.

கீதத்திறை

ரூபியன் எங்கும் என்ன, சத்திரன் எங்கும் என்ன, அடைய
இத்த ஜடவத்துடன் என்ன விதமாக திக்குறுகின்றன. எஃது

பேர்பாய், அதன் கிபாய், நகப்பனுடைய கக்கில் இந்திரியமானது சூரியனும், தாயுடைய கரோணித இந்திரியமானது சத்திரனாகவும், அது ரூபத்தில் வலது பக்க நாகியில் ஏறும் கவாசம் சூரியனாகவும், இடதுபக்க நாகியில் ஏறும் கவாசம் சத்திரனாகவும் இருக்கும் ஆகையால் இவை இரண்டுந்தான் ஜாஹ் ஜாஹானி என்னும் இரண்டு ஆத்மாக்களாக இருந்து சரீர நடவடிக்கை நடத்துகின்றது. இதுதான் மூலாதார ஒளி என்ற ஜானிகன் மொத்தத்தில் சொல்லிச் சொல்லும், தமிழ் ஜானிகள் இதைத்தான் ஒங்காரவட்டம் என்றும் சொல்லுவார்கள்.

காரியம் இவ்விதம் துணைத்து கொண்டிருப்பதாலே, நீ இதன் வகுப்புகளைச் சிறுச் சிறு உணர்ந்து நானா வட்டத்தில் வளர்ந்த தெரிந்து கொள்ளையேயானால் எல்லாம் உன் கைவசம் சிக்கிக் கொள்ளும். அப்பால் நீ மோட்டீசை முனைத்த ஆண்டியின்மையாவும் நான் சொல்லும் ஒய்வொரு கடவான உடைவுகளையும் நல்ல மனங்கனிந்து பார்த்தால், அது உனக்கு அகப்படும். ஏனென்றால் நீ பூரோக மாயம் என்ற பெரிய தாற்றக் கருவாட்டை வாங்கி வேவாதேவி செய்தவன். ஆனாலே இந்த மேன்மையான ஜானம் என்ற மானிக்கத்தை மதித்துக்கொள்ள இலேசில் முடியாது. நல்ல ஊன்றி உணர்ந்து பார்த்து மதித்து மனதில் பதியும்படி பதித்து வைத்துக் கொள்ளப்பா என்பதாம்.

36-வது திருப்பாடல்

கத்த னொளிவு கலத்திட செவ்விடம் ரிங்கி அது
யத்த நடனத்தர னடிய நற்பாஞ் சிங்கா.

திரனிய உரை

வினா!—ஆமா ஆழிகளானவனே! அப்படிப்பட்ட ஜடல கத்தாவாகிய ஒளிவானது எந்த இடத்தில் வைத்து இந்த தேவதை துடக்கி கலத்துக்கொண்டது.

விடை:—கேள் மஹாலக்ஷ்மியே! “தந்துல் மௌஜுலித்” என்னும் ஸ்ராவம் குதுஸியானது தின்று நடனமாடக்கூடிய தற்பரம் என்ற தன் கொலுவான இருகேத்திரங்களில் வைத்தே இந்த ஜடலத்தில் அது கலந்து உதய மாகிக்கொண்டு ஒளிமறைவாக திர்விக்றது. ஆனால் அதுவே சூரியநிலயாக இருக்கும். அதை அதுசரித்து நடக்கின்ற ஸ்ராவானி என்பது சத்திரானில் கலந்து உலக நடவடிக்கைகளை நடத்தாட்டி வருகின்றது. ஏதவத்தில் குடிக்கொண்டு பிதக்கவந்தவனே! சத்திரஸ்டன் கலக்கின்ற ஸ்ராவானி என்பதை முதலாவது வேறுடன் பிடுங்கி எடுத்து விடுவது முக்கிய கடமைவாக இருக்கும். ஆளபடியினாலே நீ அந்தப் பெண்தன்மையான ஸ்ராவானி யின் ஆட்டத்தை ஒழிக்கி விட்டு பார்ப்பாயானால் அப்போது நான் உனக்கு அந்த வல்லமை விளங்கும் என்பதாம்.

— — —

37-வது திருப்பாடல்

உதிர பொருளுக் குவிரெழுத் தென்னடி சிக்கி அது
தச்சா வாடும் தநீதிலை யக்கலவோ சிங்கா.

திரவிய உரை

வினா:—ஆமாம் ஆஷிக்கானவனே! நீ இதுமட்டிலும் மேலே சொல்லிக்கொண்டு வந்த நீதிப்பொருளாகிய அந்த வஸ்துக்கு உயிர்நிலையானது என்ன.

விடை:—கேள் மஹாலக்ஷ்மியே! அதாவது விஷப்பரம் புக் கொப்பராகிய கழிமுனைக்கு தேரேதெரிவின்ற (காபகௌஸன்) என்கிற புதுவமத்தியாக இருக்கும்.

கருத்துரை

விஷப்பரம்புக் கொப்பென்று ஆசிரியர் சொன்னதாவது:— அதைஅறியாத பாவினை அந்திகாலத்தில் அதுவே அபாயம் செய்து

கோடா—கோடா மடவுலிக்காளவனே! அதாவது வெள்ள வட்டம், சிவப்பு வட்டம், பச்சை வட்டம், கருப்பு வட்டம், இந்த நாலுக்கும் அடங்காமல் நேராக நடு தேர் பத்திபத்தித் தீவட்டமாத் தோன்றி அறுவேறு அடலையில் ஒரு துதர ஈற்றுத்திக் அருமயமாய் தெரியுபடியால் அமைத்த அஞ்செழுத்திலுட கூற திரண்ட பிஞ்செழுத்தாக நிற்கும் கோலத்தைப்பாசு! இதுவே கருத்தாகவும் சொல்லி வந்ததை நல்ல ஊன்றி உணர்ச்சி செய்து கொள்ள வேண்டியது. மஹிபத்தைப் பிடித்தவன் தைரியத்தையும் கைகிரகப் பிடிக்க வேண்டியது. வைராக்கியம் ஞான ரஸ்தாயின் கூட வருத்தமானதாக இருக்கவேண்டும் என்பதாம்.

40-வது திருப்பாடல்

அகப்பத் தோரட்சா மறியநீ சொல்வடி கிங்கி
வஞ்ச மகா நடுக்கழி மூன்றுமே சிங்கா.

அது

தீரைய உரை

வினா:—ஆமா ஆஷிக்காளவனே! இது மட்டிலும் நீ சொல்லி வந்த தீர்ச்சையான நெல்லாம் உண்டாயே. அதில் முக்கியமாய் அறிவேண்டிய ஐப்பத்தோரட்சாமாக இருப்பதாக அதை நல்ல விளக்கி சொல்ல வேண்டியது.

விடை:—கோடா மடவுலிக்காளவனே! அதாவது அஞ்சம் அகாரம் யாதெரு அச்சமில்லாத அயிபுடைய நீட்டத்திற் பாதை யான நாசித்துவர துணிக்கு நேரான நடுமத்திபத்திக் இரண்டு ஐன்யென்னும் கண்ணு இருக்கும். ஒன்று அவிபாக இருக்கின்றது என்பதாம்.

கருத்துரை

இதன் உள்சொத்தை நன் பீமாரகனின் சமூகத்தில் தேரில் கண்டறிய வேண்டியது மூன்று வகையாக இருக்கின்றது, அதாவது, ஒன்று புருவமத்தி, மற்ற இரண்டும் கண்களாக இருக்கும்.

41-வது திருப்பாடல்

கற்பக வரசி கலத்திட மெல்விடந் சிங்தி அது
உற்பள மூலத்தி னுள்ளொளி வல்உவோ சிங்கர.

திரவிய உரை

வினா:—ஆமர ஆஷிக்கானவனே! இந்த சரீரத்திற்கு கவர்க்க
மாகிய வரசியானது கலத்து நிற்கின்ற இடமாகிறது எது

விடை:—கேள் மஉஷூலிக்கானவனே! அதாவது இந்த சரீரம்
உற்பத்தியாய் வந்தபோதே ஏனோகச் சமைந்து நின்ற மூலாதார
மானதான இருக்கும்.

கருத்துரை

சுவாசத்தின் அடிமூலமாகிறது ஜடலத்தை உற்பத்திசெய்த
மூலவஸ்தாவிய ஆறு ஆதாரங்களில் தின்றும் உதயமாய் வருகின்றது
என்பதாய்.

—

42-வது திருப்பாடல்

சத்தம் பிறத்திடுஞ் தலமேதும் சொல்லடி சிங்தி அது
உற்றகவாச முயிநிலை யல்வோ சிங்கர.

திரவிய உரை

வினா:—ஆமர ஆஷிக்கானவனே! ஐடத்திற்குள்ளே உதிப்பாதி
மொழிசெய்யானது எந்த ஸ்தலத்திடம் தின்றும் உதயமாய் வருகின்
றது சொல்லி விடுவாயாக.

வினா:—கேண்டர மஉஷூலிக்கானவனே! அதாவது சத்திர குரிய
உயோனான இரண்டு இருதய குழாய்களின் வழியாக பூச்சு ஏடிவரும்
கற்பனை இத்திரியத்திடம் தின்றும் உதிப்பாடுிறது.

கருத்துரை

உயிர் இரண்டு வகைகளாக நிற்கிறது. அதில் ஒன்று ஸ்ரமம், மற்றொன்று ஸ்ரமாளியாக இருக்கிறது. ஸ்ரம ரூபியல், அதாவது உஷ்ணநாடி, ஸ்ரமாளி சந்திரன், அதாவது சிலேஷ்மநாடி. ஆகிய இவ்விரண்டும் ஒன்று உடி வருகிற ஸ்கலந்தான் உத்திக்கமலம் என்று எக்ஸோரும் சொல்லுகிற நூரை ஸாலாக இருக்கும்.

அப்பா! நீ முக்காளம் போட்டாலும் இந்த மானிட உலகத்தில் ஒரு குருவானவன் இந்த மாதிரி தெளிவாக அறிவித்துச் சொல்லமாட்டான். இதை நீ கண்ணாலே பார்க்கும் படியான ஒரு பாலத்துரை இருக்கிறது. அந்தத் துறையில் உன்னை நிற்பாட்டி இதோ பாச் என்று காட்ட முடியும். அதற்கு நீ தம்மிடம் வரும் போது இந்த உலகப் பொருளில் ஒரு கணத்தினை நமக்கு நாட்டமிருப்பதனாலே அதற்கு சக்தி உள்ளவன் மேற்படி துணையைக் கொண்டு வந்து வைத்துக் கேட்டால் காட்டுவிறேன் என்பதாம்.

43-வது திருப்பாடல்

கண்டு தொழுஞ்சிவ காரண மேதடி சிவசி
யுண்டு படுத்திய வுச்சொளி வானதே சிங்கர

தம்மை

நிரூபண உரை

வினா:—ஆமா ஆஷிக்கானவனே! இருக்கண்ணாலே கண்டு உருதிகொண்டு வணங்கக்கூடிய தப்புடைய வெளிச்சம் இந்த ஜடலத்தில் என்ன மூல காரண கருவியாக இருக்கிறது, அதை இன்ன தென்று சொல்வாயாக.

விடை:—கண்டா மஉஷுலிக்கானவனே! அதாவது இந்த ஜடலத்தில் ஒரு சிறுதுளியான இந்திரியத்தினாலே கற்பகக் குவளையில் வைத்து உண்டுபடுத்தி விட்ட உச்சொளியாகிய ஸ்ரமம் கருவியாக இருக்கும்.

கருத்துரை

இந்த ஜடலத்திற்கு ஆதிகாரண வஸ்துவாக நின்று கமைப் பித்த உஷ்ண தாக்யானது இரு தேத்திரங்களுக்குள்ளும் நின்று ஒளி செய்கின்ற படியாலே அதைக் கண்ணாலே கண்டு சந்தேகமற சமாண்புடன் ஒப்புக்கொண்டு அப்பால் அத்துடன் விரகி கொள்வதற்குரிய உபாயங்களைத் தேடவேண்டியது, அதனால் மஹரிபாவாக இருக்கும். இதல்லாத மற்ற எவ்வித பாதையையும் சரியானதல்ல. இன்ஸான் காமிக்காரரும் இதையே வற்புறுத்து விரூர், அக்ஷரவும் குர்ஆனில் இதையே சமிக்ஷினை செய்கின்றான். அறிவுடைய சீதேவிகை கண்டுபிடித்துக் கொள்ளவும் என்பதாம்.

44-வது திருப்பாடல்

எப்படிக் கண்டே யிறையை வணங்குகாம் சிங்ரி அது
தட்டின ரண்டு தடுதினை கண்பது சிங்கர.

திரவிய உரை.

வினா:—ஆமர ஆஷிக்கானவனே! இதை என் கிற பரிசுத்த வஸ்த்துவை என்ன விதமான தேற்றத்தில் கண்டு வணங்குகிறதா அதை இன்னவிதம் என்று சொல்ல வேண்டியது.

விடை:—வேளா மடவுலிக்கானவனே! அதாவது இந்த ஜடலத்தின் பிரதான கருவியாக அமைந்து சரீர உருப்புக்களை நடத் தாட்டி வருகின்றதே அந்த இரண்டு தேத்திரங்களை உறுதியான ஐனும் எவ்வித சமாண்புகொண்டு, அதனுள் நின்று சராசரங்களால் வாய் இலவகிக் கொண்டிருக்கின்றார் ஹஹுமல் குதுஸையத் தெரிவிக்கின்றதாக இருக்கும் என்பதாம்.

கருத்துரை.

தேத்திரங்களில் சுயப்பாண பனிக்சி கட்டர்போல் கலப்பற்று நின்று ஓலவ்கி வீசுகின்ற தாத்தர் தஹ்மாளியாவைக் கண்ணாலே

கருவிகளும் ஒற்றைமையும் அந்த குடும்பத்தை மெதுவாக உடைத்துவிடு.

விடை:- கேளடா ஆஷிக்காளவனே! திரு என்று மேலோர்கள் சொல்லிப்போன அந்த ஸூஹுலில் குதுஸ்யை இடிக்கிக் வைத்து தாராட்டிக் கொண்டு விடாத வைராகியத்துடன் தியானித்திருக்கிறதாக இருக்கும்.

கருத்துரை

சரிய வண்டானது ஒரு சிறு கிரியையைத் தூக்கிக் கொண்டு வந்து தன் மரத்துணையில் வைத்து கிரெண்டை தாராட்டி உறுதியும் இடிக்கும் வைத்து ஆடின சிவசுலத்தில் சிறு கிரியை மேற்படி வண்டாகிப் பறந்து போவது போல், ஞானத்தை ஆராய்ச்சி செய்வ வந்த மனனே! தீயும் அதுபோல் உன் அசுரியத் தான நேதர் ஜோதியின் ரதத்தின் பேரில் இடிக்கும் உறுதியும் வைத்து தாராட்டி வருவையே ஆனால் அதைப் போல் ஒளியாய்மாய் விடுவாய் என்பதாம்.

47-வது திருப்பாடல்

ஒருமித் திருக்கின்ற வேரிட மெய்கிடஞ் சிங்வி அது
வொன்றா மிரவும் பகலு முறிப்பிடப் சிங்வே

திரவிய உரை

வினா:- ஆகா ஆஷிக்காளவனே! அவ்வித வைராக்கியத்தைப் பற்றிப் பிடித்திருக்கின்ற இணையற்ற அந்த திருஸ்தலம் என்னதான் அதை விபரித்துச் சொல்கிறது.

விடை:- கேளடா மஉஷுலிக்காளவனே! அதாவது இரவு பகல் என்று இரண்டும் எந்த இடத்தில் தின்றும் உதயம் செய்கின்றதோ அந்த இடமாக இருக்கும். இதன் விபரம் கீழ் பாராக்களில் அடிக்கடி கூறிவருகிறதினாலே இங்கு சுருத்தரை சொல்லவில்லை என்பதாம்.

52-வது திருப்பாடல்

இரவும் பகலும் தின் றடிய தெவ்விடஞ் சிங்வி
எழுத்து தின்றுஞ் கழி முனை மண்டலஞ் சிங்கர

அது

திரவிய உரை

வினா:—ஆமர படவுலிக்கானவனே! அந்த இரவு டக்கன் ஒன்று சேர்த்து தின்றுக்கூடிய இடமானது என்ன வென்று நீ சொல்ல வேண்டியது.

விடை:—ஆஷிக்கானவனே! அதாவது, இரண்டும் ஏகமய மாய் எழுத்து சூட்சியமாய் ஆடக்கூடிய கழிமுனைபென்ற மூக்கு முனையாகிய நடுவ்தலமரக இருக்கும்.

53-வது திருப்பாடல்

இரவும் பகலு மிருப்பிட மெவ்விடஞ் சிங்வி
இரண்டு மோடிய வேரான தான் கட்ட சிங்கர.

அது

திரவிய உரை

வினா:—மடவுலிக்கானவனே! ஷ இரவு பகல்கள் எப்போதும் இருப்பாகத் தங்கி இருக்கும் ஸ்தலமானது எதுவாக இருக்கும் அதை சொல்ல வேண்டியது.

விடை:—கேனடர ஆஷிக்கானவனே! அதாவது பன்னிரண்டு கலையாக முடிச் செல்லாளின்ற சரீரத்தின் வேரான தானஞ் பூதநாடிகளாக இருக்கும். விபரம் காணு என்றது, சத்திரன் சூரீவன் ஆடக்கூடி பன்னிரண்டு சரங்களாக இருக்கும். தரலு என்றது, மண், தண்ணீர், காற்று, நெருப்பு, ஆகா நான்காக இருக்கும் என்பதாம்.

54-வது திருப்பாடல்

இரவும் பகலு முதிப்பிட மெவ்விடஞ் சிங்வி
ஏறுமெட் டங்குல மிருமிழி நடுநிது சிங்கர.

அது

திரவிய உரை

வினா:—ஆமா மஉஷுலிக்காளவளே! அந்த இரவு பகல் என்ற வைகள் உதயமாகி வருகின்ற ஸ்தலங்கள் எவை; அவை நல்ல தெளிவுபெறச் சொல்லவேண்டியது.

விடை:—கேளடா ஆஷிக்காளவளே! அதாவது, எட்டு அங்குல வடிவமாக கமான் வளைத்திருக்காளிதை இரண்டு தேத்திரங்களில் தடுவாவே நின்று கற்பூரத்திப்பம் சோல் வெளிச்சம் செய்யப் நின்று மஹா இத்திர சொரூப வடிவாகிய ஹக்குர் நகுமாளியாகிய திகிறு மாக இருக்கும்.

சுருத்துரை

விபரம் இதில் சொல்லப்போகாதது மஹாசகியமல்ல. காட்டாணியை வெய்கு முதலிய மஹாங்கள் யாவரும் ஒருமித்துக் கூறிப் போகிறப்பதனுலே நான் இவ்விடத்தில் அல்லாவுடைய சகியத்தை பலரும் பார்க்கக்கூடிய இந்த பகிரங்க நூலின் வாயிலாக அகிழ்த்துச் சொல்ல வேண்டிய தவசியமல்ல. இது கதைத்தெருவல்ல இதை அறியாத அநேக மூடாத்துமாக்க கெவ்வாம் முர்த்தை ஒரு விபரபாரமாக விற்று வகிறு பிழைத்து வருகிறார்கள். இதைச் சொல்வதற்காக வேண்டுகிறான் நாயகம் ருஸ்தபா ரஸூலி சல்லல்லாஹு அலஹுலிலஸல்ல மஸக்கி அல்லா, இரனில் நன் உதய பீடத்தளையில் வரவழைத்துப் பெரினான். அதுதான் இரகசியம் பன்னிராயிரம் பேச்சென்று உலகத்தார்களுக் கிடையில வழுக்கிற்று என்பதாம்.

55-வது திருப்பாடல்

இரவு பகலென்றென்னத்தைச் சொல்லவாஞ் சிங்கி
இரவு பகலிட பிங்கலை வரசியே சிங்கா.

அது

திரவிய உரை

வினா:—ஆமா மஉஷுலிக்காளவளே! நீ இது மட்டிலும் விபரித்துக்கொண்டு வந்த மேலான உடைவுகளில் ஒரு காரியம் முக்

கிவப்பட்டதாக இருக்கிறது. அதாவது அந்த இரவு பகலென்றது மாநாட்டை ஜடவத்துக்குள், என்னதாக இருக்கும் சொல்லவாயாக

விடை:- கேளடா ஆஷிக்கானவனே! அதாவது இரவு சந்திரனை பகல் சூரியனாக மாற்றும் என்று திட்டப்படுத்திக் கொள்வாயாக இதுதான் இரவு பகல் என்று இந்த உலகத்தின் தோற்றத்தில் வருவதும் போவதற்காக நடைபெறுகிறது என்பதாம்.

— — —

56-வது திருப்பாடல்

இடகலை பிள்கலை யென்னத்தைச் சொல்லலாம் சிங்வி அது
இடகலை சந்திரன் பிள்கலை சூரியன் சிங்கா.

திரவிய உரை

வினா:- ஆமா மடவுலிக்கானவனே! இடகலை யென்றும் பிள்கலையென்றுப் பூரணவாகைச் சொல்லிப் போயிருக்கிறார்களே அதை இன்னதென்று நீதான் விபரிக்க வேண்டியது.

விடை:- கேளடா ஆஷிக்கானவனே! அதாவது இடகலை என்பது இடது நரசியான சூரியன் வழியாகப் போகின்ற கவாசமாவிய சந்திரனாகவும், பிள்கலை என்பது, வலதுபக்க நரசியின் சூரியன் வழியாகச் செல்லும் கவாசமாவிய சூரியனாகவும் இருக்கின்றது என்பதாம்.

— — —

57-வது திருப்பாடல்

என்னத்தைச் சொல்லலாம் சந்திரன் சூரியன் சிங்வி அது
இடகலை மரக எழுத்தோடு மூச்சடா சிங்கா.

இதன் தாற்பரியத்தை இதற்கு முதல் பாடல் உடன் இணைத்துச் சொல்வ வேண்டியதவசியமான படியாலே அவ்விதம் காட்டியவயிற்று, ஆனதாலே இதில் அச்சுற்றம் அழிக்கவேண்டியது என்பதாம்.

— — —

58-வது திருப்பாடல்

சத்திரன் சூரிய னொருள தெவ்விடம் சிங்கி
கலையும் பொருத்து நடுச்சுழி மூலையே சிங்கர.

அது

திரவிய உரை

வினா:—ஆமா மஉஷ்டிக்கானவனே! அந்த விதமான சத்
திரன் சூரியன்கள் இரண்டு ஒன்றாகக் கலந்தது திறவின்ற ஸ்தல
மானது எது.

விடை:—கேளடா ஆஷ்டிக்கானவனே! அதாவது கருத்தன
வுக்கு மேலே உண்ண எழுலாண் மண்டலமாகிய தலைக்கு நடுவே
பூதங்கள் ஐந்தும் ஒன்றுபட்டு வாசஞ்செய்கின்ற சுழி முளை என்
றும் நரசிங்குக்கு நேரே நடுவாத்திரமாக இருக்கும் காப
கௌஸன் என்னும் புருஷமத் தியின் மூலையாக இருக்கும்
என்பதாகும்.

59-வது திருப்பாடல்

என்னத்தி லேபரவ மேறிநின் னுடுது சிங்கி
உன்னுக்குள் வரசி நடனப் புரவிமேற் சிக்கர.

அது

திரவிய உரை

வினா:—ஆமா மஉஷ்டிக்கானவனே! நீ இது மட்டும் சொன்ன
தெவ்வாஞ் சரி. இப்போது ஜடவமென்ற ஸ்தரவ அதமியானது
என்ன வஸ்துவின் மேல் சவாசெய்து இந்த ஆவமென்ற மாயனை
பாலத்தில் எறி தின்று ஆடிக்கொண்டு வருகிறது.

விடை:—கேளடா ஆஷ்டிக்கானவனே! அதாவது உளக்குள்ளே
பன்னிரண்டு சரங்களாகப் பிரித்தோடும் அவாசமென்ற திடீயக்
குதிரையின்மேல் ஏறி தின்று ஆடுகிறது பாடி. இதன் வீபரத்தைக்
கண்டவர்கள் இந்தப் பூலோச மாயவலையைக் கிழித்தக் கொண்டு
போய் விடுவதற்குச் சந்தேகமில்ல என்பதாகும்.

60-வது திருப்பாடல்

என்ன விதமாக எடுத்துநினைந்துருடலாக சிங்கி அது
எற்றவு மாத்றவு மினாங்கிநினைந்துருடல் சிங்கி.

திரவிய உரை

வினா:—ஆசை மடவுலிக்காளவனே! அந்த வாகி என்ற நடன
சக்கிரத்தை எடுத்தாடுகிற விதம் என்ன மாதிரி.

விடை:—கேளடா ஆஷிக்காளவனே! அதாவது இல்லல்லா
என்று எற்றி ஹரி என்று இறக்கி விடுகிறது. இப்படியாகப்
பழகிக்கொண்டு வருவதுதான் இன்ஸான் கோலத்தை மறத்
என்பதை விட்டும் மாத்றப் பிடிக்கிறதாக இருக்கும். இதன் மூல
தாற்பரியங்களையும் நான் எழுதி வெளியிடுத்தியிருக்கின்ற ஞான
மணிமாலை தாற்பரிய உரையில் நல்ல பெட்ட வெளிச்சமாக
எழுதிக்காட்டி யிருக்கின்றேன். அதில் பேரம் பார்த்துக்கொள்ள
வேண்டியது என்பதாம்.

61-வது திருப்பாடல்

மாத்றப் பிடிக்க மருந்தென்ன சொல்லடி சிங்கி அது
மாளாமல் மாண்டு மறந்து மிருப்பது சிங்கி.

திரவிய உரை

வினா:—ஆசை மடவுலிக்காளவனே! அந்தப்படியாக மாற்
றப் பிடிக்கிற ஸ்தானம் எப்படி சொந்தம் அது மாறும், அதற்கு
உபாயங்கள் என்ன.

விடை:—கேளடா ஆஷிக்காளவனே! அதாவது சாகாமல்
சாகிறது. கருந்தாகிறது என்னவென்றால் இந்த துளியாயின்
ஆசைபாசங்கள் அற்று ஒரு இடத்தில் தனித்திருந்து “நான்” என்கிற
அநாதையத்தைப் பறு செய்கிறதாக இருக்கும் என்பதாம்.

62-வது திருப்பாடல்

ஆட்ட கஜங்க னறித்திட மெய்கிடம் சிங்மி
எட்டு விதமாக எழுதும் பலனடா சிங்கா.

அது

தீர்விய உரை

வினா:—ஆமா மடவுலிக்கானவனே! இன்னொரு விடைகையப் பற்றிக்கேட்கிறேன். அதாவது அஷ்டகஜங்கள் என்று ஞானவான கனிகா சபையில் பேசிக்கொள்ளப்படுகிறதே! அதன் கருத்து என்ன தான் சொல்ல வேண்டியது.

விடை:—கேளடா ஆஷிக்கானவனே! அதாவது உன்னை கன்ஸூய் மக்பிவாகிய கைபான நினைவில் தின்றும் இன்ஸான் ஜடவமாக உற்பத்தி செய்த தாத்துச் சந்தானிய வானது எட்டு விதமான மதங்கொண்டு எழுப்பி சிரத்தில் எட்டு ஸ்தலங்களைச் சமைத்து எட்டு வகையான கற்பனையில் எழுதியிருந்த ஸாஸனத்தில் எழுதி முடித்து வெளியாக்கிற்று. இதுதான் அஷ்டகஜம் என்பது. இது ஜடவத்தில் எண்கோணமாகப் பிரித்து ஸ்தலத்தின் அஸ்தி பாரமாக நின்று கொண்டிருக்கின்றது என்பதாம்.

63-வது திருப்பாடல்

உற்ற ஞானப்பொரு ணத்தியாய்ச் சொன்னதாச் சிங்மி
உத்தமச் பீருமு ணப்ம துரைத்தது சிங்கா.

அது

தீர்விய உரை

வினா:—ஆமா மடவுலிக்கானவனே! இந்த மஹா ஞான புத்தைய வான இரத்தனக் குறவஞ்சியை இந்த பூலோக வாசினோக்கு அவசியம் வேண்டி, தெய்வ ஸாதனமாக செய்து உதவிய மஹான் யாச் தெரியுமா அவர்களைச் சொல்வாயாக.

விடை: கேளடா ஆஷிக்கானவனே! அவர்கள் யாச் தெரியுமா, அவர்களைகிறது இமாம் ஹம்லாஜி மனஸூர் ரஹுமத்துல்லாஹி

உடைய ஞானத்தரையில் முழுவிய சங்கைக்குரிய சற்குரோதயத்தை வாய்த்துள்ள ஸ்ரீமத் ஞானமணிக் கத்தரவாகிய தாயகம் தந்தை உத்தமசீல விசால மேதாவாகிய பீர்முறம்மது சாஸ்திரி ஒயில்கலா அவர்களாக இருக்கும் என்பதாம்.

இந்தக் குறவஞ்சியின் தீரவிய உரையை ஆராய்ச்சி செய்கிற தற்கு வந்த மகனே! ;நான் இதில் கொட்டியவைத்திருக்கின்ற தீர வியங்களை அன்னிக் கொள்ளையாடிக்கொள். ஞானமணி, பிஸ்பிய குறம், மஅரிபத்துமலை, ஞான முக்கடச் பதிமே, ஞான குறம் ஞான பரல், ஞான பூட்டு, ஞான ஏப்பாரி, முதலிய அரிய பெரிய ஞான வேதங்களில் நான் துழைத்து முடிக்கைத் திறந்து விட்டிருக்கின்றேன், அய்யுடைய சூண்டினையாக நீ இருக்கும் பட்சத்தில் தேவையான அனடி அன்னி வாரிக்கொண்டு உதனமாக வைத்து எஞ்ஞான்றும் அழியாத செலவாகக் குன்னவனாக நிலைத்துக் கொள்வாயாக ஆயின் என்பதாம்.

ஞானரத்தின குறவஞ்சி,

ஞானதீரவிய உரை

முற்றிற்று.

பிஸ்யில்லாஹி

2-ம் திருப்பாடல்

ஞான ஆநந்தக் களிப்பு

2-ம் அவதாரிகை உரை

— 0 —

தின் தின் முறம்மது தீனே - எங்கள்
தினெங்கள் தினெங்கள் தினெங்கள் தீனே
தின் தின் முறம்மது தீனே.

(தின்)

தீனபி யன்ன குறவாய்த்-நினை

ஆயிரத் தெட்டும் ஐபுறத்தி லாகுத்

தானெளி தாள்கண்டு உவ - இறை

தானவ னுரையால் நோக்கியே பார்க்க

ஆன புகழிறை யானை - அந்த

அன்னத்தின் மீதி லனுப்போற் றரிக்கத்

தானே கடைய வழுத்து - ஈடற்

றன்னிற் றரித்தானைக் கண்டுகொண் டேனே (தின்)

(அவதாரிகை உரை) இந்த வரையானது ஆசிரியரின் சொந்த ஞானக் கருத்தைப்பிடித்து எழுதிக் கொண்டு போகிறதாக இருக்கும். அந்நவது தேர்வுபுரியான மெய்ஞ்ஞான ஞானில் தரிப்பட்ட ஆதிமுறம்மதாவது ஓர் அன்னப்பட்சியின் சொருபத்தில் ஆயிரத் தெட்டுத் திசையாகிய ஐடலத்தின் ஆயிரத்தெட்டு நரப்பு ஸ்தானங்கள் எனலும் ஆடி நின்றுக்கொண்டிருந்தது இசைந்து ஆலம் ஐபுறத்து என்று ஹதீது குதளியில் வெளியாயிற்று. இதன் உள்படியான கருத்தாவது என்னவெனில், தாய் தகப்பனுடைய ஐடலத்தின் ஆயிரத்தெட்டு நரப்பு ஸ்தானங்களிலும் இரத்த ணாபட்ட ஓட்டத்துடன் இச்சையில் கலந்து ஆடி யோடி வந்து தின்ற ஸ்ரீ அன்னமானது என்ன? அன்னத்தின் நிறம் என்ன வென்று யோசித்தீர்களா? அது வெள்ளையல்லவா! இதைக்கூட கொள்ப படைவாய்ச் செல்ல வேண்டுமா! சோடல் வேண்டுமானால் சொல்

யியும் விடுகிறேன். அதுதான் கிந்துநாதம் அனைத்தான் ஓர்
வாண்கள் ஓர் நத்திர சம்பிர தாமசாய் அனைப்பட்டு யென்று
சொன்னார்கள் அறியவும். அந்த அன்னமானது ஜபனுத்துடைய
ஆலத்தில் இருந்து, தன்னுடைய ஓசையைத் தாக்கண்டு. அதர்
வது தனக்குள் மீம் இந்திர ஜாமாய் உந்து நுழைந்து உஷ்ணமான
ரப்பைக் கண்டு உலிற்று. அவ்விதம் கூவின அன்னத்தை அந்த
உஷ்ண வடிவானது தன்னுடையாலே உற்றுக் கிருபையுடன் பார்த்த
வுடன் அந்த மப்பாசையானது ஓடி அன்னத்தில் அதாவது இந்திரி
யத்தின் பேரில் ஒரு அணுப்போய் தரித்தவுடன் “இந்த அணுவைத்
தான், உமறுப்புலவர் சீரூயில் அணுவினுக் கணுவாய் என்று கூடவுன்
வாழ்த்தில் சொசுரர்கள்” கண்டு உறுதியைத் திடப்படுத்திக்கொள்.
அப்பால் அந்த பிரம பரஞ்சோதியானது தன் கபலத்தின் அணுத்
தனையான தூய பொலியின் சாக்கிரமத்தைக் கொண்டு சீரமான
பெரிய கோடி வண்டங்க னெல்லாம் வெளிச்சஞ் செய்து அதாவது
ருகு செய்து “கடல் தன்னில் நரித்தானைக் கண்டு கொண்டேன்”
என்ற கருத்தாவது சீரத்தில் கடல் என்ற திருடைய உறுப்பானது
எது? அதுதான் தேத்திரப். அதற்குள் திள்ளும் திருபெய்கிய
“ஹ்மாய் குதுஸ்யைக்” கண்டேன் என்பதாம்.

தன்னுடையால்வந்த நாதம் - அவன்

குளே கடலுயி சோதிய வேதம்

அன்ன தெவையும் படைத்து - வகை

பாவு முருகக் குரீசாய்ச் சமைத்துப்

பின்னு வேவத்து பிரேகப் - பல

கோல மெடுக்கப் பிரபஞ் செய்து

மின்னிய மங்குல முன்ன - இந்த

மேதினி திறைத்தானைக் கண்டு கொண்டேனே (தீன்)

(அவதாரிகை உரை) அவ்விதம் தான் தானாய் எழுந்த ஆசா
யானது, அக்கிவியின் கோலம் கொண்டு இந்திரிய மாய்கிறது.
அது தானே கடல் என்கின்ற “ஹ்மாய்” வீடங்கொண்டு, ஜடவத்
திற்குள் பரம ஆத்மாவாக திற்கின்றது இதைப்பற்றி

யேதங்களெல்லாம் சாட்சி சொல்லி விட்டது. இது இப்படியிருக்க
 கோபுடி உஷ்ணமானது எவ்வளவான சிறுஷ்டிப் பொருள்களோ
 யும் உற்பத்தி செய்து, அந்தந்த சுருபங்களுள்ளேயுந் தானே
 உயிராக நின்று, ரூபங்களைச் சமைப்பித்து, கடைசியில் ஆலயம் இன்
 ஸான் என்கின்ற மனுஷகோலத்தில் தான் வந்து பிறந்து, தன்னைக்
 கண்டு கொள்ளும் பொருட்டு உதயமாகித் தனக்கு உதாரணமாக
 பலபல பேதாபேதமான சுருபங்களையும் நினைவுக்குள் காண்கும்
 படியாக நிமித்த ஆதவேறு இதுவேறு என்று பேதப்படுத்திப்
 பிரபலமாகப் பேச்சுக்கொளச் செய்து, அவைகளுக்கு ஆகாரமாக
 மின்னையும், சந்த மின்னலில் தின்றும் மழை நீரையும் ஏற்படுத்தி,
 அதன் சம்பந்தமாக இந்த பெரிதான உலகத்தில் எங்கு தேரக்கி
 னாலும் ஜீவாத்மக்களாக நிறப்பிவிட்ட கயம்பள தான் கண்டு
 கொண்டேன் என்பதாம்.

வானத்தின் மேகம் பொழிய - இந்த
 வைவகத் தானிய மெய்குப தெளிவ
 ண்னிணன் மாதா பிதாவும் - அவ
 னுதிர்மே நாதமா யோசை முழங்கி
 ஆனெடு பெண்ணு மிணங்கி - வந்த
 வாசையி னவனென வரசந் துலக்கித்
 தாளத்தில் வந்து தரித்தே உருத்
 தானெடுத் தானையான் கண்டுகொண்டேனே (தீன்)

(அவதாரினை உரை) ஆகாயத்தில் மேகமானது பொழிந்து
 வருஷிக்கவும், இந்த பூலோகத்தில் அதன் காரணத்தைக் கொண்டு
 பலபல தானியாதிவினை பொருள்களையும் வினையச் செய்து, அதன்
 ஆகாரத்துடன் மெதுவாக துறைத்து இத்திரியமானதால், மாதா
 பிதாக்களின் நினைவில் தன்னாட்டமாயிருந்த சுபமாவது.,
 ஆண்டல பெண இணங்கச்செய்து, அவர்களின் இரத்தமே நாத
 மாக வேலைமாளஞ்செய்து, கற்பம் என்ற கவிமாவின் அச்ச இயத்
 திரத்தில் வந்து பதிவாகி, ஜடலத்தை உருவாக்கி, தானும் அந்த
 உருவுக்குள் உருவாக ஒளித்துக்கொண்டிருந்த "ரகசிய வடிவை"
 தான் இன்னதென்று கண்டுகொண்டேன் என்பதாம்.

அந்தக் கருவிந்து நாதம்-அடல்

அன்றை யுதிசூழல் கூடின நூல்

அந்த கருவலத்து பூதம்-அது

ஐந்தெழுத் தாகுமே யோதய வேதம்

விந்துக்குள்ளே தழல் நீதம்-அது

விசும் புறையிலே யோடுஞ் சுவாசம்

அந்தக் குதிரைமே லேறு - நத்தம்

ஆதியைக் நன்றாகக் கண்டு கொண்டேனே. (திரு)

(அவதாரிகை உரை) அந்த மாதிரியாக உருவுக் கொண்ட கருப் பெருளான (விந்து நாதமானது) 'தன்னுடைய தாயின் மாதவிடாய் என்ற ரூபத்தால் கோவலச் சமைத்த குளத்தினாலே, அது ஐந்து பங்காய் மண், தெருப்பு, காற்று, தண்ணீர், ஆகாயம் என்றும், ஐந்து பூதங்களாய் ஐந்து பஞ்சாட்சரமாக வடிவுகொண்டும், தான்கு வேதங்களையும் தனக்கத்தாட்சியாக ஏற்படுத்தி விட்டு அடி வீந்துக்குள்ளே அமைந்திருந்த அக்விளியானது வெளி தோன்றி, ஆனந்த பிரம் சொருப கட்ச்சிட்டு எரிந்துகொண்டு தின்றது. அப்படி கட்ச் சிட்டு தின்ற கடாசனது, அச்சுடரில் தின்றும் ஒரு புடைவைய எழுப்பி விட்டு அப்புவையே அவாசமாக ஆடவையத்து நமது ரத்திரங்களில் ஆடிக்கொண்டிருக்கின்றதே அந்த சுவாசக் குதி னரயின்மேல் தானே சுவாசி செய்து கொண்டு நிற்கின்ற ஆதிவஸ்து வாயிய இராஜக்கருவியை அதாவது "நப்பை" தான் இன்ன வஸ்து தான் என்று திருஷ்டாந்திர மரகக் கண்டு கொண்டேனே என்பதே.

உச்சித மானிகை கட்டி - அதில்

உறுப்புக் கையிசத் தெட்டையு மொட்டி

வச்சிரத் தால்வனை பூட்டி - வனை

சரியாமல் தரம்பெல்லாய் கவிராகக் கட்டி

மச்ச வீட்டுவதிற பிரந்து - கொழு

மண்டபத்துக்குள் னேதானா யிருந்தே

வைச்சக் கைபிறகுட்ச மாரட்டும்-நப்பை

வருத்த ரூதாவையான் கண்டு கொண்டேனே. (திரு)

(அவதாரிகை உரை) இன்னது தான் என்று எண்ணியில்லாமல் இருந்த தினைவானது, கடைசியாக யாரும் அதிசயப்படுபடியான

ஒரு சிறுவன இத்திரிவத்தால வுடலம் என் த ஒரு வீட்டைக் கட்டி முடித்து. அதில உறுப்புளாகிய ஆவிரத்தெட்டு கருவி கையுள் அதில ஏட்டியிருக்கச் செய்து, வச்சிரம் என்ற உஷண தாடியை அதில் விளக்கெரிவச் செய்து, அவ்விதம் எரியும் கரத்தி யானது அமர்ந்து விடாமல் சரீரத்தை தரம்பு என்ற கம்பிகளால் தொடுத்துக்கட்டி, சிரக எக்கின்ற மெத்தை வீட்டில் பொத்திக்கட்டி விமானக் கண்ணாடியாகிய தேத்திரத்தில் தன் உதய பீடத்தை ஏற் படுத்தி, தன் வயலமையை முச்சொன்கிற ஒரு கச்சைக்கயிற்றால் குட்டம் ஆடிவருகின்ற “குதா என்னும் தப்பை” தான் கண்டு கொண்டேன் என்பதாய்.

கண்டதங் கேட்டது மல்ல - அங்குக்

கருதி முடிந்த தலங்காறு மல்ல

கண்டமுப் பீண்டமு மல்ல - நல்ல

அகரா வுரா சிகராழ மல்ல

மண்டல மூன்றுக்கு எல்ல - மறை

வாக தின்றும வரசியு மல்ல

அக்ருதி பெங்கு திறைந்து - நம்மை

ஆனம் நன்றாமைக் கண்டுக்கொண் டேன. (தீக்)

(அவதாரிகை உரை) தாம் காணக்கூடிய பொருளுமல்ல. அல் லது தாம் இது பரியந்தம் அறிவுடைய தெளிவு இல்லாமல் சான்றி ருள்ள வாழ்வாகக் கேட்டோமே அந்த மாதிரியுமல்ல. அதில் இதில் என்று பலபல வெய்குமார்களும் பலபல விதமாக யோசித் துச் சொன்னார்களே அந்த ஸ்தலங்களுமல்ல அல்லது வானத் தில் இருக்கிறதாக சில ஐக்கியங்கள் ஏற்பட்டிருக்கிறதே அப்ப டியுமல்ல. பூமி நிலா என்று தேக்கும் போது அப்படியுமல்ல. அல்லது அவிபா அதுவுமல்ல. அல்லது நூலி என்ற ஊமை எழு த்தா அதுவுமல்ல. அல்லது ஸ்ரீ ஐ அதுவுமல்ல, அல்லது பூமி முதலிய மற்ற மூன்று உலகங்களிலும் இருக்கிறதா என்று யோசித் தும் போது அப்படியுமல்ல. அல்லது இரகசிய தோற்றத்துடன் தின்போடக்கூடிய உதானவாயுவா அதுவுமல்ல அப்படியான குணத்துடன் எல்லா தோற்றப் பொருள்களே தோறும் பொதுவா

நிறைந்து ஜீவபொருள்களை நடத்திக்கொண்டு வருகின்ற காய்ப்பான
“ஹக்மை” தான் கண்டு கொண்டு விட்டே என்பதாம்.

கண்டதுங் கேட்டதுந் தானே - அங்குக்
கூதி முடிந்த நலங்களுந் தானே
அண்டமும் பிண்டமுந் தானே - நல்ல
அகாச வுகாசிகாரமுந் தானே
மண்டல மூன்றதுந் தானே - மறை
வாக தின்றிடும் வாசியுந் தானே
அன்றி யெங்கு நிறைந்து - நம்மை
ஆளும் றஹ்மானைக் கண்டுக்கொள்ள டேனே (தீக்)

(அவதாரிகை உரை) அருப தோற்றத்தில் மேலே சொல்லிய
மாநிரிசிறும் சொருப தோற்றத்திலேயே தாம் பார்க்கிற மஹ்மத்
கன் எல்லாம் அதுதான், கேட்கின்ற போத நூல், பிரச்சகம் எல்லாம்
அதன் அத்தாட்சிதான் ஞானவாஸ்தவம் தீட்டப்படுத்திக் காட்டிய
ஸ்தலங்களெல்லாம் அதனுடையதுதான். ஆகையுமே அதுதான்
பூமி என்பதும் அதன் எப்போதுதான், அலையும் எதுதான். ஹி என்ற
ஊமை அட்டரமும் அதுதான். என் என்ற எழுத்தும் அதுதான்
மூன்று உலகமும் அதாவது முக்கமலங்களும் அதன் வெளிச்சஞ்
செய்யக்கூடியதுதான். இவைகளுக்கிடையே எவரச் மயத்துடன்
மயமாய் திற்கும் பிரானவாய்வும் அதுதான் இவ்வித அத்தத்தோடி
ஜீவஜுத்துக்களாக உருவெடுத்து ஜாலம்பா ஹிதராக அரசு
செலுத்திக்கொண்டு வருகின்ற “ஹ்மானை” என்ற உத்தபரி
பூரணத்தை தான் கண்டுக்கொண்டேன் என்பதாம்.

ஊத்தைச் சடலம் படைத்து - உன்
யாமலே யுப்புக் கடலைப் புகட்டி
வாத்ததைப் பசுபிட்டு வைத்து - வகை
பாகவே ஒன்பது வரசலு மிட்டு
ஆத்தும மென்றுப்பேர் வைத்து - ஐந்து
பேரையுமொன்றாக வாடவும் வைத்துக்
காற்றைப் பிடிந்தே யடைத்தே - ஆர்க்கும்
காணுமி தின்னைக் கண்டுக்கொள்ள டேனே (தீக்)

(அவதாரிகை உரை) எந்த நேரமும் அலுக்கும் சிக்கும் உடைய சீரத்தை உற்பத்தி செய்து, இந்த சீரம் உலுத்து கெட்டுப்போகாதபடி உப்புக் கடலான விவரணை நீரை அங்கு ஆதிக்கமும் ஏற்படுத்தி, அதற்குற்ற ஒரு பரஞ்சோதி அக்னியின் இயந்திரத்தைக்கொண்டு, நாட்டம், ஓட்டம், தேட்டம், ஆட்டம் இவைகளை உண்டாக்கி, இவைகளினாலே பலபல விதமான பாவஷட்களையும் பேசக் வார்த்தைகளை உதயமாக்கி, வகை வகையான கோட்டை வாகடகன் ஒன்பதும் திறந்து வைத்து, இவ்விதம் கட்டிய ஒரு சீர விட்டுக்கு ஆதமம் என்று பேச நாமமும் குட்டி, இன்னும் அதற்கு மன்ன, தன்னார், அக்னி, காற்று, ஆகாயம் எங்கிற ஐந்து எந்த வீரர்களைக் கொண்டு அந்த வீடு அங்குடம் ஆடவோடச் செய்து, அந்தத் துருத்திக்கு சவாசம் என்ற கார்த்தை வேண்டிய அளவு உள்னே செலுத்தி அடைத்து வைத்து அதற்குள்ளே ஒரு பூதங்களாகும் தெரியாமல் நிற்கின்ற "நப்பை" நாள் பிரயாசனின் வைராக்கிய மறியாமையாலே ஒரு மட்டும் இன்னது தான் என்று கண்டு கொண்டேன் என்பதாம்.

ஒதிய வேங்காசக் கோட்டை - யதி

லொன்பது வீதி பொழுங்கான தோட்டஞ்

சாதிக்குதினாதான் வேரஞ் - சவு

தாரி மேற்கொண்டு நடத்தினு ஈதம்

வீதிக்கு வீதி குதினா - விட்டு

வேடிக்கையாகப் பரிநய திறத்திப்

பாதமில் வரப்பரி யேறும் - தவமைப்

படைத்த பிராணியான் கண்டு கொண்டேனே. (தீன்)

(அவதாரிகை உரை) அடே, ஞானத்தை உணர்ச்சி பண்ணுவதை மகனே! நீ பள்ளிக்கூடத்தில் இருந்து அரி என்று படித்தாயே, அந்த ஒவ்வொன்றைக்கொண்டு அமைத்து இருக்கின்ற கோட்டையான தலையின் கண் ஒன்பது வகையான வீதிகளும், ஒரு குழங்கான தோட்டமென்கிற புதுவமத்தியும் இருக்கிறது பாடி அதில் ஜாதியாகிய நூலுக்கு குறுஷியின் உஷ்ணத்தின் ஆவியாக புதைந்து வருகின்ற சவாசத்திக்குமேல் சவாரி செய்து, ஜடலத்தின் எல்லா

அவயங்க கெவலாவற்றிலும் தன் நீதம் என்ற கார்த்தியை எழுப்பிவிட்டு நடத்தி வருகிறது. அவ்வாறு வருகிற அந்த ஐனுவ எவ்வளவு நான் உதயஞ்செய்து அந்த கவாசத்தை அங்கிருந்து மற்ற கீழ் வீதிகளான உத்தி, முண்டகம், மூலாதாரம் முதலிய பிண்டஸ்தலங்களிலும் செலுத்தி, அக்ருடம் விஜயனை செய்து, வேடிக்கை காண்பித்து, அந்தக் கால இடவாசை குதிரையான வாகியில் நேரித்து இருக்கின்ற நம்மைப்படைத்த "நற்பாணவனை" நான் கண்டு கொண்டேன் என்பதாம்.

கொண்டைக் குதிரைகள் கோடி - அவன்

கோட்டை வழிக் க வருகுமே யோடி

வெண்ணக் குதிரைமே வேறி - வீதி

தப்பாமற் சுற்றிப் பரிடை திறுத்திக்

கண்ணைக் காவலாய் வைத்துத் - தானும்

கண்ணைக் குள்ளே கலத்தே விருத்து

உன்னாற்றுக் கோட்டையே யானும் - தமக்

குள்ள பிரயாணமாய் கண்டுகொண்டேனே. (தீக்)

(அவதாரிகை உரை) இன்னமும் அந்த சீர மென்னும் கோட்டையை அழித்து விடுவதற்கு கொண்டுக் குதிரைகளாகிய நோய்கள் அனோகோடி ஓடிவருகின்ற ஸ்தலமாகியிருக்கும். ஆனதால் அந்நிலை கொண்டைக் குதிரையாகிய வீத்து நாதத்தின் பேரில் ஏறி இருத்துகொண்டு, ஜடலத்தின் ஓய்வெனது உறுப்புள்ளும் பரிவாகிய வாகியை வைப்பாளிவிட்டு, அப்பாலே தன்னாட்டம் என்ற நினைவில் தரிப்பட்டு, ஊசாட்டம் ஓடுங்கி, இன்னும் அந்த மாதாடத்தில் கன்னாகிய பித்தென்னும் பகையாளியைக் காவல் செய்பவனாக வைத்து "தரன்" என்ற நினைவும் அந்த பித்தத்துடன் உலுக்க வரவுகளாகக் கலத்திருந்து, உடலுக்குள்ளே ஒளிமயமாக அமர்ந்து, சீரக்கோட்டையை அடவாணித்து, அசாட்சி புரிகின்ற உன்னமம் வந்துவாகிய அந்த உஜ்விதை, அதாவது மெய்யான ஒளிவாகிய "அக்லாவை" நான் கண்டுகொண்டேன் என்றார்.

உச்சிக்கு நேரே கிழங்கே - நந்த

மூருக்கு மேலே பெருவெளி தன்னிற்

பச்சைப் புருவத்து மேயும் - அதைப்

பாய்குடன் மெல்லப் பழிப் பிடித்துக்

கச்சைக் கயிற்றுலே கட்டிக் - கவி

மாவுடன் தேனைக் கலந்து புட்டி

அச்சமில் லாக்கட்டி வடைத்து - நந்தம்

ஆதியை நன்றாகக் கண்டுக்கொண்டேனே.

(தீன்)

(அவதாரிகை உரை) தலையில் உச்சி என்றது எல்லோருக்கும் தெரிந்த தகவலவ? அதற்கு நேரே கீழ் பரிசுமரம் இருப்பதாகிய மூக்கு முனையாகிய புருவத்திலே, இன்னும் இன்ஸான் உடைய கயணராகியது மண் மண்ணுடைய மகாமானது ஐடலத்தில் நாவு அல்லவா? அதற்கு மேலே தெரியப்பட்ட உத்தராவின் கோட்டை வரையில் திறந்து பார்த்தால் ஆலம் கபீர் தெரியும் அதாவது:- ஒரு பிரமாண்டமான ஆராய்வெளி தெரியும். அதுதான் ஒங்கைக் கோட்டை பென்று ஞானவான்கள் அறிஞறிவாகச் சொல்வார்கள். அதற்குள்ளே பச்சைப் புருவாகிய கர்த்துடை கவச கலையானது வந்து உலாவும் அதை மகா இன்பமான வைரக்கியத்துடன் தாளா உட்பத்தில் பழக்கஞ் செய்து பிடித்து, ஒடியாத கிருகிய உருதியைக் கொண்டு, நல்ல வரைத்து கட்டி, அந்தக் கட்டுடை கலிமாவிற் இன்பத்திரண்ட தேனாறுக்குக்கூட "வாழை" அச்சம் தான் இல்லை. அதுதான் என்னும் திணைவைக் கலந்து கட்டி, அதிலே பிணைடையாத சத்தேமேற்ற தன் நாட்டத்தைப் பொருத்தி விட்டு, காரியம் "இது" என்பதைத் தெரிந்து கொண்டு கவி தீர்த்து கொண்டேன் என்பதாம்.

உள்ளக் கட்டுக்கு மேலே - அதி

லோகாரமொன் றிமான் வட்டத்துக் குள்ளே

வெள்ளைப் புருவத்து மேயும் - அதை

கெல்லப் பிடித்து கிதளப் படையல்

கண்ணக் கயிற்றூலை கட்டக் - கவி

மாவெழுத தாலே கரைத்துப் புக்கடி

அல்லா திருக்கூட்டி எரின்ற - நத்தம்

ஆதியை நன்றாக கண்டுகொண்டேனே,

(தீன்)

(அவதாரிகை உரை) இருதயம் என்னும் வற்றாத எழுத்திரத் திற்கு மேலாலே, தெரிவின்ற ஓங்காரக் கோட்டை என்னும் மூக ண்டாடலத்தில் ஈமாண்னுடைய கட்டலடிவு தெரிவிறதே, அதுதான் நேர் மததிபம். இதில் வெள்ளைப் புருவாகிய கபாலம் அநா வது;—மூளை மண்டலத்தின் ஒளிவாகிய ஸூக்ஷ்மக் குதளியானது அங்கே ஒரு கஸ்கஸாவையப்போல் ஒரு ஒளித்தோன்றி நிற்கப். அந்தப் பரஞ் சிவத்தை மெல்ல மெல்ல மனவாசியின் பழக் க தடையாக உறுதிப்படியாகப் பிடித்து, சந்தேக மென்னும் கசப்பக் கொண்டு வேதனையில் ஆக்கிவிட்டால், கண்ணக் கயிற்று என்கிற மொளையம் என்றதால் அதை ஓர் மையாகக் கட்டி, கவிமாவின் ஓர் எழுத்தாகிய “ஹம்” என்ற ஏற்ற இறக்கத்தால் திருப்பி மாற்றிக் கொண்டு, அல்லா என்னும் வேறு இணைதுணை யன்றிய தன்னாட்டமே தான் என்கின்ற வைராக்கிய கூட்டிய அடைத்து, வைத்திருத்திய யிருது அது எதுவாகத் தோன்றிற்று? அதையே, “நப்பாக” தான் கண்டுகொண்டேன் என்றார் சீரடி.

இவ்வென் நெழுத்தைப் பற்றி - இரு

வாசனைப் பூட்டி யடைத்துப் பிடித்துக்

கொல்லக் குருத்திக்கொண்டே ருதி - நல்ல

கோலமாய் மூலக் குகையை பெழுப்பி

வில்லின்மேல் தாளாய்ப்பை ஏற்றி - வெரு

வேகப்பா பெரன்பது வாசலடைத்து

அஹ்மதி வெரன்குவி நின்று - நத்தம்

ஆதியை நன்றாகக் கண்டுகொண்டேனே,

(தீன்)

(அவதாரிகை உரை) யாரடா உணரையான வல்லகையைப் பற்றி விஜாசிக்க வந்த கணவானே! இந்த இந்த இடத்தில் பெரிதான உடைவுகள் வெளியாகிற படியாலே நீ இந்த இடத்தில் அநாவத

தெளிவாக்கிக் கொண்டு விடாபகமாக சற்று திக்லப்பா. கவிமையில் மத்திய ஸ்தானமாகவும், ஆராதாரத்தின் கமல அஸ்திவாரமாகவும் ஆகிய “ஓம்” என்ற மணிமத்திரத்தை சற்று உட்டிக் காட்டிய உறுதி பெள்ளும் வைராக்கியப் பிடியால் கடைபிடித்து நின்ற, இதுவாஸாபிய ரேசம், சும்பகம், என்னும் சூரிய சத்திர கலை கலைபடி அந்த ஸாராக்கியத்தோடும் பொருத்தச் செய்து, தோரான பழக்கத்தில் நடத்திக் கொண்டதின் பின்பு, அந்த ஒரே பொருளான பனவாசியை “தப்ஸ் முத்ம, இன்னுயிக்” கோலத்தையுடைய தாமரைக் கமலத்தில் நிறைத்து நிற்கும் படியாக பூட்டி கடைத்துக் கொண்டு, இந்த சீரத்தை ஸ்வாச பத்தத்தினுடன் சம்பந்தப் படுத்தி அறிக்கும் பொருட்டு ஊதியெழுப்பி விட்டு, இந்த இன்ஸாஸிய்யா என்னும் உருப்பிண்ட மானது தாய் இருந்த அசை வயத்திக் கொள்ளும்படி ஒன்றான யானை அஸ்தியில் அசையது:— ஸ்வாதாரத்தில் அக்ளி பிரவேசப்படுத்தி, துடக்கைக் கழுவி, ஒரே ஜோதியையாய் புருவ மத்தியில் வீசி மறைகின்ற ஐயும் என் அல்லது ஹஹூம் குதுஸிமின்மேல். தாட் த்தை தாணாவும், ஒன்றுபட்ட சுவாசத்தை அம்பாசவும் கொழுவி, அதி சீவிரத்தில் நவ துவார வாசக்களையும் அடைத்து, அணிபு, வாய், நேர, பீம், தால் இந்த ஐந்து அட்சரங்களிலும் ஒன்றாகிய “ஹூ” என்ற தஜுவியாக நின்றிருக்கின்ற ஆதி வஸ்துவை வாதொரு எக்கிற் தான் தெரிந்து கொண்டேன் என்பதாம்.

கோலமா மூலக் குளையைப் - பல

கோடிசெய் வித்தைக் கட்டுக்கு மேலே

மெயொளி வானேந்து கோட்டை - நடு

கோக்காரமென் றீமான் வட்டத்துக் குவீனே

தீலமாய் நின்றுதை விட்டு - அதை

தீங்காத பச்சைநிறத்தையும் விட்டுச்

சீலமாய் நின்ற தெளிவைத் - நிற

மராக் குநாவையான் கண்டுகொண்டேனே, (தீக்)

(அவதாரிகை உரை) வல்லபையான தெளிந்த அறிவைப் பற்றி ஆராய்ச்சி செய்ய வந்த னாவானே! இதே பிடி என் சொல்லு

கிறார்! இந்த ஜடலத்தின் தற்சொருபத்தில் வடிவகொண்டு அமைந்திருக்கும் மூலமென்ற அக்ஷரி மயத்தை பஸ்டல் கோடத்தில் பிரித்து வைத்திருக்கும் கித்தின் திறமாகிய வெள்ளைக் கடலுக்கு சற்றேயே அதாவது:- ஒரு இஞ்சி தூரத்திற்கு மேலாவே உண்மையான மெய் ஏளிவரவது ஐந்து விடமான வள்ளகோட்டைகள் தெரியும். அதன் குறிப்பை உன் பிரமார்களுக்குப் பதிலாக நான் அறிவிக்கிறேன் உபத்து உணர்ந்து கொள். அந்த வெள்ளைக்கு நடுவாவே ஒங்கார மெள்ளும் ஈரான் வட்டப் இருக்கிறது அதற்குள்ளே நீலம்போலி ஒரு வட்டவடிவு தெரியும். அதை நீங்காமல் சம்பந்தமாகவே, ஒரு பச்சை வீடு தெரியும் அதையும் விட்டு, அதற்கு மப்பாவே அறிவுக்குள் அறிவாய் ஒரு ஜோதி விளக்காவது கருடப்பிரமாணம் பன்றென்று தவங்கும். அதுவே திட்டமாக "நப்பென்று" நான் கண்டு ஷாவிது சொல்லுகிறேன் எங்குச்.

ஒன்றுக்கு ஊவர் பிறந்து - இந்த

உலகத்தை வானுடைய மிகுத்தே பிறந்து

ஒன் னையு தால்வ ரிழந்து - அந்த

வொண்ணையே நால்வருங் கொதுவிற் சிறந்து

பண்டுள்ள நீதஞ் செழுத்திப் - பா

மைந்லுமப் போதங்கொன் குக திறுத்தி

அன்று மின்று மென்று முன்ன - தந்தம்

ஆதிமை நன்குநகக் கண்டுக்கொண் டேனோ (தின்)

(அவதாரிகை உரை) ஒன்றுகிய ஆகையத்தில் தின்றும் அதாவது:-தின்னவுக்குள் இருத்து மற்ற ஐந்து வகைகளான பூதங்களும் உண்டாகி, அவைகளின் மய கிருத்தியங்களைக் கொண்டே உலகப் பொருள்களை உண்டுபடுத்தி, தனித்தனியே அரசாட்சி செய்து, பின்னும் அந்த பொருட்டைச் சென்று போகும்போலு மற்ற நான்கு பூதங்களும் அந்த ஒன்றுகிய தினாவின் உதயத்தைக் கையிழந்து, மேற்படி உயிர்கள் இருந்து வாழும்காலத்தில், மேற்படி நான்கு பூதங்களும் தங்கள் கிருத்திய நாட்டங்களைய அந்த ஒன்றுகிய

தன்னுட்கொண்டும் நினைவுக்கு ஒதுங்காச்சி காட்டி, நேத்திரங்கள்
களின் மூலியமாக கபாலமென்றும் மண்டை மூலுக்கு நடுவே
கொலுவாசனம் இருக்கும் படியாகச் சிறப்புச் செய்து, ஆதியில்
அதாவது:— அஹதியத்தில் தான் எப்படி கண்ணுலி மருவியாவாச
நாட்டத்தில் அமைந்து இருந்ததோ! அப்படி தாய் தகப்பன்களுடைய
நாட்டத்தில் மறைவாக இருந்து, தன்னுடைய ஸ்ரீ லக்ஷ்மீ
நடத்திக்கொண்டு வந்து, அப்பால் அசை வஸ்துக்களான பூதங்கள்
ஐந்து தனக்கு அருகில் இருந்து வாரும் படியாக திட்டப்படுத்திக்
கொண்டு வந்து, அன்றும் ஆதியில் தகப்பன் தாய்களின் நாட்டத்
திலும், இசையும் அப்பால் தானாகிய ஜடலத்தின் நேதிரங்களிலும்
மென்றும் இனி யெப்போதும் அழியாமல் சித்தி பெற்றுள்ள
முதன்மை வஸ்துவாகிய “நப்பை” இன்ன வஸ்து தான் என்று
சத்தேஹமதக் கண்டு கொண்டேன் என்று.

ஆறுநா ஞாயிறு கோடி - காலம்

அறிவெல்லா மானந்தக் களிப்பாகப் பாடிப்

பாரெல்லாத் தீனவரைய - என்றன்

வாக்கு மனதுடன் கையகர்க்குரைத்தேன்

பாருண்வ திக்குவத் தோர்க்கு - இறை

பாரக் கடலைக் கடுகினைப் போலே

பீரு முறும்மது செஞ்சொன் - மிகப்

பிரியமா யுரைத்திட்டேன் ஆயின் ஆயின். (தீன்)

(அவதாரிகை உரை) இந்த இடத்தில் மஹான் அவர்கள்
“ஆறு நூறுநா கோடி காலம், என்று ஒரு வுல்லிபமான கணக்கு
உள்ள வருஷ காலத்தைக் குறிப்பிட்டதற்கு நிர்மூடஞானிகள் தங்
கள் பனதில் வந்தபடி கெல்லாம் பொருள் பித்தறி ஒழிவிருக்கன்.
அதன் மர்மம் அப்படியெல்லாம் அகல. உண்மை பெறப்படி வானம்
ஸாஸுபி யவர்கள் இந்தப் பூமிவாகத்தில் 300-வருஷகாலம் ஜீவித்தி
ருத் திருப்பதினால கவசாக் கணக்குடன் அன்னாடம் தான் கணக்
கையும் ஒரு சேர்த்தெய்து, தான் ஆறுநூறு ஆறுநா கோடி
காலம் ஜீவித்திருந்து அறிவைத் தெரியாமல் உலக மயக்கத்தில்
மருண்டவகையுப் பாரப் மொளி ஜனங்கள் கண்டு தெளித்து ஈடுதர்

றம் பெற்றுக்கொள்ளட்டும் என்று, ஆதத்தக் களிப்பான அறிவை யெல்லாம் பாடலாகப்படி நேர்வழிவான மெய்யைத் துடத்தவர் கள் அறியும் படியாக, ஏழு சப்த சாகரங்கையும் ஒரு கடுகுக்குள் துழைத் தடைத்து விட்டது போல் அந்த ஆனந்தக் களிப்பை நற் கையூழில் இருந்து வசிக்கும் பீர முறும்மதரசிய நான் திரும்பவும் பிரீதியுடன் சொல்லி வைத்தேன் என்றாகள்.

ஆனந்தக் களிப்பின் உரையில் நான் ஒரு விதமான விளக்க தடைவாக வெளிப்படுத்தினேன். கூறிய அறிவுடைய தளவாகக் கனக்கின்றி மற்ற மண்டி அறிவுடைய தோஷிகளுக்கு இது ஒரு சிறிதும் பயன்படாது. அப்படித் தளக்கு விளங்காது போன புண்ணியவாண்கள், தங்கள் வரைய இதனளவில் பிரற்ற விடாமல் மூக்கொன்றும் பொருட்டு அவர்களை நான் மிக்க வேண்டிக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். ஆயின் ஆயின்.

அ வ த ா ரி க ள் உ ர ா

மு ற் றி ற் று.

திருமயஞ்ஞான சரநால்

திருமணி உரை .

—:0:—

1-வது திருப்பாடல்

என் சீர்க்கழி நெடிவடி ஆசிரிய விருத்தம்

பொன்னுள மெய்ஞ்ஞான சரநால் வெண்ணும்

புகழ்பெரிய சாஸ்திரத்தின் புதுமை தன்னை

இத்திலத்தில் கறியாத மாந்தர்க் கெல்லா

மெடுத்துரைக்கும் பரிசுதனை மியம்பக் கேண்மோ

மூன்றுள சாஸ்திரமான் ருசக லத்திற்

முன்னினைந் தடிவென்ற பெருமை தோன்றக்

கள்ளார்சச் செத்தமிழின் கவிதை வாகக்

செத்துரைவான் கவலலுற்றே னுலகத் தோரே.

(திருமணி உரை) ஓ. உலகவாசிகளே! அழகற்ற பொன்னைப் போன்ற மெய்ஞ்ஞான சரநால் என்கிற புகழ்ச்சிக் குரிய பெரிய சாஸ்திரத்தின் உண்மைப் புதுமைகளை இந்த உலகத்தில் அறித் திடுவாத மாறுபாட்டிற்குக் கருத்து நான் எடுத்து விபச்சி, வந்த மாதிரியைச் சொல்லுகின்றேன் கேளுங்கள். மூன் செய்து வைத் தானே! அந்த நாதாக்களின் சரநால் சாஸ்திரங்களான குவன் செய்த பாணப் பண்டங்களுக்கு எதிரே தடிவொப்பு காரன் புகுந்த பெருமையாக, கருப்பு இரத்தோன்றும் இனிதான செத் தமிழ்ச் சொல்லுக் கொண்டு பாடலாக கருத்தை விளக்கி விட்டேன் என்பதாம்.

இந்தப் பாடல் உண்மையும் அவுடங்கும் பெருப்படியாக, மறான் அவர்கள் பாடியவை காண்க.

2-வது திருப்பாடல்

உலாவர்க்குச் சாநூலை யொழிப்பில் லாம
 வேலுந் வகை யெதெனவே யுவந்து கேளாம்
 திண்குறும் திண்பாது தெரியாவிட் டுறும்
 தீடுழி வாழ்வரசு திண்ப்பதோடு
 விவங்குவதும் வருங்காலந் செங்க ளங்கள்
 விண்ணுறவே திண்காலம் மரணகாலம்
 கலைபெரிய விந்நூலின் காரணத்தின்
 காட்சிதனைக் கருதிப்பாச் காணுந் தானே.

(திருமணி உரை) இந்த பூமியின் கண் உள்ள மானுட்களாக்
 காக வேண்டி உலாசம் என்னும் சரத்தை விபரிக்கும் படியான
 சாஸ்திரத்தை யாதொரு ஒளிப்பும் வருகையும் இல்லாத படியாக
 நான் சொல்ல வந்திருக்கிறேன். அது எப்படி என்குள்:—
 கேளுங்கள் உலாவாரசினே! எந்த ஒரு கருமத்தைப் பற்றியும் இது
 திண்பாதுமா? அல்லது திண்பாதுதா? என்று திட்டப் படுத்திக்
 கொள்ளவும், எக்காலமும் சரீர உபாதின அரசாசிரது திண வரப்
 படவும், விஸி நிற்கும்படியான கை கூடாத வஸ்துகள் சமீபித்து
 வந்தடுக்கவும். இன்னமும் வருங்காலம், செங்காலம், திண்காலம்
 இவைகளுடன் மரணத்தை அறியக்கூடிய காலமும், வேத சாரங்க
 கொள்ளும் தொடச் சிடியாக கலந்துபோய் இருக்கும் இந்த மறநா
 ளுதியான மெய் சாஸ்திரத்தை நல்ல உணர்ந்து அதன் வல்லமை
 தெரினமான ஏற்ற இறக்க தடையாகப் பழகிப்பாச். அப்போது
 தெரிந்து கொள்ளக் கூடும் என்பதாம்.

3-வது திருப்பாடல்

கருதினியிற் றரித்தனாந் பொறியின் காட்சி
 கதித்துவவும் வாயுவொடு கலந்தொன் ருகி
 உருவெடுத்தே யுயிரென்று முடலைச் சூழ
 வேடிவருந் சாமாக வுடலுக் குளே

திருநிலயி நிலவரையும் பிரியா நாடித்
 திரைவாயு திரிகோண மறுகோணத்திற்
 கருகவலை தாமரை நூற் சொருகும் வரையச்
 கழன்று வரும் சாட்டினத்தின் கழலிப் போலே

(திருமணி உரை) யாரப்பா ஞானசாத்தை அறிவவந்த வல்ல
 மையானவனே! இந்த இடத்தில் சுற்று ஊன்றி யுணர்ந்துபேர். வித்து
 நாதத்தின் சம்பந்தப் பட்ட அன்னியின் சுடரானது, ஜடவத்தின்
 அவயவ ஸ்தானங்கத் தோறும் உலாவிய வரநின்ற கவாசத்துடன்
 கலந்து, இரண்டும் ஒன்றாகி, இந்த இன்ஸான் கோலத்தைத் தானே
 கமந்துக் கொண்டு வந்தது முதற்கொண்டு, இந்த சரீரக் கூட்டைச்
 சூழ்ந்து விசயித்து ஒடி வரக்கூடிய மூச்சாக அந்தந்த மகாமகளிய
 ஒளிவுடன் நிலத்துக் கொண்டு திறகிற, குருதாடி என்னும் நூதனால்
 குளுவென் சொந்த நாட்டத்தைத் தன் நாட்டமாகக் கொண்டு
 சரீரத்தின் திசைகளான சிவசில் முக்கோணங்களிலும், சிவக்குக்
 கீழ் திசைகளான ஆறுதாசம் என்னும் அறு கோணங்களிலும் சென்று
 மீள் பிடிக்கும் அகன்ற வலைகளுக்கும்னே கருக்கு கெறு எந்த விதம்
 சொருகி யிருக்குமோ அந்த விதமாக ஊடாடி இராட்டியை மானது
 கழன்று வருவது போலே சுற்றிக் கொண்டு வரும் என்பதே.

4-வது திருப்பாடல்

கழன்று வரு மிருகலையு மொன்றே ரண்டாய்
 செல்லுகிற விடலையெத் திரனே யாரும்
 உழன்றுவரும் வடலையு ரியனே யாரும்
 ஒருமித்த விருகலையாள் கழினைத் தீயாள்
 எழும்பிவருஞ் சாமொன்றின் விதமே யற்க
 விவல்பாக வியம்புகிறே னறித்து பரைய்
 ளைப்பெரிய வாயுவதாகக் மேலே நோக்கி
 வந்தோடும் நாழிகையொன் றெய்த்தி டாதே

(திருமணி உரை) அவ்விதம் கழன்று சுற்றிக்கொண்டு வருகிற
 வகைத்தில் இரண்டு பிரிவினைகள் உண்டு. அவைகளில் இடக்க

என்பது சத்திரனுக்கிருக்கும். வடகலை என்பது சூரியனுக்கிருக்கும். இவைகள் இரண்டும் ஒன்று சேர்ந்ததானால் அது சூரியனுக்குள் அக்னியாக இருக்கும். இவ்விதம் அந்த கவசை கலையானது ஐந்து விதமான தோற்றத்தில் ஒடும். அந்த ஐந்து விதங்களையும் தான் ஒழுக்கமாகச் சொல்லுகின்றோன். கூர்ந்த அறிவைக் கொண்டு தோக்கிப்பாசி. அந்த கவசமான மேலுலகமாகிய சிவ ஸ்தானங்களை தோக்கி ஒரு நாழிகையாவது ஒளிரும் வேரடிக் கொண்டிருக்கும் என்பதே.

5-வது திருப்பரடல்

நாழிகைதா னென்றையாய்ப் பூமி யோடு
நவமான கீழ்த்திசையே நவீன மாக
நாழிகைதா னென்றேகால் முக்கத் தண்டின்
நடுவாக வோடுமது வப்புத் தானே
நாழிகைமுகக் காற்பக்க விளிப்பு பற்றி
நன்றாக வோடுமது தேயு வாகும்
நாழிகையா கசைமனா நடுவ தாக
நாடாம வோடுமடா தானிற் பாரே.

(திருபணி உரை) அவ்விதம் மேல் மண்டலங்களில் ஓடியது வேரடிகளாக கவசமானது சற்று நிதானித்து, மகாமன் மஹிபுது என் கின்ற விதபுருவ ஸ்தானங்களில் ஓடும்படி நாழிகை வரைக்கும் அதே குணத்தில் ஓடியதும். அதுதான் மண்ணுடைய பங்கில் சேர்ந்த சரமாக இருக்கும். அதுபோக சேர்ந்திருந்த நன்மைகளைச் செய்யப் பொருட்டு கீழ்த்திசையான காதளவுக்குக் கீழேயுள்ள தாமரைக் காய்க்கு மேலே உள்ள இரு குழாய்களின் வழியாக ஒன்றே கால நாழிகை வரைக்கும் முக்கத்தண்டின் நடுவாக ஒடும். அதாவது தண்ணீருடைய பங்கில் சேர்ந்த சரமாக இருக்கும். இன்னும் முக்கால் நாழிகை புருவத்தின் கீழே பீடங்களில் ஓடிக் காலக் கிருக்கும். அது நெருப்பின் பங்கிலுள்ள சரமாக இருக்கும். இன்னும் ஒரு நாழிகை வரை தாமரைகளின் நடு மத்தியமாக ஓடிக் கொண்டு கிருக்கும். அதாவது ஆகாயத்தின் பங்கிலுள்ள சரமாக கிருக்கும் என்பதே.

6-வது திருப்பாடல்

தாழியொன்றுக் கையாகக் கையொன் றுக்கு
தடக்குமினி யறுகையிங் தத்தும் போது
நீளாம லிருகையுஞ் சேர்த்தே யோடும்
நிலையாது கழிமுனையே தெருப்பு மரச்ச
தாழிகைதர னொன்றிறஞ்ச் சரத்தி னோட்டம்
தடக்குமடர முத்துநீரு டறுப தாக
நாளொன் றுக் கிருபத்தோராயி ரத்து
நாடுமறு நூறுநாள் தடக்ஞம் பாரே!

(திருமணிஉரை) இவ்விதமாக ஐந்து வகையிற் சொள் ளோன் இனி வரும் விபரத்தைப்பார். தாழிகை ஒன்றுக்கு அகையாக கையன் ஒன்றை ஒன்று கூடிக்கொள்ளும். ஒய்வொரு தாழிகையிலும் சத்திர ரூபியரித் தின்றும் அகாவாசியான ஆறு சரங்கன் கூடிவேறு பிரித்தோடும். அப்படி அன்றி ஒன்று சேரும் போது சத்திர ரூபியரித் இரண்டு வகையான சரங்கனும் ஒன்று சேர்த்து ஒடிவரும். இதற்கு என்ன பெயர் என்று கேட்டால் கழிமுனை என்று சொல். இதன் முழுக்குளமும் அக்னியன்றி வேறுகுணமே இல்லை. இனி சரமாவிய மூச்சியின் அப்பியசைக் கணக்கைப்பற்றி சொல்லுகிறேன். சாதாரணமாக தாழிகை திட்டமாக முத்துநீறு அறுபது கவாசைகை ஏற்ற இறக்கங்களாக தடைபெறுகிறது. இவ்விதமாக ஒரு நாள் முழுவதும் இரவுபகல் இருபத்தோராயிரத்து அறுநூறு சரமானது இந்த சரக்கூட்டுக் குளே இருந்து வெளிவருவதும், உட்செல்லுவதற்காக தடை பெறுகிறது. இதன் உண்மையை நீ அந்த வல்லமை நோக்கத்தில் தரிபட்டவனுபை பார்த்தறிந்துக்கொள் என்பதே.

7-வது திருப்பாடல்

பாரப்பா திங்கள்வெள்ளி புதனே மூன்றம்
பக்குவமாய் விடினாலஞ் சந்திர னோடும்
சேர்ப்பா ஞாயிறொடு சனிசெவ் வாயுஞ்
செங்கதிரோ னோடுமடர விடிவுங் காலம்

வாரப்பா விளியொருநாள் வியாழன் மட்டும்

உள்கிறதைக்குச் சந்திரனை வளர்த்தல் கோடும்

வாரப்பா தேய்பிறைக்குச் சூரியன்தான்

குதிகொண்டே போடுமடா கோனாற் தானே.

(திருமணிஉரை) அடே ஞானசெய்கோல் சக்ரமாயிய சாத் திப்பழகிக் கையாடலாத்தானே! நல்ல தெளித்த அறிவைக் கொண்டு வளர்த்துபாள். மாறுட வர்க்கத்திற் பிறத்திருக்கின்ற ஒவ் வொரு ஜனங்களுக்கும் சரம் ஒடுகிற திட்டமான கணக்கையும் திளங்கியும் சொல்கிற விபரத்தைக்கேள். அதாவது:—திங்கள் புதன் வெள்ளி இந்த வாரங்களில் மூன்று நாளும் விடியற்கால நேரத்தில் மனுஷனுக்கு திட்டவட்டமாக சந்திர கையாள இடது தாசியில் ஓட்டம் ஒடிக்கொண்டிருக்கும். சனி, ஞாயிறு, செவ்வாய் இந்த மூன்று நாளும் அதே விடியற்காலத்தொடுத்து சூரிய கையாயிய வலது தாசியோட்டம் ஒடிக்கொண்டிருக்கும். இந்த சூரியகையாவது சந்திரகையாவது ஒரு கோள்களில் விசுழக்கிழமை வரைக்கும் அதிசித் தோடிக்கொண்டிருக்கும். இதில் வள்கிறை நான்களில் சந்திரகையையும், தேய்வு பிறைக்குச் சூரியகையையும் ஓடிவரும். இப்படியே சீரத்திற் விசுழித்திருக் கின்ற எவ்வா கோளங்களிலும் குதிகொண்டு போடிக்கொண்டிருக்கும் என்பதே.

கி-வது திருப்பாடல்

தானு வாரமது வேலுஞ் சொன்னேன்

தப்பிவருஞ் சரத்துடைப பயனைக்கேளாய்

வேணு ஞாயிற்றிலை சரமே தப்பில்

விசுழதியது மெய்தனிலே வனரும் பாராய்

ஆனா திங்களிலே சரமே தப்பில்

அறுதியினு வவர்காலம் ழுடிவுமரகும்

காலுலவுஞ் செவ்வாயிற் சரமே தப்பிற்

எலக்கமுறும் பெரியவொரு கடை மாச்சே

(திருமணிஉரை) நான் இந்த உலக வாசினோன நமது மாளிட இனத்தாரின் மேல் பெரிது பிரதி வைத்து மறாப் பா

தரமான ஞானசாதல் சாஸ்திரத்தைப் போதிக்கவந்து இதுவரை ஏழுதினங்களில் முடியாததின் பிரிவினைகளையும் தெளிவாகச் சொல்லி விட்டேனா? இனிமேல் அந்த சாமானிய கவாசங்கள் இவ்விதமான ஒழுங்கின்படி நடைபெறும் தப்பி வேடிக்குவோனும், அதினால் என்னென்ன குற்றம் ஏற்படும் என்பதை இதல் கீழ்வரும் கவசங்களில் எடுத்துக் காண்பிக்கின்றேன். தக்ராய்க்கேன். எப்படியானால்:—நாஸ்திரத்திலுள்ள ஓடக் கூடியது எதுவே? அந்த சாமானது தப்பி வேறு சாமானது ஒடிந்ருது, உடனே ஏதாவதும் உஷணத்தை அடலது சிலேஷ்மத்தைப் பற்றிய விவாதிக்குள்ளாவான். திங்கிழமை எந்த சாம் ஓடவேண்டுமோ அது தப்பி வேடிக்கு, அந்தக் கிழமைவிலே அவன் கவசம் கண்சியாக மாணம் வந்து வர்த்தம், செவ்வாய்க் கிழமைவிலே எது ஓடவேண்டுமோ அது தப்பி மற்றது வேடுமாகி, ஐனங்களைல்லாம் திடுக்கிடக்கூடிய ஒரு பெரிய கவசம் வந்து சப்பிக்குப் என்பதே.

9-வது திருப்பாடல்

ஆதம்பா புதனதிலே சாமே தப்பில்

அபாயமடா தொடுத்தவகை பவியா தப்பா

நீதம்பா குருவாரஞ் சாமே தப்பில்

நிலையாது பொருட்சேதம் நினைத்தவெல்லாம்

சூட்சுமமாய்ச் சக்கிரானிற் சாமே தப்பிற்

சொல்லுந்தேன் மக்களுக்கு சேத மாகும்

தாழ்சியடா சனியாரஞ் சாமே தப்பில்

தனக்குமொரு தத்துவத்து தப்புத் தானே.

(திருமணி உரை) இன்னம் புதன் கிழமைவிலே ஓடுகிற சாமனது மாறி வேறுசாம் நடக்குமேயானால், அகஸ்மாத்தான அபாயம்வந்து தேரிடுப், அவன் எண்ணியிருந்த காரியம் பவீதமாகிறது. விவாதிக்கிழமைவிலே வழக்கமாக ஓடக்கூடிய கவாசமானது மாறி விடும் பட்சத்தில் அவன் எவ்வளவு தலைமுறை காந்த சாஸ்வதம் பட்ட ஆஸ்தியுள்ளவனாக இருந்த போதைக்குப் நிலையற்ற நஷ்

டத்திருள்ளவாக. இன்னும் அவன் திளைத்த எந்த ஒரு கருமமும் கைகூடாமல் தவிரிவிடும். வெள்ளிக்கிழமை சாதாரணமாக வோடுகிற சுவாசத் தப்பிற்றேயானால், திட்டமாகச் சொல்கிறேன் அவன் புத்திரர்களுக்கு உடனே ஆபத்து வந்து சேதமாகும். சனிக்கிழமையில் வழக்கமாய் நடக்கும் சுவாசமானது தப்பி வந்ததானால், அவனுக்கு திண்டுப்போறிருந்து ஒரு நத்து வந்து அதாவது —கண்டம் வந்து அவஸ்தைப்பட்டு இறுதியில் சொஸ்தமடைவான் என்பதே.

10-வது திருப்பாடல்

தப்பாக விருகலாய்த் தவரி யோகித்
தளக்குவருஞ் சனிதோஷம் தடைதீய் வாமல்
தப்பாக வொருபுறத்தி லொதறா னோடும்
ஒருமுன்று வருடத்தி விருத்து போவான்
அப்படியே வொருபுறத்தி னா னோடும்
ஆளுந் மாதமடா வறுதிச் சாவம்
செப்புதிதேன் சத்திரளி விரிவெ யொன்றுஞ்
செங்கதிரோன் பகவொன்று மியங்கிற் றுனும்

11-வது திருப்பாடல்

ஆளுந் மருளான யோகி யாவான்
அவன்பெருமை வெவ்வேறு மறிவென்ன னாது
போனசர மீளமற் கழலு மாகிற்
போருமடா வொருமுன்று மாதத் துள்ளே
தானும் விருசரமு மொன்று யோகும்
தாற்பதாம் தானவன்கு நமனைக் காண்பான்
போனசரம் மீளாமல் மேலே வாங்கிற்
பொய்யகல் வறுதியென்று மறித்து பாரே.

(திருமணி உரை) இப்படி தப்பி ஒடின கலைகளில் ஒன்றையே அன்றி இரண்டு கலைகளும் அப்படியே தவியோடினால், உடனே அவனுக்கு ஜன்னியைப்பற்றி தோஷங்கள் வந்து நேரிடும் இதற்கு

ஒரு விதத்திலும் சூட்சும இல்லை. அவ்விதமான சரமானது சத்திவளியாவது, சூரியவளியாவது, நாள் முழுவதும் ஒளும் பட்சத்தில் அவிவிரும்பு சரியாக முற்று வருஷத்தில் மரணமடைவான். அவ்விதமாக ஒரு புரத்தில் தின்ற சரமானது கூறுநாள் வரைக்குமே யாமல் ஓடிக்கொண்டிருக்குமேயானால், திட்டமாக அவன் ஆறே மாதத்தில் மரணமாகவான். இன்னும் ஸூரிய கலையானது ஒரு மலம் முழுவதும், சத்திரகலையானது ஒரு இரவு முழுவதும், ஒடிக்கொண்டிருக்கதானால், அவனாவிறவன் அக்லாந்த ஆலையின் சொத்தக் கிறையுள்ள பெரிய கானாவானவிய ரவியாவான். அங்னானவ ஸல்லகைக்காரியங்களை உலகவாசியான எவனாலும் சொல்லமுடியாது. அவ்விதப்போன சரமானது கீழ் மகஸில் களில் இறங்கிவராது. அப்படியே நின்று கடுமையில், திட்டமாக அவன் ஆத்மாவானது முற்று மாதத்தில் போய்விடும் அவ்விதம் இருசரமும் ஒன்று சேர்த்து கழிமுனையாக ஓடிநீராறும் திட்டமாக அவன் ஒரு மண்டலம் நாற்பது நாளைக்குள் மலக்கல் மலுத்தென்னும் எமனைக் கண்ணில் கண்டுக்கொள்ளான் அவ்விதப்போன கழிமுனை என்ற சரமானது பீளாமல் மேலுக்கே வாய்கி சொக்கிநீராறும், அக்கைக்கே மாணம் என்று திட்டமாக அறியவேண்டியது என்பது.

12-வது திருப்பாடல்

அறிந்துகொள்ளச் சொல்லுகிறே னின்னும் கேளாய்
உப்பப்பா சத்திரஞ் னியங்கும் போது
சிறத்தமனை குடிபுதுதத் தளம் புதைக்கச்
சேராம விருத்தவானைச் சேர்த்து வைக்க
வினாடிதேனும் விஷயிறக்க விதை விதைக்க
வேந்தர்களை வெரிசிக்கக் கேவலி செய்ப்
பிறத்தபினைப் பேர்குறிக்கப் பீணியுத் தீர்க்கப்
பிரியமுடன் விவரபாரம் பலவுக் கொள்ள.

13-வது திருப்பாடல்

கொள்ளமளங் கோதைவரை நாட்குறிக்கக்
கொடிதான பகைவரிடம் கொழுதிச் செல்ல
வெள்ளமடா கீழ்க் கிணறு வெட்டிக் காண
வேந்தர் முதலமைச்சருக்குத் தூத றுப்ப

அள்ளியிரு கையாளு மைய மீய

வாளுமடா எத்தனையுற் சத்தான் மீது

தெவ்வியதோசீ ருரியன்கு னியங்குப்போது

தீர்க்கமாய்ச் செய்வகையைச் செப்பக் கேனை.

(திருமணி உரை) அறிவை புணர்ச்சிசெய்ய வந்தவனே! தான் இதுபட்டியும் சுவாசத்தின் குண குணங்களைப் பற்றி விபரத்தை இன்னது இளியது என்று சொல்லிக்கொண்டு வந்தேன். இப்போது அவைகளின் பலர பலன்களைப் பற்றி விபரிக்கின்றேன். எப்படியானாலும், சத்திர கையாளது வேரடக்கொண்டிருக்கும்போது புதிதாகக் கட்டி முடித்த வீட்டில் குடியெழுந்திருக்கும், தான் தேடிய ஆஸ்நியை பூமியில் திவ்வரை தோண்டிப் புதைத்து வைப்பதற்கும், இன்னும் ஒருவரை ஒருவர் ஆண், பெண் இரகசயங்கள் விசாரிப்பட்டு மாராட்டமாக பிரிந்துப் போனவர்களை ஒன்று கூட்டி வைப்பதற்கும், ஸ்பந்ததால் தீண்டப்பட்டு ஏழாம் வேகம் வரையிலும் ஏறியிட்ட கொடிய வஞ்சிதை இறக்கி விடுவதற்கும், நஞ்சை புஞ்சை திவங்கனில் தான் செய்யக்கூடிய வேளாண்மைக்காக வேண்டி விதைகளைக் கொண்டுபோய் விதைத்து விடுவதற்கும், ஒரு அபூர்பமான காரியத்தைப்பற்றி யாரிடத்திலாவது பேசும் கீழ்க்கட்டு வருவதற்கு, தனக்குப் பிரத்தியுக்கின்ற குழத்தைக்குத் தாமகாணஞ் சூட்டுவதற்கும், வைத்தியனை உள்வான் பெரிதான் தோய்வரையகப்பட்ட ரோகஸ்தர்களுக்குச் செய்து முடித்த அவிழ்தங்களைக் கொடுப்பதற்கும், இன்னும் தனக்குப் பிரியப்பட்ட வர்த்தாவன் பலதற் செய்வதென்கு புதிக்கணக்குத் துடங்குவதற்கும், கவியாணஞ் செய்து கொள்ளும் பொருட்டிட்டு பெண்ணைத் தேடிப்போய் திடீசயதான் குறிப்பதற்கும், கொடிய வன்தெஞ்சாணுக் இருக்கிற மோசக்கார பகைவனை ஸ்ரீதகம் செய்து சொன்னதற்கும், நல்ல அதிகப்பற்றான தண்ணீரை நரகு முதலாவது கிணறு வெட்டுவதற்கும், இராஜாக்கள் முதலிய, மந்திரிகளுக்கும் எழுத்து முதலான தூதனுப்புவதற்கும், ஆண் உவன் சொன்னதுபோல் சகாத்து முதல்களை அன்னதான தருமங்கள் கொடுப்பதற்கும் ஆக்ககூடிய இத்தனையும் சத்திரகைய

யோடும்போது சூதுமானதாக இருக்கும். இனிமேல் சூரியகலை யானது ஒட்டிப்போது செய்யவேண்டிய கருமங்களை இன்னிள்ளை வகை என்று அறிந்துச் சொல்கிறேன் கேள்பர எப்பதே.

14-வது திருப்பாடல்

செய்பக்கே ளரண்மனைக ளுப்ப வங்கள்

சிதர்ப்புடைய மானிகைகள் சித்ர கூடம்

ஒப்பரிய சித்திரபடா மொளிரீவி தான

முடைமைவகை மருந்துவகை உலவுஞ் செய்யக்

கப் பவடா கடல்மேலே பயணம் பண்ணக்

கடிதான பேய்பூத மலகை யோட்டச்

செப்பனியு முனையாணச் சேர்த்து வாழச்

செயமாகப் படைபொருத வழக்குரைக்க.

(திருமணி உரை) அதாவது:—இரண்டு சமஸ்தான கட்டிடங்கள், இரண்டுதர்பார் அல்லது தெய்வஸ்தலங்கள், பாக்க விதேரத மரண ஒரு சித்திர மானிகைகள், சித்ர கூடங்கள் சேரென்று கட்டலாம். விசித்ரமான ஞானகச் சின்னங்களை வகைகொண்டு செய்துகொண்டுபோய் நிலைநாட்டி வைக்கலாம். மணவரை தம்பதிகள் சயனிக்கக் கூடிய மணிக்கல கட்டில் ஜோடிக்கலாம். கலியாணப் பந்தகங்களுக்கு மஞ்சட்கால் நாட்டலாம். இன்னும் தன்ஸ்திரீகக் அல்லது புதுமணப் பெண்களுக்கு ஆபரணங்கள் செய்யலாம். பெரிதான அபுரமமான அழைத்தின்புடம் இரண்டை முதலியவைகள் எல்லாவு் செய்யலாம். இன்னும் புதிதாய்க் கட்டிய கப்பல்களை சேரென்று சமுத்திரத்தில் யாத்திரை செய்ய விடலாம். கொடியமான பேய் பிரகைகளை ஆட்டி யோட்டி விடலாம் சாதிவியக் செப்பப் போன்ற ஸ்தம்பங்களையுடைய புதுப்பெண்டுகள் கலியாணஞ் செய்து கொள்ளலாம். முதலாவது வீடு கட்டுகிறதற்கும், அநோகமான படைக்களங்களில் தின்று யுத்தஞ் செய்வதற்கும், தியாயஸ்தலங்களில் ஒரு வழக்குகளைக் கொண்டு போய் ஸ்தாபிப்பதற்கும்.

15-வது திருப்பாடல்

உரைவான மத்தரமுத வேதஞ் செய்வ
வொழுங்காகக் கலையோதச் சரங்க னுள்ளத்
திருவான தேவரமுதற் பெரியோச் மற்றத்
தேவனாய்த் திருமுகினே வாவ னைக்க
குருபாதம் பணிந்துமுப தேசங் கேட்கக்
கொன்னிடப் பத்பெறக் குளிக்க தீரில்
தருகாத பூமியுள்ள தனமெடுக்கத்
தப்பனமே செய்வதல மாகும் பாரே

(திருமணி உரை) இன்னும் மணிமத்தர முதலிய அட்டமா சித்து வேலைகள் அஞ்சாகக் கோல்கள் ஆவிய யாவற்றும் செய்வ தற்கும், சேடசென்று உபாத்தியாயரிடம் ஒழிந்தவனைக் கொண்டு போய் விட்டு கண்ணியப் படிக்க வைப்பதற்கும், சர்க்கரின் தீட்சை உத்திரவின் ஞானதிஷ்டை சமரத்தில் தரிப்பது வாசியை திருத்தி மரற்றிக் கொள்ளுவதற்கும், திரு வென்று சொல்லாதின்ற புண்ட திவ்விற் கடைப்பிடித்து நிற்கும்படியான நபிமார்கள் ழலிமார்கள் முதலிய பெரிய பெரிய மறாத்தமாக்களையும், இன் னும் வானவர் கூட்டங்களையும் தன்னுடைய சமுத்தில் வா வவைப்பதற்கும், மெய்ஞ்ஞான தெறியில் காமிலான அதாவது:-- பரிபுரமான உத்தம குருமார்களின் மாட்டு அடுத்த நின்று வேதாத்ததின் இன்ப நுகர்ச்சியான இடபுகளை முரீதீன்கள் பெற்றுக்கொள்வதற்கும், திருடராயுள்ளவர்கள் ஒரு கோயில் அல்லது ஒரு வல்லமையான ஆச்சிரம சாலைகளைக் கொண்டு கொள் ளும் பொருட்டுப்போய் கண்ணக்கோல வைப்பதற்கும், படைத் தலைவனாயுள்ளவர்கள் புத்தத்தால் செறித்த பட்டணத்தின் கோட்டைக் தேவுகைத் திறந்து அந்த நகரத்தினையி முதலாவது பிரவேசிப்பதற்கும், தனக்கு வழக்கமில்லாத ஒரு புதிதான அருவி அல்லது ஜுனமடுவு, கிணறு முதலிய தண்ணீரில் ஸ்தானபாளஞ் செய்வதற்கும், தான் அகஸ்மாத்தாக கண்டுபிடித்த புதியந் பொருளை அந்த ஸ்தலத்தை விட்டும் வெளியே வெடுப்பதற்கும்

கூத்து. அந்த ஸ்தலத்தில் செய்ய வேண்டிய பவி முதலான
சடங்குகளை திறையேற்றிய நேருதாவி அந்த பூஸ்த்திகளை அகித்
திப்படுத்திக் கையாட்சி செய்து கொண்டவதற்கும், தான் ஒரு அரு
மையான வஸ்துவை தனதாகிக்கொள்ள அடலது வசியப்படுத்திக்
கொள்வதற்கும் கீசோஷ நேர்த்தியானதாகக் கைட்டி. மிகுந்தும்,
என்பதே.

16-வது திருப்பாடல்

பாடியவோ ரிருசமு கியங்கும் போது
பவியாது கழியுளையே பழிடி மரச்சு
ஆடியவோர் ஈரமோடும் புறத்ததைத் தானே
பதிகமதாய்ப் பூரணமென் னுரைக்க வரச்சு
சாடியவோர் சரமோடப் புறத்ததைத் தானே
சாற்றுகிறேன் குறியெனக் கறித்த காகத்
தேடியிக வந்தொருவ னுன்னைக் கேட்டார்த்
நீர்க்கமாய்ச் சொக்குறிகைக் சொல்லக் கேனே.

(திருமணி உரை) இதுவரையும் தான் சொல்லி வந்த பிரகாரம்
நடைபெறுகிற சாமானது, எந்த விதத்திலேயோ சிக்கலாக
ஒரு சாமான இரண்டும் ஒன்றும் சேர்த்து ஒடிற்றனவி அதுவாகிறது
கழியுளையாக இருக்கும் என்று திடமாக உணர்த்தித்து கொள். இதில்
ஒன்றுபட்ட இரண்டையும் எப்படி இழுத்து வரக்க வேண்டுமோ
அந்த விதம் ஒரு நிமிஷமாவது கணக்கு கணக்கைப் போல்
ஒடினில் நல்லதாக இருக்கும். அன்றி ஒன்று பட்டது, ஒன்று
பட்டதாகவே நடத்து வரும் பட்சத்தில் திட்டமாக அதில்
அபாயங்கள் வந்தே நேரும். அதில்தீ எடுத்த கருமங்களும் தீ என்னை
தான் சமர்த்தியங்கள் செய்த போதைக்கும் ஒன்றுக்கொன்று
போகிறதே இல்லை. இது திப்சயம்.

அவ்விதம் ஒருபுறமோடும் ஸ்வாசமானது, அளவு மீறி
நடக்குமானால் அதுதான் பூரணமே என்று நினைத்துக் கொள்?
அந்த சாரும் நின்று போய் அபர்த்து வேற்றிடம் பாய்ந்து

ராமானது, மெலிவு கொடுத்துமேயானால் அதுதான் குளியல் என்று பதிந்து உணர்ந்துகொள். இதில் சில சொல்சூழி நாகுண்டை நோற்றாவாகும். அதன்பயனை இதை கீழே குறிக்கின்றேன் கேட்டுக் கொள்வாயாக என்பதே.

17-வது திருப்பாடல்

செல்லக்கேள் கெற்புளியான் கெற்பத் தன்னிற்

குலாணே பெண்ணேவென் னுன்னைக் கேட்டால்

வல்லகலை குரியனில் உலகே கேட்கில்

வளர்த்திருக்கும் பாலகங்கு னானோ யாகும்

அல்லவவன் குளியத்தி னின்று கேட்கி

லாணுகு மதன்கால மற்றுப் போகும்

தல்லகலை சத்திரனிற் பூரணத்தான்

நாகிரிள்கூல் பெண்ணொன்று நாட்டு வாயிய.

(திருமணிவுரை) யாராகிலும் ஒருவன் உன்னிடத்தில் ஒரு கற்பஸ்திரியைக் கொண்டு வந்து விட்டு இவளுடைய கற்பத்தில் முதிர்ந்திருக்கிற சிவராமானது ஆணா? அல்லது பெண்ணா? என்று குறி கேட்கும் பட்சத்தில் அப்போது நீ அவளை நாகு உள்கையை நோக்கி வல்லமையுள்ள குரிய சரமானது வலது பாகிசம் பாகும் பட்சத்தில் உறுதியாக அது ஆண் பிள்ளை என்று சொல்லிவிடு, அல்லது நான் மேலே சொன்ன விபரத்தின் படியான நுளிய சாத்தில் நின்று கேட்கும் பட்சத்தில் அந்த சிவராமானது ஆண் தான். ஆனால் பிரசவித்தவுடன் அல்லது கற்பத்தில் வைத்தே மறித்துவரும். என்று கட்டளை செய்துவிடு, அல்ல அல்லவாறு இல்லாமல் அந்தஸ்திரினை சரமானது சத்திரன் இடத்தில் நின்று வலுமரையில் உடனே அந்த சிவராமானது பெண் குழந்தை என்று கூறுவிடு அப்படி பெண்ணாக இருக்கும் பட்சத்தில் சத்திரனில் இருந்து பாகும்படியான சரமானது அதிக உஷ்ணமான பூரண வாகிரிசில் குதிகொண்டு ஓடவேண்டும் இறை நன்குக் கவனித்து சொல். இது போலவே ஆண் குழந்தைக்குச்

சொல்லப்போது சூரிய சரமாளது பூணம் கொண்டோடுவதை
தோக்கித்தான் சொல்ல வேண்டியது என்பதே.

18-வது திருப்பாடல்

தாட்டிடுவாய் சூரியத்தி னின்றே கேட்கில்
தாடினிகுல் பெண்ணதுவு நமனைச் சேரும்
தாட்டினின்ன மாதிலுக்கு மதலை புண்டோ
தன்னுதச் செல் லுமென்றே யொருவன் கேட்கில்
கூட்டியதோர் பூணமே குழந்தை யுண்டு
கொடிதான சூரியமே குலமற் றுப்போம்
தீட்டியநாள் சூரியனுத் தீக்கண் மாது
தீர்க்காதாய் நியெவர்க்குஞ் செப்ப லாமே.

(திருமணிவுரை) அப்படி சத்திரளிக் கேட்ட வாசியானது
அதிலும் ஒட்டமெனினத தாடியில் அசத்தி வரும் பட்சத்தித் அந்த
சாமாது சத்திர சூரியம் என்று உணர்ந்து அத்தப் பெண்
குழந்தையும் உடனே இறந்து போய்விடும் என்று உத்திரவு
செய்து போடு. இது நிற்க உன் முகம் ஒருவன் வந்து இந்த
ஸ்திரியானவளுக்கு உலகத்தில் பிள்ளைகள் உண்டாகுமா? என்று
உண்ணைகேட்டால் அத்த சமயம் அத்த ஸ்திரீக்கும் உளக்கும்
வாசியானது பூணத்தில் பேசுபாணம் அதே மாதத்தில் குழந்தை
ஜனக்கும் என்று சொல், அல்லது இவ்வாறே சூரிய சரம் போ
மானம் கருவே கிடையாது வங்கிஷத்தின் வேறுபாடு அத்தப்
போரும் என்று கூறிவிடு. உண்டும் என்று சொல்வது குழந்தை
யானது என்ன பால் என்பது அதாவது:—பூண கலையானது,
சத்திரானும் பெண்பால், என்றும் சூரியானும் ஆண்பாலென்றும்,
சொக்கிவிடு என்பதே.

19-வது திருப்பாடல்

செட்டியதோர் கருகைகதா நேதென் குலுஞ்
செடமாமோ குறைவாமோ வென்று கேட்டால்
தப்பாது சூரியனிற் பூணத்தான்
தப்பினிட்ட நாளானுஞ் சூரியத்தித்

மெய்ப்பாள சுத்திரனின் மெதுவாய்ச் சேதம்
 வேரெஞ்ஞ் குளியத்திற் கரும மெல்லாம்
 ஒப்படனே காணுத முதலாக கேட்டு
 லுடனவருமே பூரணசத் திரனிற் றுளே

(திருமணிவுரை) இன்னும் ஒரு கேள்வி உள்ளிடம் ஒருவன் வந்து இந்த பெண்ணைவளக்கு வயிற்றில் கொப்பஞ் சேர்த்து வருமா? அல்லது கரைத்து போகமா? என்று கேட்டால் அந்த சமயத்திற் அது கேட்டவனுடைய வாகியானது சூரிய பூரணத்தில் பேசுமாகில் உடனே திட்டமாக சேர்த்து வருமென்று உத்திரவு பண்ணு. அங்ஙனமன்றி குளியத்தில் வாகி பேசுமாகில் அச்சணமே ஒன்றும் சேரது, மலடிதான் என்று பேசுதல் ஒப்பித்துவிடு. அதுவுமன்றி சுத்திரனில் வாகி பேசும் பட்சத்தில் கருவானது மெதுவாக நாளாவட்டத்தில் கூடித்தரிக்கும் என்று உறுதி கூறு வாயாக. (இன்னும்) ஒருவன் என் திரனியம் காணுமற் போய் விட்டது, அது வரும்வழி, எவ்விதம் என்று கேட்டால் உடனே சுத்திர பூரணத்தில் வாகி இடது பால் பேசினால் அந்தப் பொரு ளானது உடனே அசஸ்மாத்தான வழியில் வந்து சேரும் என்று உட்டுரைத்துச் சொல் என்பதே.

20-வது திருப்பாடல்

சத்திரனிற் குளியமும் பிரயா சத்தான்
 சேர்த்துபோஞ் குளியனிற் பூரணத்தான்
 எத்திரமாஞ் குளியனிற் குளியத்தா
 னெத்தேச காலமில்லை பிழந்து போச்சு
 சத்திரனில் யாத்திராவெய் வேரெஞ்ஞ் மேற்குத்
 தப்பினதாற் றங்கடங்கடமக்கே யாச்சு
 உத்திவருஞ் குளியனிற் கீழ்வ டக்கு
 முற்றவகை தப்பினதா லுணக்கா காநே.

(திருமணிவுரை) இன்னும் கேட்பாயாக, சத்திரனாகிய கவா சத்தில் குளியல் கலத்தால் ஒன்றும் பவியாமற் போய்விடும். இன்னும் குளிய பூரணமானது ஒடுப்போது தானே எழுந்தவன்

கொண்டு வருவான். நடக்கையில் சாதாரணமாக ஒடும் வகை வரவது தப்பிப் போய் சூரிய சூரியமே ஏற்பட்டாலோ இனி ஒரு தாளாவது அவனுக்கு நிச்சயமென்று சொல்வதற்கிடமிடிலே வென்று சொல்லியே. மேற்கு திசை யாதவல்லாமல் மற்ற எந்த திசைகளாவது சந்திர ஒட்டத்தில் யாத்திரை போவானெனில் தடையின்றி அவனுக்கு போகும் பாதையில் பெரிதான தோர் ஆபத்து வந்து மெதுவாக நீங்கும். சூரிய ஒட்டத்தின் கிழக்கு அல்லது வடக்கு திசையாக இருக்காமல் மற்ற திசை வெதுவானாலும் சரியே திடனாக அவனுடைய பிராணாழிக்கே சேதம் வந்து சம்பவிற்கும். உார்ப்ப இதை மனதில் ஆராய்ச்சி செய்து வந்தவனே! இது உனக்குத்தான் ஆனதால் நீ இடில் பரீல ஜாக்கிரதையுடன் வேலை பார்க்கு வரவேண்டும் என்பதே.

21-வது திருப்பாடல்

உனக்காகச் சூரியனிற்பயனும் போக

வெற்றையடி மூன்று தரம் வலது காலால்

இனிதானக் குதித்தனோடு தத்திப் போத

வியல்பாகு மிருசொழு மொன்று மாவில்

தனக்குள்ள விருகொழு மொன்று மூக்கட்டித்

தத்திப்போ மூன்றுதர மூக்கட்டித்

தனையல்லாண் மறிஞெருவ ரறிவொண்ணாது

தங்கம னிறைத்துவரும் படைமையக் கண்டால்

(திருமணிவுரை) உண்மையை விசாரனை செய்ய வந்தவனே! இது உனக்காகச் சொல்லுகின்றேன், சூரிய வாகனத்தில் அதற்குரிய கிழக்கு வடக்குத் திசையாக நீ உரத்திரை செய்ய எத்தனித்தாலும் இடது காலை மேலே தூக்கி வலது காலை நித்பாட்டிவைத்து மூன்றே மூன்று அடி மாதிரி குதித்து நடந்து அப்பால் சாதாரணமாக நடந்து போக வேண்டியது. சரதால் சாஸ்திரிகளான நாதாக்களின் அதிக கண்டிப்பான கட்டளைகளாக இருக்கின்றது. அங்ஙனமன்றி சந்திரனும் சூரியனும் ஒன்று சேர்த்து

ஒடிற்றனும், உன் இரண்டு கால்களையும் ஒன்றாகக் கூட்டி எதித்துக் குதித்து மூன்று அடியைத்து, அப்பால் நடக்கவேண்டியது. அந்நேரமும் உன் கவாசத்தை அடைக்கி ஹைக்க வேண்டியது. இது ரகசியம் நீயே அன்றி மற்ற யாருக்கும் தெரியவே படாது அதாவது, உன் குதியான நடைமையால் நீ மூச்சுக்கி விட்டதை யாக இருக்கும். இதில் அநேக பாய்தாக்கள் இருக்கிறதினும் தான் மஹாத்மாவாகிய நாயகம்வர்கள் அதைவற்புறுத்திக் கூறினார்கள். இதின நாயகம் சொல்ல வேண்டுமானால் அந்த நிலைமையில் ஆகி என்னிடம் வந்து கேளு அப்போது அந்த ரகசியம் இதுதான் என்று தான் சொல்கிறேன். உரையா சிபியன் என்டதே.

22-வது திருப்பாடல்

படைபொருதச் சத்திரனிற் கச்சை கட்டிப்
பரிவுடனே சூரியனிற் பாய்ந்து செல்லச்
சடுதிவரும் படைவாணர் சத்திர னுமிற்
சறுகுதலாய்ப் பேம்பற்றித்து மூக்கே செல்ல
அடவுடனே கழிமுனைநா னியங்கு மாமி
லகலாம விருகாலுங் கூட்டி யொன்றும்
இடைகாணு நிலையிரியா திருத்து மூச்சை
வெழுப்பிதின்று மேனினுக்கி யேற்று வாயே.

23-வது திருப்பாடல்

ஏற்றிடுவாய் சூரியனிக் மார்துள் றுக்கி
யேறிடுவாய் பூரணத்தி லெதிரி பட்டாங்
ஒந்தையாட சூரியனா ரானே யாகு
முத்தமியாக் சத்திரனு மொருரண் டாகும்
ஒந்தைநிலை கைக்கருவு மான்பா லப்பா
வோடிவருஞ் சத்திரனி லொருபெண் னாகும்
வித்தைபடா வுடங்கு ளடைந்த வாகு
வெளிமூன்று வெறுங்கூடாய் வித்தைக்கேனை.

(திருணி உரை) இன்னும் போர்க்கனத்திற் போய் தின்று யுத்தஞ் செய்ய வேண்டுமானும், அதற்குரிய முஸ்தீபுகளை சத்திரவாசி போடுவீரோது அணிந்துகொண்டு ஆயுததாரியாக தயாராகி, சூரிய வாகியானது திரும்பின உடனே படை முகத்திற் பாய வேண்டியது. அதை சமயத்தில் சத்திரவாசி தடைபெற்றதாகிய உடனே அந்த மர்த்ருகி படைவாளனு சீக்கிரம் வெள்ளமபோல் வந்துவிடும். அந்த சமயம் தீயும் உள் தனக்களும் சற்றுப் பிள்வாங்கிக்கொண்டு அப்பால் மூர்னோது. அங்ஙனம் அன்றி பூணத்தில் கழிமுனை சாமானது வாய்கிற்றினும் உள் இரண்டு பாதங்களையும் ஒன்றாய்க் கூட்டி ஒன்றாய் வைத்துக் கொண்டு திறத்தும் நிலையானது பிரியாமல் மூச்சு நிலையானில் திதானித்து இருத்தி வைத்துக்கொண், அவ்விதம் இரத்திய வேகத்துடனே ஸ்வாசத்தை சற்று மெதுவாக எழுப்பி திறத்தி மேல் தாடிக்கள் என புழுவஸ்தானத்தளையில் ஏற்றிக்கொண்டால், அப்படி ஏற்றுகிற கவசம் சூரியனானும் உடனே மர்த்ருகியுடைய தளமுருவதும் திந்து திந் எல்லாம் பாடுசாய்த்து அத்ததசம் அடைத்து போகும். அது பூணமாக இருக்கும். பட்சத்தில் அசனும் உள் வானால் வெட்டுப்படுவான், ஏனென்றும் சூரியன் என்பது உள் தந்தையின் இத்திரியத்துடன் கலந்து வந்த வாகியாக இருக்கும். சத்திரோ உள் தாயின் கரோணிதத்தில் கலந்து வந்து சேர்ந்த பெண் வாகியாக இருக்கும். ஆகவே இவை இரண்டு வெற்றியையே தரும் என்று நீ ஒவ்வொரு கருமங்களுக்கும் உபயோகித்து வரவேண்டியது. இதுபோலவே சத்திர தளையில் தரிக்கின்ற கருவானது பெண் சொருபமாகவு, சூரிய வாகி தட்கும்போது தரிக்கின்ற கருவானது ஆண் சொருபமாகவும் தரிக்கும். இனி வரக்கூடிய அபுபுபமான சா தடைகளைச் சொர்க்கிளறேன் கேட்பாயாக என்பதே.

24-வது திருப்பாடல்

விதமாக வுடனுக்கு எடைத்த மூச்சு

கிறத்தியொடு குஸ்திரமா கிருக்கும் போது

இதமாக வீரராய் வஞ்சலமே யோடு
 மிருநாளுக்கு வஞ்சலமே யேறு முள்ளே
 துதியாகப் பேசுகையிற் பதினா றேடுந்
 துடிபாக விருநாளுக்கு தொடுத்தல் னேறும்
 கதிதடைவி வீடுபதுபெயல் பத்து மீறும்
 கடுப்பேலைக் கறுநான்றின் முத்தான் கேறும்.

26 வது திருப்பாடல்

முன்னேறுஞ் சண்டையிலே வாரு றேடுந்
 மூவெட்டு வஞ்சலமே முறையிற் செல்லும்
 கன்னாடிச் சயனமிடி வாறெட் டோடித்
 கடுகிவரு கையாறு கருதிப் பாராய்
 உன்னியுள்ளி யோடுகையி லொன்ப தாறி
 லொன்றுக்குப் பாதியடர லுயர வேறும்
 இன்னுளையாக் கேர்க்கையிலே யெட்டெட் டோடி
 யென்முன்று வஞ்சலமே யேறும் பாரே.

(திருமணிவுரை) சரபோகளுரை தத்திரத்தைக்காண வந்த
 வனே! கேள் பலபல விதங்களாக ஐடலத்திற்குள்ளே துறழ்த்து
 கொண்டு கவசமானது, தல்ல விர்த்தியான குஸ்திரமாக இருக்
 தும்போது, கலையானது 12-அங்குலம் கீழ்நோக்கி ஓடி, 8-அங்கு
 லம் மேல் நோக்கி ஓடும். மனிதன் பேசும்போதும், கலையானது,
 16-அங்குலம் கீழே ஓடி, 8-அங்குலம் கைகள் மேலே ஓடும். மனி
 தன் நடக்கும் போது, கலையானது 20-அங்குலம் கீழ் நோக்கி ஓடி,
 10-அங்குலம் மேல் நோக்கி செல்லும். கடுமையான தொழில்கள்
 செய்யும்போது கலையானது 24-அங்குலம் கீழ்நோக்கி சென்று,
 12-அங்குலம் மேல் நோக்கிச் செல்லும், சண்டை சச்சரவு நடக்கும்
 போது கலையானது 36-அங்குலம் கீழ்நோக்கி சென்று, 24-அங்கு
 லம் மேல் நோக்கிச் செல்லும், மனிதன் தூங்கும்போது கலையானது
 48-அங்குலம் கீழ் நோக்கி சென்று, 30-அங்குலம் மேல் நோக்கிச்

செல்லும். கூறித்து ஒழிப்போது கலையானது, 54-அங்குலம்
கீழ்தோக்கிச் சென்று, 27-அங்குலம் மேல் தோக்கிச் செல்லும்.
ஸ்திரிகளுட்கு சமஸ்யம்செய்யும்போது கலையானது 64-அங்குலம்
கீழே தோக்கிச் சென்று, 24-அங்குலம், மேலே செல்லும், இதை
நல்ல ஆராய்ந்துபாச் அப்பொழுது தெரியும் என்பதே.

26-வது திருப்பாடல்

பாரப்பா மிவ்வித்தா லாவி மெக்லாம்
பறத்தோடிப் போறதினாற் பிராணன் போச்சு
நீர்ப்பா கால்வயிறே யருந்த வேண்டும்
நித்தியமூ மறைவயிறே யமுத குத்தம்
தேர்ப்பா மூப்பாகத் தினமொன் றுக்கு
நித்திரையை தெடுதாளி னிறுத்திப் போடு
சீர்ப்பா வறுகோணத் தெழுந்த வாய்வைச்
சித்தையிலே யுள்ளடக்க வித்ததைக் கேளே.

(திருமணிஉரை) நீ நன்றாக உணர்ந்துபார். இந்த விதங்
களினால்தான் ஒவ்வொரு ஆயிவாகப் பறத்து போகிறதிலே
தான் நாளாவட்டத்தில் குறைந்துபோய் கடைசிவாக ஹூஸி
என்கிற பிராணனும் இவ்வாமற் போகின்றது. ஆனதால் நீ சரப்பி
ரும்போது சேர்ந்த அறைவயிறுக்குத்தான் தின்னவேண்டியது
தன்னார் கால்வயிறுதான் அருந்த வேண்டியது. இதுபோலவே
ஒருநாளை மூன்று பங்கு வைத்து அதில் ஒரு பங்கு தேர்தான் நீ
நித்திரை செய்து, அப்படியே நாளாவட்டத்தில் சிறிது சிறிதாகத்
தூக்கத்தைத் தேய்த்துப் போடவேண்டியது. இன்னும் ஆறு ஆதாரம்
என்ற பிண்டத்தில் எழுந்த பிராணவாய்வை சிந்தையாகி இருதயத்
தில் உள்ளடக்கி வைத்துக்கொள்ள தந்திரம் என்னவென்றால்
அதைக் கேட்பாயாக என்பதே.

27-வது திருப்பாடல்

விதமென்ன வொழியாம லோடு நாடி
 வீடுவரு மோடுமுத்தை விளர்ச்சி கொண்டு
 இதுபாள் வாசனை பெழுத நகர் கேட்டே
 என்னளவும் பிசுமந் தரத்தி னூன்றி
 ஒதுறவே வாய்திரத்தா லொழுப்பி போச்சு
 ஒகைகை சமதனை யொன்றாய் மாட்டி
 மாதிரத்தின் வாய்முடி பளதிற் பூட்டி
 வாசித்தால் மரணனை சாகாதப்பர.

(திருமணி உரை) அப்பா! அந்த விதமாகிறதென்ன வென் னுமில்லை! எந்த நேரமும் ஒழியாமல் ஒடிக்கொண்டிருக்கின்ற நாயுடைய வது சரீர ஆதிக்கமும் வீடுவருகின்ற (ஹூ!) என்று சொல்லக்கூடிய கவிமாணிக் உயிர் எழுந்தராளதை நல்லபடியாக ஆசைனு அருகத் தில் தீர்க்கையாக வாய் வாய்க்கிக் கொண்டு, அவர் சொல்லக்கூடிய முறையில் ஒரு எண்ணவும் பிசுமநா தபடி, சரத்தை தான் இந்த சரநூலில் பூரணமாக்கம் கூறிவந்த ஆஸ்பத தேர்த்தியைப்போல நீ தவறி விடாமல் ஊன்றிப் பிடி. அந்த சமயம் நீ அந்த அட்சரத் தை மனதில்தான் நினைத்து சரம் உன்னவேண்டியதே அல்லாமல், வாய்திறந்து ஒரு நினைத்தால் உடனே வாயின் இடமாக ஒருவி டுக்கிடும் ஏதோகோ இந்த தந்திரத்தில் அமர்த்து எல்லாப் பூரண சரங்களையும் ஒன்றாக மனதிடத்தில் கூட்டிப்பிடித்து ஏரே ருதிய பூரணத்தில் கொண்டுபோய் மாட்டிக்கொண்டு, மாட்டிக் கொள்ளையெயாளும் மாணவையானது ஒருபோதும் சாகாமல் உன் னுடலத்திலேயே தங்கிவிடும் அப்போது நீ எப்போதும் சாகாவரம்பெற்று நீடுழிசாவம் சிரஞ்சீவியாக இருந்து வருவாய். இதன் திறமைகளைத் தெரியாத மூட்டகம் நப்பிவை மாட்டாக்கள் என்பதே

28-வது திருப்பாடல்

சாகாது நவரும லோடுப் நாடி
 சரொன்று தப்பிவிடற் சந்தே போச்சு

வாகாக வோரொழுத்தா விழுத்து முச்சை
வாசித்து வெளிவிச வழக்க மாலம்
ஒகோகோ வெளிமுக்கக் கிருக்கா லோதே
உத்தமனோ யொருமுன்று தானித் தேறு
பாகமநா யொருபதுது ருவி ரத்தான்
பழக்கமதாய்க் கொண் டுவச மனைய நானில்

(திருமணி உரை) அய்யிதம் சாரமல் திவீதின்று ஒடக்கடிய
குருநாகடியானது ஒரு சரம் அதில் தப்பிவிட்டால் சற்று தனுவானது
குறையும். அதை அந்த (ஹரி) வென்ற திருவெழுத்தின் மத்திர
தத்திரத்தாலே உடரே குழக்கக்கடி கழறிந் தீரவிச அதுதான்
பழக்கப்பட்டு விடும். வெளிமேய்க் தங்கின ஐனியக வாகங்களுக்கு
இரண்டு தடவை (ஹரி) உச்சரிக்க வேண்டும். அது மூன்று
தானாகத் தடப்பினை பழக்கமானவுடன் உன் அடங்காத
சரிசுட்டையானது ஈடேற்றம்பெறும். அதற்கடையானம்
தானே தெரியவரும். இப்படியாக பதினாறாம் சாதிக்கணாக நீ
ஏற்ற இரக்கங்களில் மாற்றிவந்து உன் ஜனகைண்டங்களை நீக்கிக்
கொண் வேண்டியது. அதாவது:—வாசியை வசஞ்செய்து கொண்
வேண்டியது. இது நானாவட்டத்தில் சிறுக்கிற்று பழகிக்கொண்
வேண்டியது.

29-வது திருப்பாடல்

நானுக்கு நாட்பழக்க மதிக மாக
நடந்தேறு நாதத்தை நள்ளுயர் குட்டி
வேழத்தைத் துப்பியிலே கட்டொண் ணறு
விதமென்ன கலையதையே கிரும்பிக் கொள்ளு
நானுக்கு தாளானி வளர்த்தே யேறும்
தலமான சுத்திதனைச் செய்து கொள்ளு
ஊழழி காலமெல்லச முண்டே நானு
முலையுக்கு வித்தூலை யொதி னேனே

(திருமணி உரை) அப்படி நானுக்குநான் பழக்கஞ்செய்து அதிக நீதத்தில் வந்து கூடினவுடனே வேழம் என்ற ஆன்யானை போல் மதங்கொண்டு கழன்று செவ்வாதின்ற சூரிய பூணத்தை துப்பி என்ற பெண் ஆணையப்போல் சாத்தங்கொண்டோடுகிற சத்திர பூணத்துடன் ஒன்றோரே விடாமலும், ஒன்றாய்க்கட்டி இனாவ்விவிடாமலும் என்னவிதம் எந்தக்கையால் திறையேறுமோ அத்தகையபோல் சக்ரம் ஆடிக்கொள்வாயாக, இனிமேல் உன் நூலானது பரிபூணத்தின் சகவாசத்தாலே கொஞ்சங் கொஞ்சமாக எற்றங்கொண்டுவரும். அதிலும் கவாசகத்தி என்வின்ற சூரிய சாத்திர எதிலும் கலக்கவிடாமல் தடுத்துக்கொள்ளு. இந்த னாழழிகால் வாய் வாய்கிய பூணாதினியில் நான் கண்ட பரமாதந்தத்தை இனி ஒரு அனுத்தனையேனும் வஞ்சகம் இவ்வாமல் உலகவாசினுக்கு நான் சொல்விவிட்டேன்! சொல்விவிட்டேன்! அறிவும் அன்பும் உடைய கெட்டிக்காரர்களாக இருப்பீர்களானால், இந்த வல்லமைகூனத்தில் சீரவாசையெடுத்தால் முத்தி மோட்சம் பெற்றுக்கொள்வீர்கள். இந்த என்னுடைய சரநூலானது உலகத்தார்களுக்கு இன்றியமையாத ஒரு பெரிய தெய்வ அமிர் சத்திரஞக் கொப்பராக அதற்கு மேலானதாகவே இருக்கின்ற தென்பதை அந்த நடைமில் வந்தவர்களுக்கே தெரிந்து வுக்குற செய்வார்கள் என்பதே.

30-வது திருப்பாடல்

ஒதுவின்ற சாமதனை யுலகத் தோர்க்கு

மொனியாம லுரைத்தவீத முவத்த போக்கு

வேதகுய வாயவாஞ்சி போ னுன

வேந்தரெனும் சிறுமலுக்கீன்றபாலன்

நீதமிலா தித்நாலைப் பொய்வென் னுமல்

தினதினத்தப் பீழமுடம் தென்போன் யானே

வேதமெலு மெய்ஞ்ஞான சரநூ வென்றே

விஸப்பினேன் கவிமுப்ப தாக முற்றே

(திருமணி உரை) இந்த உலகத்தில் கவாசத்தைப் பற்றிய சாஸ்திரவியதியை மாளிடவர்க்கத்தார்களுக்கு யாதொரு ஒளிப்பு மறைப்புகில்லாமல் தீர்சையாள வழியாக சொல்லியவர் யாரென் ருவோ! இல்லாது மர்க்கத்திற்கிறந்த தேர்த்துவந்தராகிய வாவா ஞ்சி அவர்களின் போப்பினையாகிய சிறுபலக்கரவர்கள் பெற்ற குமாரராகிய தற்கலைஞர் மெய்ஞ்ஞான சொருபராகிய பீர் முறையத்து சோழியு என்னும் மறாத்தமாவைய ஞானசரதால் இன்னமாதிரிதான் என்று நினைதாட்டும் பொருட்டுச் செய்த திருக்கவிதை முப்பது ஆறும் எப்பித.

இந்த இடத்தில் ஆசிரியர் தன்னைத் தாழ்த்திச் சொல்லியிருந்த உண்மையுடன் பாட்டின் முறையில் கவி நடத்தினதாக இருந்த போதைக்கு அதை உரை வகுத்த எனக்கு அவ்விறப் தன்மை முன்னிலையில் எடுத்துக் காண்பிப்பது அவ்வளவு உரிதமாகாது என்று கருதி படாக்கையுடன் பாட்டாக எழுதினான் என்று ஆக்குஞ் கண்டு கொள்ளவும்.

திருமணி உரை முற்றிற்று.

ஹூ

ஞான ரத்தினக் குறுவஞ்சி

இதில்

நர்க்கலைபுர மெய்ஞ்ஞான பிரபுவாகிய குதபுஸ்ஸமான்
ஹலரத்து பிர முஹம்மது சாஹிபு ஒலிபுல்லா
அவர்கள் அருளிச் செய்த மூலமும்,

அதற்கு

பாண்டிய மண்டலம்-செவ்வகம்நகரம்
மஹாவித்துவான்

எம். ஏ. நெய்ஞ முஹம்மதுப் பாவலர் செய்த

ஞான விளக்க உரைபுடும்

அடங்கியிருக்கின்றன.

—0—

சென்னை, திரு அல்லிக்கேணி,

யூதுனி மதாரிய்யா மெடிக்கல் ஸ்டோரின்

சொந்தக்காரராகிய மகாகணம் ஸ்ரீமான்

டாக்டர், எம். ஏ. ஷேக்மதார் சாஹிபு

அண்டு சன்ஸ், அவர்களால்,

தமது

மதாரிய்யா அச்சி எந்திரசாலையிற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

—0—

ரிஜிஸ்டர்] 1927 [விலை ரூ 1-8-0